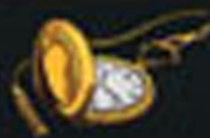

BOŽÍ ZJEVENÍ

National
Best Seller

PEKLA

Čas běží!

Mary K. Baxter

Překlad: Lubomír Zimmer 2006 – Nově upraveno 2012

Použito se svolením

www.jesus.707.cz

Předmluva

Marcus Bach prohlásil, že knihy jsou často považovány za myšlenkové děti, a je tomu skutečně tak. Podobně jako sourozenci, děti z masa a krve, zrození cílevědomě, žijí nevyhnutelně svým vlastním životem. Mají všechny lidské emoce. A bezpochyby jejich skrytým strachem je, aby jednoho dne nebyly odloženy na polici. Ne jako jiné knihy, věřím, že Duch svatý přinesl tuto knihu do existence pro čas a věčnost. Její zkušenosti a poselství jsou nanejvýš důležité pro tělo Kristovo. Věřím, že Boží pomazání bude spočívat na této knize a bude sloužit každé osobě, která ji čte.

Věnování

Toto dílo je věnováno slávě Boha Otce, Boha Syna a Boha Ducha svatého, bez něhož by tato kniha ani nebyla.

Úvod

Je mi jasné, že bez nadpřirozené moci Pána Ježíše Krista by tato, nebo i jiná kniha, která pojednává o posmrtném životě, nemohla být napsána. Pouze Ježíš drží klíče pekla a zaplatil cenu za náš vstup do nebe. Shledala jsem, že napsat tuto knihu byla dlouhá, osamělá, náročná zkušenost. Vlastně tato kniha čekala několik let na to, aby byla napsána. Zjevení od Pána ke mně přišlo v roce 1976. Trvalo osm měsíců než jsem to dala na papír. Psaní rukopisu samého mi zabralo několik let a dát k tomu odkazy z Písma svatého krok za krokem, mi zabralo další rok. Zakončení knihy mi zabralo větší část zimy roku 1982 a 1983. Navíc, po dobu třiceti dní mě Ježíš bral do pekla a pak následovalo deset nocí navštěvování nebe. Teď vidím, že mě Pán připravoval k napsání této knihy už v dětství, když jsem měla sen o Bohu. Po svém znovuzrození jsem měla velmi silnou lásku ke ztraceným a chtěla jsem vidět, jak jsou duše zachráněné. Později se mně Pán zjevil v roce 1976 a řekl mi, že jsem byla vyvolena ke zvláštnímu úkolu. Řekl: „Moje dítě, zjevím ti sám sebe, abych přenesl lidi z temnoty do světla. Neboť Pán Bůh si tě zvolil k tomu, abys napsala a zaznamenala věci, které ti ukázu a řeknu. Zjevím ti realitu pekla proto, aby mnozí byli spaseni. Mnozí budou činit pokání ze svých zlých cest ještě dříve než bude příliš pozdě. Já, Ježíš Kristus, vezmu tvoji duši z tvého těla a přenesu ji do pekla a jiných míst, které chci, abys viděla. Ukážu ti také vize nebe a dalších částí a dám ti mnoho zjevení.“

Mary Kathryn Baxter

Pro Kathryn od Ježíše

Pro tento záměr jsi se narodila, abys napsala a mluvila o tom, co jsem ti ukázal a řekl. Neboť tyto věci jsou věrné a pravé. Tvoje povolání je, aby se svět dověděl, že je peklo a že Já, Ježíš, jsem byl poslán Bohem, abych je z těchto muk spasil.

Kapitola 1 Do pekla.

V březnu roku 1976, zatímco jsem se doma modlila, navštívil mne Pán Ježíš Kristus. Modlila jsem se v Duchu již několik dní, když jsem znenadání velmi silně pocítila přítomnost Boží. Jeho moc a Jeho sláva naplnila dům. Místnost, ve které jsem se modlila, naplnilo zářivé světlo a přišel na mě sladký a nádherný pocit. Světla proudila ve vlnách, valila se a skládala jedna do druhé a zpět. Byla to senzační podívaná! Potom ke mně začal mluvit Pán. Řekl mi: „Já jsem Ježíš Kristus, tvůj Pán, a přeji si ukázat ti mnoho věcí, o kterých chceš, aby svět věděl. Zjevím se ti mnohokrát. Vezmu tvého ducha z tvého těla a ve skutečnosti tě vezmu do pekla. Chceš, abys napsala knihu o vizích a o věcech, které ti ukážu. Ty a já půjdeme skrze peklo společně. Udělej záznam o věcech, které byly a jsou a které přijdou. Moje slova jsou pravda, jsou věrná a důvěryhodná. Já JSEM, KTERÝ JSEM, a kromě mne není žádného jiného.“

„Drahý Pane,“ volala jsem. „Co chceš, abych činila?“ Moje celá bytost chtěla volat k Ježíši, aby uznala Jeho přítomnost. Nejlépe to popíšu tak, když řeknu, že mne přikryla láska. Byla to ta nejnádhernější, nejpokojnější, nejradostnější a nejmocnější láska, jakou jsem kdy pocítila. Boží chvála ze mne začala proudit. Najednou jsem mu chtěla dát celý svůj život, aby si ho mohl použít k záchraně lidí z jejich hříchu. Věděla jsem, skrze Jeho Ducha, že to byl skutečně Ježíš, Syn Boží, který tam byl se mnou v té místnosti. Nemám slov k tomu, jak vyjádřit Jeho božskou přítomnost. Ale vím, že to byl Pán.

„Hle, moje dítě,“ řekl Ježíš, „vezmu tě svým Duchem do pekla, abys mohla učinit záznam o jeho realitě, abys řekla celému světu, že peklo je skutečné, proto aby ztracené duše byly přeneseny z temnoty do světla evangelia Ježíše Krista.“ Okamžitě byla moje duše vynesena z mého těla. Vyšla jsem s Ježíšem z mého pokoje do oblaků. Věděla jsem o všem, co se děje kolem mne. Viděla jsem shora svého manžela a děti, jak stále spí. Bylo to jako kdybych zemřela a zanechala své tělo na posteli, zatímco můj duch šel s Ježíšem skrze střechu domu. Zdálo se, jakoby se celá střecha srolovala a mohla jsem vidět svoji rodinu, jak spí v postelích. Pocítila jsem na sobě dotek Ježíše, když mi řekl: „Neboj se, budou v bezpečí.“ On znal moje myšlení.

Budu se snažit podle svých nejlepších schopností krok za krokem popsat to, co jsem viděla a cítila. Některé věci jsem nechápala. Pán Ježíš mi většinu těch věcí vysvětlil, ale některé mi neřekl. Tehdy jsem věděla, a vím i teď, že tyto věci se opravdu dějí a jenom Bůh mi je mohl ukázat. Chvalte Jeho svaté jméno! Lidé, věřte mi, peklo je skutečné. Byla jsem tam Jeho Duchem mnohokrát přenesena během přípravy této zprávy.

Brzy jsme byli vysoko v oblacích. Obrátila jsem se a pohleděla na Ježíše. Byl plný slávy a moci a proudil z něho úžasný pokoj. Vzal moji ruku a řekl: „Miluji tě. Neboj se, neboť jsem s tebou.“ Nato jsme stoupali ještě výš do oblak, až jsem uviděla pod sebou celou Zemi. Ze země trčelo něco jako trychtýře, které byly roztroušeny po mnoha místech a stáčely se do jednoho bodu centra a pak byly otočené zpět k zemi. Byly obrovské, tyčily se vysoko nad zemí, byly špinavě přiléhavé barvy a neustále se pohybovaly. Vycházely z celé zeměkoule. „Co to je?“, zeptala jsem se Pána Ježíše, když jsme se k jedné přiblížili. „Tohle jsou brány pekla“, řekl. „Půjdeme do pekla skrze jednu z nich.“

Okamžitě jsme vstoupili do jednoho z těch trychtýřů. Uvnitř to vypadalo jako tunel, točil se dokola a dokola a potom zase zpět jako káča (dětská hračka). Najednou nás obklopila

hluboká temnota a spolu s temnotou zápach tak hrozný, že mi to vzalo dech. Po stranách tohoto tunelu byly živé postavy jakoby zakotvené do stěn. Měly tmavě šedou barvu, pohybovaly se a volaly na nás, když jsme procházeli. Bez toho, aniž mi to bylo řečeno, jsem věděla, že jsou zlé. Tyto postavy se mohly pohybovat, ale byly stále připevněny ke zdem. Vycházel z nich hrozný zápach a ječely na nás tím nejstrašnějším křikem. Cítila jsem neviditelnou zlou sílu, která se v těchto tunelech pohybovala. Občas jsem v té temnotě mohla rozpoznat tyto postavy. Špinavá mlha zastírala většinu z nich. „Pane, kdo jsou tito?“, zeptala jsem se, zatímco jsem se pevně držela ruky Ježíše. On řekl: „Tohle jsou zlí duchové připraveni k vychrlení na zem, až Satan dá příkaz.“

Když jsme šli dolů vnitřkem tunelu, tyto zlé postavy se smály a pokřikovaly na nás. Snažily se nás dotknout, ale nemohly kvůli moci Ježíše. Samotný vzduch byl zamořený a špinavý, a pouze přítomnost Ježíše mne zdržovala od toho, abych ze samé hrůzy nezačala křičet. Ano, měla jsem všechny své smysly – sluch, čich, zrak, pocity a dokonce chuť na tomto místě. Navíc se moje smysly staly ještě citlivější, a z toho zápachu a špíny jsem byla téměř otrávená. Když jsme se přiblížili k úpatí tunelu, pronikavý křik dolehl k našim uším. Zvuky různého druhu naplňovaly ovzduší. Mohla jsem cítit strach, smrt a hřích všude okolo mne a ten nejstrašnější zápach, který jsem kdy ucítila. Byl to zápach rozkládajícího se těla a zdálo se, že vychází ze všech stran. Nikdy na zemi jsem nepocítila takové zlo a neslyšela takový křik zoufalství. Brzy jsem zjistila, že je to křik mrtvých a že peklo je naplněno nářkem. Pocítila jsem závan zlého větru. Velmi mlhavá světla či spíše pulzující světélka pronikala černou temnotou a vrhala šedé stíny po zdech. Stěží jsem mohla rozpoznat tvar čehosi přede mnou. Ucouvla jsem v šoku, když jsem si uvědomila, že je to velký had přímo před námi. Při dalším pozorování jsem viděla tyto škaredé hady, jak se plazí všude kolem. Ježíš mi řekl: „Brzy vstoupíme do levé nohy pekla. Před námi je velké utrpení, žalostný smutek a nepopsatelná hrůza. Zůstaň blízko mne a já ti dám sílu a ochranu, když půjdeme peklem. Věci, které uvidíš, jsou varováním. Kniha, kterou napíšeš, zachrání mnohé duše od pekla. To, co vidíš, je reálné. Neboj se, neboť já budu s tebou.“

Nakonec jsme byli na konci tunelu a vkročili do pekla. Podle svých nejlepších schopností se budu snažit říci to, co jsem viděla a napíšu to postupně tak, jak mi to dal Bůh.

Před námi, jak daleko jsem jen dohlédla, byly sem a tam létající předměty. Ovzduší naplňovalo sténání a politováníhodný křik. Před námi jsem uviděla mdlé světlo a šli jsme směrem k němu. Cesta byla suchá, prašná, špinavá. Brzy jsme byli u vchodu do malého temného tunelu.

Některé věci na papír dát nemohu, byly příliš příšerné, než abych je mohla popsat. Strach v pekle jste mohli chutnat, byl přímo hmatatelný a vím, že kdybych tam nebyla s Ježíšem, tak bych se zpět již nevrátila. Když toto píšeš, tak některým věcem, které jsem viděla, nerozumím, ale Pán zná všechny věci, a On mi pomohl porozumět většině toho, co jsem viděla. Dovolte mi, abych vás varovala před tím, abyste se dostali na toto místo. Je to hrozné místo muk, trýznivé bolesti a věčného zármutku. Tvá duše bude žít navždy. Duše žije navěky. To je to tvoje opravdové já, a tvoje duše půjde buď do nebe nebo do pekla. Pro ty z vás, kteří si myslíte, že peklo je již tady na zemi – tedy, máte pravdu, je! Peklo se nachází v centru Země, a tam jsou duše v trápení dnem i nocí. V pekle nejsou žádné večírky nebo párty. Žádná láska. Žádné slitování. Žádný odpočinek. Pouze místo takového zármutku, jakému ani nejste schopni uvěřit.

Kapitola 2 Levá noha pekla

Hrozný zápach naplnil ovzduší. Ježíš mi řekl: „V levé noze pekla je mnoho jam. Tento tunel se rozděluje do dalších částí pekla, ale my budeme nějakou dobu nejdřív v levé noze. Ty věci, které uvidíš, zůstanou vždy s tebou. Svět se musí dovědět o realitě pekla. Mnoho hříšníků a dokonce i někteří z mého lidu nevěří tomu, že peklo je skutečné. Já jsem tě vyvolil, abys jim zjevila tyto pravdy. Vše, co ti ukážu o pekle, i všechny ostatní věci, které ti ukážu, jsou pravdivé.“ Ježíš se mi ukázal ve formě jasného světla, jasnějšího než slunce. Postava muže byla v centru tohoto světla. Někdy jsem viděla Ježíše ve formě člověka, jindy byl zase v duchovní formě. Znovu ke mně promluvil: „Dítě, když Já mluvím, tak mluvím Otec. Otec a Já jsme jedno. Pamatuj – milovat nadevše ostatní a odpouštět jeden druhému. Tak pojd', následuj mě!“

Když jsme šli, zlí duchové prchali z přítomnosti Pána. „Ach, Bože, ach, Bože!“, volala jsem. „Co bude dál?“ Jak už jsem řekla předtím, v pekle jsem měla všechny své smysly. Moje teď pracovaly na plné obrátky. Strach byl všude a všude číhalo nepopsatelné nebezpečí. Každý další krok byl hrozivější než ten předtím. Byly tam brány o velikosti malého okna. Na samém vrcholu tunelu se tyto brány velmi rychle otvíraly a zavíraly. Křik naplnil ovzduší, když kolem nás proletělo mnoho zlých stvoření nahoru a ven z bran pekla. Rychle jsme byli na konci tunelu. Třásla jsem se strachem kvůli nebezpečí a strachu všude kolem nás. Byla jsem velmi vděčná za Ježíšovu ochranu. Děkuji Bohu za Jeho všemohoucí moc k naší ochraně, i v jámě pekla. I s tímto ochranným štítem jsem si stále myslela: Ne moje vůle, Otče, ale Tvá se děj!

Podívala jsem se na svoje tělo a poprvé jsem si všimla, že mám duchovní podobu, ale moje postava vypadala přesně tak, jak vypadám v těle. Přemýšlela jsem, co bude dál. Ježíš a já jsme vykročili z tunelu na cestu s širokými řádky hlíny po každé straně. Jak daleko jen oko mohlo dohlédnout, všude byly díry s ohněm. Tyto díry byly široké 120 centimetrů a 90 centimetrů hluboké, ve tvaru mísy. Ježíš mi řekl: „Takových děr je mnoho v levé noze pekla. Pojd', některé ti ukážu.“

Stála jsem vedle Ježíše na cestě a nahlédla jsem do jedné z těchto děr. Po stranách díry byla zapuštěná síra a zářila podobně jako žhavé uhlíky ohně. Uprostřed této díry byla ztracená duše, která zemřela a přišla do pekla. Oheň začal žhnout naspodu jámy a postupoval směrem vzhůru, až úplně pokryl tuto ztracenou duši v plamenech. V okamžiku tento oheň uhasl až k doutnání, ale potom se zase znovu s hlukem převalil přes tuto trápenou duši v jámě. Uviděla jsem, že tato ztracená duše je uvězněna v postavě kostry. „Můj Pane,“ volala jsem, když jsem to spatřila, „nemůžeš je pustit ven?“ Jak hrozná podívaná! Myslela jsem si: „Tohle jsem přece mohla být já!“ Řekla jsem: „Pane, jak smutné je vidět a vědět, že je tam živá duše.“ Slyšela jsem nářek, který vycházel z centra této první jámy. Viděla jsem duši v postavě kostry, jak volá: „Ježíši, slituj se!“ Byl to hlas ženy. Když jsem ji viděla, chtěla jsem ji z ohně vytáhnout. Pohled na ni mi zlomil srdce. Tahle postava kostry, ženy se špinavě šedou mlhou uvnitř, mluvila k Ježíši. V šoku jsem jí naslouchala. Na kostech jí visely kusy masa v rozkladu a když se pálilo, padalo na dno jámy. Tam, kde kdysi byly její oči, jsem teď viděla jen prázdné důlky. Neměla žádné vlasy. Oheň znovu začal od nohou velmi slabě, potom stoupal, až pokryl celé její tělo. Zdálo se, že tato žena je stále v plamenech, i když oheň jen doutnal. Z jejího nitra vycházel křik a sténání plné zoufalství:

„Pane, Pane, chci odtud ven!“ Stále se natahovala k Ježíši. Pohleděla jsem na Ježíše a spatřila jsem na Jeho tváři veliký zármutek. Řekl mi: „Moje dítě, jsi tady se mnou, aby se svět dověděl to, že hřích má za následek smrt, že peklo je skutečné.“ Znovu jsem pohleděla na tu ženu a viděla jsem, jak z její kostry lezou ven červi. Oheň jim neublížil. Ježíš řekl: „Těchto červů si je vědoma a cítí je uvnitř.“ „Bože, smiluj se!“, volala jsem, když plamen dosáhl svého vrcholu a to hrozné pálení začalo znovu. Veliký křik a hluboký vzlykot otrásl postavou této ženy – duše. Byla ztracená. Nebyla žádná cesta ven. „Ježíši, proč je tady?“ řekla jsem přidušeným hlasem, neboť jsem se velmi bála. Ježíš řekl: „Pojď!“

Cesta, po které jsme šli, byla klikatá, točila se mezi těmi děrami ohně, jak daleko jsem jen dohlédla. Volání živých mrtvých se mísilo s bědováním a příšernými výkřiky, které ke mně doléhaly ze všech stran. V pekle nebyl žádný čas ticha. Zápach mrtvých a rozkládajícího se masa visel hustě ve vzduchu. Přišli jsme k další jámě. Uvnitř této jámy, jež byla velikostí stejná jako ta předešlá, byla další postava kostry. Mužský hlas volal z jámy: „Pane, slituj se nade mnou!“ Pouze když promluví, mohla jsem rozpoznat, jestli je ta duše muž nebo žena. Z tohoto muže vycházel veliký nářek: „Lituji, Ježíši, odpusť mi. Vezmi mě odsud pryč. Již léta jsem v tomto místě muk. Naléhavě tě žádám, vezmi mě ven!“ Veliký vzlykot otrásl jeho kostnatou postavou, když tak prosil: „Prosím, Ježíši, pusť mě ven!“ Když jsem pohleděla na Ježíše, uviděla jsem, že i On pláče.

„Pane Ježíši,“ volal tento muž z hořící jámy, „copak jsem za svoje hříchy netrpěl dostatečně? Už je tomu čtyřicet let od mé smrti.“ Ježíš řekl: „Je psáno: Spravedlivý bude žít vírou! Všichni posměvači a nevěřící budou mít svůj díl v ohnivém jezeře. Nechtěl jsi uvěřit pravdě. Mnohokrát byli k tobě posláni moji lidé, aby ti ukázali cestu, ale ty jsi jim nenaslouchal. Smál ses jim a odmítal jsi evangelium. I když jsem za tebe zemřel na kříži, vysmíval ses mi a nečinil jsi pokání ze svých hříchů. Můj Otec ti dal mnoho příležitostí, abys byl spasen. Kdybys jen uposlechl!“ Ježíš plakal.

„Já vím, Pane, já vím,“ křičel tento muž, „ale teď činím pokání!“ „Teď už je příliš pozdě,“ řekl Ježíš, „soud je stanoven.“ Ten muž pokračoval: „Pane, někteří z mých lidí jsou na cestě sem, neboť ani oni nebudou činit pokání ze svých hříchů, dokud jsou stále na zemi. Nechci, aby přišli na toto místo.“ Ježíš řekl: „Mají kazatele, učitele, starší a ti všichni slouží evangeliem. Oni jim řeknou. Mají také výhody moderního komunikačního systému a mnoho jiných způsobů, jak se o mně dozvědět. Posílám jim své pracovníky, aby mohli uvěřit a být spaseni. Pokud neuvěří, když slyší evangelium, potom nebudou přesvědčeni, i kdyby někdo vstal z mrtvých.“ Nato se tento muž velmi rozhněval a začal proklínat. Vycházela z něho zlá, rouhavá slova. V hrůze jsem sledovala jak mu plameny dosáhly až po hlavu a rozkládající se maso se začalo pálit a odpadat. Uvnitř této mrtvé skořápky muže jsem zahlédla jeho duši. Vypadala jako špinavě šedá mlha a naplňovala vnitřek jeho kostry. Obrátila jsem se k Ježíši a volala jsem: „Pane, jak strašné!“ Ježíš řekl: „Peklo je skutečné, soud je skutečný. Tolik je miluji, mé dítě. Toto je ale jenom začátek strašných věcí, které ti musím ukázat. Je toho ještě mnohem víc. Řekni kvůli mně světu, že peklo je skutečné a že muži a ženy musí činit pokání ze svých hříchů. Pojď, následuj mne, musíme jít dál.“

V další jámě byla menší postava, vypadala tak na osmdesát let. Nevím, jakým způsobem jsem znala její věk, prostě jsem to věděla. Kůže a maso z jejích kostí už bylo odstraněno neustávajícím plamenem a zůstaly pouze kosti se špinavě mlhovitou duší uvnitř. Sledovala jsem ji, když ji oheň spaloval. Zůstaly jen kosti s červy uvnitř, které oheň nemohl spálit. „Pane, jak hrozné,“ křičela jsem, „nevím, jestli budu schopna dál pokračovat, neboť tohle je

hrozné, neuvěřitelné!“ Jak daleko jen moje oči mohly dohlédnout, hořely duše v jamách ohně. „Mé dítě, právě proto jsi zde,“ odpověděl Ježíš. „Musíš poznat a mluvit pravdu o pekle. Nebe je skutečné! I peklo je skutečné! Pojď, musíme pokračovat.“

Pohleděla jsem znovu na tuto ženu. Její nářek vzbuzoval smutek. Když jsem na ni hleděla, sepjala svoje kostnaté ruce k sobě, jakoby v modlitbě. Nešlo to jinak, než že jsem se rozplakala. Byla jsem ve své duchovní podobě a přesto jsem plakala. Věděla jsem, že lidé v pekle tohle cítí také. Ježíš poznal moje myšlení. „Ano, dítě,“ řekl, „cítí. Když sem lidé přijdou, mají stejné pocity a myšlenky, jako když byli na zemi. Pamatují si svou rodinu, přátele a všechen ten čas, ve kterém měli příležitost činit pokání, a neučinili tak. Jejich paměť je vždy s nimi. Kéž by jen uvěřili evangeliu a činili pokání předtím, než bylo příliš pozdě!“

Znovu jsem pohlédla na tu starou ženu, a tentokrát jsem zpozorovala, že má jen jednu nohu a zdálo se, že má ve svých kyčelních kostech vyvrтанé dírky. „Co je to, Pane Ježíši?“ zeptala jsem se. On řekl: „Když byla na zemi, měla rakovinu. Měla velké bolesti a podstoupila operaci, aby jí zachránili život. Byla upoutána na lůžko po mnoho dní a stala se z ní zahořklá stará žena. Mnozí moji lidé se za ni přišli modlit a říct jí, že Já ji mohu uzdravit. Ale řekla: Tohle mi udělal Bůh!, a nečinila pokání a evangeliu neuvěřila. Dokonce mě jeden čas i znala, ale časem mě začala nenávidět. Řekla, že nepotřebuje Boha a že nechce, abych ji uzdravil. A přece jsem jí stále žádal, stále jsem jí chtěl pomoci, chtěl jsem jí požehnat a uzdravit. Obrátila se ke mně zády a proklela mne. Řekla, že mě nechce. Můj Duch jí stále prosil. I potom, co se ke mně otočila zády, stále jsem se jí snažil přitáhnout svým Duchem, ale ona nechtěla poslouchat. Nakonec zemřela a přišla na toto místo.“

Tato stará žena začala znovu s velkým vzlykotem volat k Ježíši: „Pane Ježíši, prosím, odpusť mi teď. Lituji toho, že jsem se nekála, když jsem byla na zemi. Kdybych se jen kála předtím, než bylo příliš pozdě! Pane, pomoz mi odsud ven. Budu ti sloužit, budu hodná. Copak jsem už netrpěla dost? Proč jsem jenom čekala tak dlouho, až bylo příliš pozdě? Ach, proč jen jsem čekala do té doby, až se tvůj Duch o mne přestal snažit?“ Ježíš jí řekl: „Měla jsi příležitost za příležitostí, aby ses kála a sloužila mi.“ Smutek pokrýval tvář Ježíše, když jsme odcházeli pryč. Když jsem sledovala tuto ženu jak pláče, zeptala jsem se: „Pane, co bude následovat?“ Mohla jsem cítit strach všude kolem. Zármutek, křik bolesti a atmosféra smrti byla všude. V zármutku a s lítostí jsem šla spolu s Ježíšem k další jámě. Pouze skrze Jeho sílu jsem byla schopna pokračovat. Z dálky jsem stále slyšela tu starou ženu jak volá v pokání a prosí o odpuštění. Kéž bych jen pro ni mohla udělat něco, co by jí pomohlo! Hříšníku, prosím, nečekej, až Boží Duch přestane zápasit o tvoji duši!

V další jámě byla žena na kolenou, jako by něco hledala. Její kostnatá postava byla také plná dírek. Její kosti byly průsvitné a její potřhané oblečení hořelo. Měla holou hlavu a tam, kde měla mít oči a nos, teď byly jen díry. Kolem jejích nohou hořel nepatrný oheň a vkleče se drápala po stěnách té sírové jámy ven. Oheň jí přilnul k rukám a mrtvé maso z ní opadávalo. Otrásal s ní hrozný nářek. „Ach, Pane, Pane,“ plakala, „já chci ven!“ Jak jsme ji tak sledovali, konečně se vyšplhala téměř nahoru. Myslela jsem si, že se dostane ven, když tu k ní přiběhl veliký démon s velkými křídly. Křídla se zdála navrchu zlomená a visela mu podél těla. Jeho barva byla černohnědá a po celé jeho velké postavě byly chlupy. Měl oči posazené hluboko v hlavě a velikostí se podobal velkému medvědu grizzly. Démon se k té ženě přihnal a hrubě ji srazil zpět do ohnivě jámy. S hrůzou jsem sledovala její pád. Litovala jsem ji, chtěla jsem ji vzít do náruče a držet ji, požádat Boha, aby ji uzdravil a vzal ji odtamtud pryč.

Ježíš znal moje myšlení a řekl: „Mé dítě, soud je již stanoven, Bůh promluvil. Když byla ještě dítě, volal jsem ji, aby činila pokání a sloužila mi. Když jí bylo šestnáct let, přišel jsem k ní a řekl jí: Miluji tě, odevzdej mi svůj život a pojď, následuj mne, neboť jsem tě povolal ke zvláštnímu úkolu. - Volal jsem ji po celý její život, ale neuposlechla. Řekla: Jednoho dne ti budu sloužit, teď pro tebe ale nemám čas. Nemám čas, nemám čas, mám svůj život zábavy. Nemám čas, nemám čas ti sloužit, Ježíši. Zítřka ti budu sloužit! - Zítřek ale nikdy nepřišel, protože čekala příliš dlouho.“

Tato žena volala k Ježíši: „Moje duše je vskutku v mukách. Není žádná cesta ven. Víím, že jsem chtěla svět namísto tebe, Pane. Chtěla jsem bohatství a dobrou pověst, a to jsem také získala. Mohla jsem si koupit vše, co jsem chtěla, byla jsem svým vlastním šéfem. Byla jsem ta nejkrásnější, nejlépe oblečená žena své doby. Měla jsem bohatství, dobrou pověst a prosperitu, ale zjistila jsem, že nic z toho si nemohu vzít s sebou na věčnost. Ach, Pane, peklo je hrozné! Nemám odpočinku dnem ani nocí, vždy jsem v bolesti a trápení. Pomoz mi, Pane!“

Žena pohlédla toužebně na Ježíše a řekla: „Můj drahý Pane, kdybych tě jen uposlechla! Toho budu litovat navždy. Plánovala jsem, že ti budu sloužit někdy, až budu připravená. Myslela jsem si, že tam budeš pro mne vždycky. Ale jak jsem se mýlila! Byla jsem tou nejvyhledávanější ženou pro svoji krásu. Věděla jsem, že mě Bůh volá k pokání. Po celý můj život mě k sobě táhl provázek lásky a já myslela, že mohu využít Boha tak, jak jsem využila každého. Ach, ano, Boha jsem jen využívala! Tak velice se snažil o to, abych mu sloužila, ale já jsem si celou dobu myslela, že Ho nepotřebuji. Ach, jak jsem se jen mýlila! Satan si mě začal používat, začala jsem mu sloužit víc a víc. Nakonec jsem ho milovala víc než Boha. Milovala jsem hřích a k Bohu jsem se neobrátila. Satan použil moji krásu a moje peníze, a všechny moje myšlenky se zaměřily na to, kolik moci mi může dát. I tehdy mě Bůh k sobě táhl, ale já jsem si myslela, že mám na to dost času. Ale jednoho dne, zatímco jsem jela v autě, můj řidič naboural do domu a já jsem se zabila. Pane, prosím, pusť mne ven!“ Když takto mluvila, její kostnaté ruce a paže se natahovaly k Ježíši, zatímco ji pářil oheň. Ježíš řekl: „Soud je stanoven!“ Slzy mu stékaly po tvářích, když jsme šli k další jámě. Nařikala jsem vnitřně kvůli hrůzám pekla. „Drahý Pane,“ plakala jsem, „to trápení je příliš reálné. Když duše přijde na toto místo, není zde žádná naděje, žádný život, žádná láska. Peklo je příliš reálné, není cesty ven. Musí navždy hořet v těchto plamenech.“ „Čas vypršel,“ řekl Ježíš, „vrátíme se sem zítra!“

Příteli, pokud žiješ v hříchu, prosím, čiň pokání. Pokud jsi byl znovuzrozen a pak jsi se obrátil k Bohu zády, čiň pokání a navrať se k Bohu teď. Žij dobře a stůj v pravdě. Probud' se předtím, než bude příliš pozdě, a můžeš být s Bohem navěky v nebi!

Ježíš znovu promluvil: „Peklo má tělo, (podobně jako člověk), ležící na zádech uprostřed země. Peklo je vytvarované podobně jako obrovské lidské tělo a má mnoho komor trápení. Pamatuj na to, abys řekla lidem na zemi, že peklo je reálné. Miliony ztracených duší jsou zde a každým dnem jich přichází víc a víc. V ten den Velkého soudu bude smrt a peklo hozeno do ohnivého jezera, a to bude druhá smrt.“

Kapitola 3 Pravá noha pekla

Od té doby, co jsem byla v pekle, nemohla jsem usnout. Každý den jsem tím žila. Když jsem zavřela oči, pak vše, co jsem viděla, bylo peklo. Moje uši se nemohly zbavit křiku těch odsouzených. Stejně jako televizní program, jsem znovu a znovu procházela těmi věcmi, jejichž svědkem jsem byla v pekle. Vždy po noci strávené v pekle jsem druhý den pracovala na tom, jak nalézt správná slova k tomu, abych tuto hroznou věc mohla přinést celému světu.

Ježíš se mi zjevil znovu a řekl: „Dnes večer půjdeme do pravé nohy pekla. Mé dítě, nestrachuj se, neboť tě miluji a jsem s tebou.“ Jeho tvář byla zarmoucená a Jeho oči byly plné veliké něhy a hluboké lásky. I když ti v pekle jsou navždy ztraceni, věděla jsem, že je stále miluje a bude je milovat navěky. „Mé dítě,“ řekl, „Bůh, náš Otec, dal každému z nás svobodnou vůli k tomu, abychom si vybrali budeme-li sloužit Bohu nebo Satanu. Bůh nestvořil peklo pro svůj lid. Peklo bylo stvořeno pro Satana a jeho anděly. Není mojí touhou, ani mého Otce, aby kdokoliv zahynul, ale Satan svádí mnohé k tomu, aby ho následovali.“ Slzy lítosti stékaly po Ježíšově tváři. Začal ke mně znovu promlouvat: „Pamatuj na moje slova v následujících dnech, kdy ti budu ukazovat peklo. Mám veškerou moc na nebi i na zemi. Někdy se ti bude zdát, že jsem tě opustil, ale není tomu tak. Také někdy budeme viděni zlými mocnostmi i ztracenými dušemi, zatímco jindy viděni nebudeme. Ať už ale jdeme kamkoli, buď v pokoji a neboj se mne následovat.“ Šli jsme společně. Následovala jsem ho v těsné blízkosti a celou cestu jsem plakala. Několik dní jsem plakala a nemohla jsem ze svých očí setřást přítomnost pekla. Nejvíce jsem plakala vnitřně. Můj duch byl velmi smutný.

Přišli jsme k pravé noze pekla. Před sebou jsem viděla suchou a spálenou cestu. Špinavý vzduch byl plný křiku a všude byl pach smrti. Zápach byl někdy tak odporný, že se mi dělalo špatně od žaludku. Všude byla tma kromě světla, které vycházelo z Krista a hořících jam, které označovaly terén tak daleko, jak jsem jen mohla dohlédnout. Kolem nás procházeli démoni různých tvarů a velikostí. Na nás vrčeli, ale mezi sebou mluvili. Před námi byl velký démon, který dával příkazy těm menším. Zastavili jsme se, abychom naslouchali a Ježíš řekl: „Je také neviditelná armáda zlých sil, kterou tady nevidíme, démoni, jako jsou zlí duchové nemoci.“

„Běžte,“ řekl ten velký démon těm menším, podobným skřítkům a ďáblům. „Konejte mnoho zlých věcí. Rozvracejte domy a ničte rodiny. Svádějte slabé křesťany a dávejte jim falešné informace. Sved'te jich tolik, kolik jen můžete. Až se vrátíte, dostanete svoji odměnu. Pamatujte, musíte si dávat pozor na ty, kteří opravdu přijali Ježíše jako svého Spasitele. Oni mají moc vás vyhnat ven. Běžte teď po celé zeměkouli. Mám tam spoustu jiných a další ještě pošlu. Pamatujte, jsme služebníci knížete temnosti a mocnosti v povětrí!“ Nato tyhle zlé bytosti začaly vylétávat ven z pekla. Dveře navrchu tunelu se otvíraly a zavíraly s velkou rychlostí. Někteří také vyšli ven tím tunelem, kterým jsme přišli. Budu se snažit popsat tyto zlé bytosti. Ten, který mluvil, byl velmi veliký, velikosti urostlého medvěda grizzly, s hlavou jako netopýr a očima zapadlýma velmi hluboko do jeho chlupaté tváře. Chlupaté paže mu visely po stranách a z chlupů na tváři mu vyčnívaly tesáky. Další byl malý jako opice s velmi dlouhými pažemi a s chlupy po celém těle. Jeho tvář byla mrňavá a měl špičatý nos. Nikde jsem na něm neviděla oči. Další měl velkou hlavu, velké uši a dlouhý ocas, zatímco další byl tak veliký jako kůň a měl hladkou kůži. Pohled na tyto demony a zlé duchy a strašný zápach, který z nich vycházel, mi zvedal

žaludek. Všude, kam jsem se podívala, byli démoni a ďáblové. Ten největší z démonů, jak jsem se dověděla od Pána, dostával příkazy přímo od Satana.

Ježíš a já jsme šli po cestě, až jsme došli k další jámě. Křik bolesti, nezapomenutelného hlasu zármutku byl všude. „Můj Pane, co bude dál?“ pomyslela jsem si. Prošli jsme přímo kolem několika těchto zlých bytostí, které, jak se zdálo, nás neviděly, a zastavili jsme se u další jámy síry a ohně. V této jámě byla postava velkého muže. Uslyšela jsem ho, jak káže evangelium. S údivem jsem pohlédla na Ježíše pro odpověď, protože On vždy znal moje myšlenky. Řekl: „Když byl tento muž na zemi, tak byl kazatelem evangelia. Kdysi mluvil pravdu a sloužil mi!“ Divila jsem se tomu, co vlastně dělá v pekle. Měřil něco přes 180 cm a jeho kostra byla špinavě šedé barvy, jako náhrobní kámen. Stále na něm visely části jeho oblečení. Podívovala jsem se tomu, proč plameny nesežehly tohle potrhané a rozedrané oblečení a nespálily je. Viselo na něm spálené maso a zdálo se, jakoby jeho lebka byla v plamenech. Šel z něho příšerný zápach. Viděla jsem, jak tento muž předpažil, jako by držel knihu a z této imaginární knihy začal číst Písmo. Znovu jsem si vzpomněla na to, co řekl Ježíš: „V pekle máš všechny smysly při sobě a jsou zde mnohem silnější.“ Ten muž četl Písmo svaté a já měla zato, že to nebylo zrovna špatné. Ježíš řekl tomu muži s velkou láskou v hlase: „Pokoj, utiš se!“ Nato ten muž okamžitě přestal a pomalu se otáčel, aby pohlédl na Ježíše. Viděla jsem tuto mužskou duši uvnitř té kostlivé postavy. Řekl Pánu: „Pane, teď už budu kázat pravdu všem lidem. Teď jsem, Pane, připraven jít a říct lidem o tomto místě. Víím, že když jsem byl na zemi, nevěřil jsem v peklo ani tomu, že přijdeš znovu. Lidé tomu chtěli věřit, a já jsem dělal kompromis s pravdou. Víím, že jsem neměl rád rozdílnou rasu nebo barvu kůže a způsobil jsem, že spousta lidí od Tebe odpadla. Udělal jsem si svoje vlastní pravidla o nebi a o tom, co je správné a co špatné. Víím, že jsem mnohé svedl, a způsobil jsem, že mnoho lidí zakoplo o Tvé Svaté Slovo, a bral jsem peníze od chudých. Ale, Pane, pusť mě ven a budu dělat to, co je správné. Už nebudu brát peníze ze shromáždění. Už jsem činil pokání. Budu milovat lidi každé národnosti a barvy.“

Ježíš řekl: „Nejenom, že jsi převrátil a špatně vykládal Svaté Slovo Boží, ale lhal jsi o tom, že neznáš pravdu. Potěšení (radovánky) života ti bylo důležitější než pravda. Já sám jsem tě navštívil a snažil jsem se obrátit tě správným směrem, ale nechtěl jsi poslechnout. Šel jsi svou vlastní cestou a zlo bylo tvým pánem. Znal jsi pravdu, ale nečinil jsi pokání ani jsi se neobrátil ke mně zpět. Já jsem tam byl po celou tu dobu. Čekal jsem na tebe. Chtěl jsem, abys činil pokání, ale neučinil jsi tak. A teď už je soud stanoven.“

Na tváři Ježíše byl soucit. Věděla jsem, že kdyby tento muž naslouchal volání Spasitele, tak by tady teď nebyl. Ach, lidé, prosím, naslouchejte! Ježíš znovu promluvil k tomu odpadlíkovi: „Měl jsi mluvit pravdu a obrátit bys mnohé k spravedlnosti Božím Slovem, které říká, že všichni nevěřící budou mít svůj díl v jezeře, které hoří ohněm a sírou. Znal jsi cestu kříže. Znal jsi cestu spravedlnosti. Věděl jsi, že máš mluvit pravdu, ale Satan naplnil tvé srdce lží a začal jsi hřešit. Měl jsi činit pokání s upřímností, a ne jen tak napůl. Moje Slovo je pravda. A to Slovo nelže. A teď je už pozdě, příliš pozdě!“ Nato tento muž hrozil pěstí na Ježíše a prokrel ho. Se zármutkem jsme odcházeli k další jámě. Odpadlý kazatel se stále na Ježíše zlobil a proklínal ho.

Když jsme procházeli mezi děrami ohně, ruce ztracených se natahovaly k Ježíši a prosebným hlasem k němu volali o milost. Jejich kosti byly šedočerné od pálení, žádné živé maso, ani krev, ani orgány, pouze smrt a umírání. Uvnitř sebe jsem volala: „Ach, země, činiš pokání. Jestliže nebudeš, pak přijdeš na toto místo. Zastav se dříve, než bude příliš pozdě!“

Zastavili jsme se u další jámy. Nad všemi jsem cítila velkou lítost a takový zármutek, že jsem byla fyzicky slabá a stěží jsem mohla stát na nohou. Velký vzlykot mnou otřásal. „Ježíši, velmi se uvnitř trápím,“ řekla jsem. Z jámy promluvil k Ježíši ženský hlas. Stála uprostřed plamenů, které pokrývaly celé její tělo. Její kosti byly plné červů a mrtvého masa. Pozvedla své ruce k Ježíši s nářkem: „Pane, pusť mne odsud ven! Teď Ti dám svoje srdce, Ježíši. Budu jiným svědčit o Tvém odpuštění, budu svědčit o Tobě. Prosím Tě, prosím, pusť mne ven!“ Ježíš řekl: „Moje Slovo je pravda a to Slovo prohlašuje, že všichni musí činit pokání a odvrátit se od svých hříchů a musí mne požádat, abych přišel do jejich životů, aby unikli tomuto místu. Skrze Moji krev je odpuštění hříchů. Já jsem věrný a spravedlivý, a odpustím všem těm, kteří ke mně přijdou. Nevyženu je ven.“ Obrátil se, pohleděl na ženu a řekl: „Pokud bys mne uposlechla, přišla ke mně a kála se, Já bych ti odpustil.“ Žena se zeptala: „Pane, je odsud nějaká cesta ven?“ Ježíš promluvil velmi něžně: „Ženo, bylo ti dáno mnoho příležitostí k pokání, ale ty jsi zatvrdila své srdce a nekála ses. A věděla jsi, že moje Slovo říká, že všechny nevěstky budou mít svůj díl v jezeře ohně.“

Ježíš se ke mně otočil a řekl: „Tato žena měla hříšný poměr s mnoha muži a způsobila rozpad mnoha rodin. Přes to všechno jsem ji stále miloval. Nepřišel jsem k ní s odsouzením, ale se spasením. Posílal jsem k ní mnoho svých služebníků, aby činila pokání ze svých zlých cest, ale neučinila tak. Když byla mladá žena, volal jsem ji, ale ona pokračovala v konání zla. Napáchala mnoho zlého, a přece jsem jí chtěl odpustit, pokud by přišla ke Mně. Satan do ní vstoupil a ona hořkla stále více a druhým neodpouštěla. Chodila do církve jen proto, aby získala muže. Když je našla, svedla je. Kdyby jen přišla ke Mně, všechny její hříchy by byly očištěny Mou krví. Jednou částí Mi chtěla sloužit, ale nemůžete sloužit Bohu a Satanu najednou. Každý člověk se musí sám rozhodnout, komu bude sloužit.“

Třásla jsem se od hlavy k patě kvůli těm hrůzám pekla. Plakala jsem: „Pane, dej mi sílu jít dál!“ Ježíš mi řekl: „Pokoj, utiš se!“ „Pomoz mi, Pane,“ plakala jsem. „Satan nechce, abychom se dověděli pravdu o pekle. Ani v těch nejděsivějších snech bych si nikdy nedokázala představit, že by peklo mohlo být tak hrozné. Drahý Ježíši, skončí tohle někdy?“ „Mé dítě,“ odpověděl mi Ježíš, „pouze Otec ví, kdy přijde konec.“ Potom ke mně znovu promluvil: „Pokoj, upokoj se!“ Velká síla na mne sestoupila s těmito slovy.

Pokračovali jsme v cestě kolem těchto jam. Každou osobu, která v nich byla, jsem chtěla vytáhnout z jámy ohně a položit k nohám Ježíše. Velmi jsem uvnitř plakala. Myslela jsem si pro sebe, že nikdy nechci, aby se moje děti dostaly na toto místo. Nakonec se ke mně Ježíš otočil a tiše řekl: „Mé dítě, teď půjdeme k tobě domů. Zítra večer se vrátíme do této části pekla.“

I když jsem byla doma, stále jsem plakala. Během dne se mi promítaly hrůzy pekla a utrpení všech těch lidí, kteří tam jsou. Každému, koho jsem toho dne potkala, jsem řekla o pekle. Řekla jsem jim, že utrpení pekla je mimo lidské chápání. Vy, kteří čtete tuto knihu, prosím vás, velmi naléhavě vás prosím, číňte pokání ze svých hříchů. Volejte k Ježíši a požádejte ho, ať vás spasí. Volejte k němu ještě dnes! Nečekejte na zítřek, zítřek nemusí přijít! Čas běží velmi rychle. Padněte na kolena a buďte očištěni od vašich hříchů. Chovejte se dobře jeden k druhému. Kvůli Ježíši buďte k sobě milí, a jeden druhému odpouštějte. Pokud se na někoho hněvate, odpusťte mu. Hněv nestojí za to, abyste kvůli němu šli do pekla. Odpouštějte tak, jak Kristus odpustil vám. Ježíš je schopen nás podpírat, pokud máme srdce hotové k pokání a necháme-li Jeho krev, aby nás obmyla od každého hříchu. Milujte své děti a milujte své bližní jako sebe sami. Číňte pokání, a budete spaseni!

Kapitola 4 Více jam

Další noc jsme šli spolu s Ježíšem znovu do pravé nohy pekla. Znovu jsem viděla, jakou lásku má Ježíš k těm duším, které jsou ztracené v pekle. A cítila jsem jeho lásku ke mně a k celému světu. „Dítě,“ řekl mi, „není vůle Otce, aby kdokoli zahynul. Satan mnohé podvádí a oni ho následují. Ale Bůh je odpouštějící, On je Bohem lásky. Kdyby jen tito lidé opravdově přišli k Otci a činili pokání, On by jim odpustil.“ Veliká něha pokrývala tvář Ježíše při těchto slovech.

Znovu jsme procházeli kolem ohnivých děr s lidmi v trápení, jak už jsem to popsala. Můj Pane, můj Pane, takové hrůzy!, myslela jsem si. Šli jsme dál a dál kolem mnoha hořících duší. Všude po cestě se hořící ruce natahovaly k Ježíši. Tam, kde mělo být tělo, byly jen kosti, šedá hmota s hořícím a zkaženým masem visícím v cárech. Uvnitř každé kostry byla špinavě šedá mlhovitá duše. Z jejich křiku se dalo poznat, že tento oheň cítily, i červy, bolest a beznaděj. A jejich volání naplnilo moji duši zármutkem tak velikým, že se to nedá popsat. Kdyby jen ti lidé naslouchali, myslela jsem si, vůbec by tady nemuseli být. Věděla jsem, že ztracení v pekle měli všechny své smysly. Pamatovali si na vše, co jim kdy bylo řečeno. Věděli, že pro ně není cesty ven z těchto plamenů a že jsou ztraceni navěky. A přece, bez naděje, stále doufali, když volali k Ježíši o milost.

Zastavili jsme se u další jámy. Vypadala naprosto stejně jako všechny ostatní. Uvnitř byla postava ženy, což jsem poznala podle hlasu. Volala k Ježíši o vysvobození z plamenů. Ježíš pohleděl na ženu s láskou a řekl: „Když jsi byla na zemi, volal jsem tě, abys ke mně přišla. Prosil jsem tě, abys své srdce dala se mnou do pořádku předtím, než bude příliš pozdě. Navštívil jsem tě mnohokrát v půlnoční hodině, abych ti řekl o své lásce. Přemlouval jsem tě, miloval jsem tě, přitahoval jsem tě svým Duchem. Řekla jsi: Ano, Pane, budu tě následovat - svými rty jsi řekla, že mě miluješ, ale tvoje srdce to tak nemyslelo. Věděl jsem, kde je tvoje srdce. Často jsem ti posílal své služebníky, aby ti řekli o pokání z hříchů a abys přišla ke mně, ale ty jsi nenaslouchala. Chtěl jsem tě použít, abys sloužila druhým, abys pomohla ostatním Mne nalézt. Ale ty jsi chtěla svět a ne Mě. Volal jsem tě, ale ty jsi Mne neposlouchala a nečinila pokání ze svých hříchů.“

Žena řekla Ježíši: „Vzpomeň si, Pane, jak jsem chodila do shromáždění a byla jsem dobrou ženou. Připojila jsem se k církvi, byla jsem členkou Tvé církve. Věděla jsem, že mě povoláváš ke službě, věděla jsem, že musím uposlechnout to volání za každou cenu a také jsem tak učinila.“ Ježíš řekl: „Ženo, stále jsi plná lži a hříchu. Volal jsem tě, ale ty jsi Mne neuposlechla. Pravda, byla jsi členkou církve, ale to tě do nebe nedostane. Tvoje hříchy byly mnohé a pokání jsi nečinila. Způsobila jsi, že mnozí zakopli o moje Slovo. Neodpouštěla jsi druhým, když tě zranili. Předstírala jsi, že Mi sloužíš a miluješ Mě, když jsi byla s křesťany, ale když jsi byla od nich pryč, tak jsi lhala, šidila a kradla. Naslouchala jsi svůdným duchům a užívala sis svého dvojakého života. Věděla jsi o té přímé a úzké cestě. A také jsi měla dvojí jazyk. Mluvila jsi o svých bratrech a sestřích v Kristu. Soudila jsi je, myslela jsi, že jsi svatější než oni, zatímco ve tvém vlastním srdci byl veliký hřích. Soudila jsi vnějšek člověka a neuvážila jsi, že mnozí jsou ještě děti ve víře. Byla jsi velmi bezcitná. Neuposlechla jsi mého sladkého Ducha slitování. Ano, říkala jsi, že mne miluješ, svými rty, ale tvoje srdce bylo ode mne daleko. Zнала jsi cesty Páně, rozuměla jim, ale zahrávala sis s Bohem. Bůh však ví všechno. Kdybys Mu upřímně sloužila, nebyla bys

dnes tady. Nemůžeš sloužit zároveň Bohu i Satanu.“ Ježíš se ke mně otočil a řekl: „Mnozí se v posledních dnech odchýlí od víry a budou naslouchat klamným duchům a sloužit hříchu. Vyjděte z jejich středu a oddělte se od nich. Nechodte s nimi!“ Když jsme odcházeli, ta žena začala Ježíši nadávat a proklínat ho. Vztekla za ním křičela. Šli jsme dál. Cítila jsem velkou slabost.

V další jámě byla opět postava kostry. Mohla jsem cítit zápach smrti ještě předtím, než jsme k ní došli. Tato kostra vypadala stejně jako ty ostatní. Přemýšlela jsem, co dělala tato duše, že je ztracená a v beznaději, s žádnou budoucností, kromě věčnosti na tomto hrozném místě. Když jsem uslyšela její pláč v mukách, rozplakala jsem se také. Naslouchala jsem, když tato žena mluvila k Ježíši z ohnivé jámy. Cítovala Slovo Boží. „Drahý Pane, co ona tady dělá?“ zeptala jsem se. „Poslouchej,“ řekl Ježíš. Žena řekla: „Ježíš je ta Cesta, Pravda a Život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze Něho. Ježíš je světlo světa. Pojdte k Ježíši, a On vás zachrání.“ Když mluvila, tak mnoho ztracených duší kolem ní naslouchalo. Někteří ji proklínali, jiní jí říkali, aby přestala. Někteří říkali: „Je opravdu ještě naděje?“ nebo „Pomoz nám, Ježíši!“ Veliký křik zármutku naplňoval ovzduší. Nechápala jsem, co se to děje. Nechápala jsem, proč tato žena káže evangelium na tomto místě. Pán znal moje myšlení. Řekl: „Dítě, povolal jsem tuto ženu ve věku třiceti let, aby kázala moje Slovo a byla svědkem evangelia. Povolávám různé lidi pro různé úkoly v mém těle. Ale když muž nebo žena, chlapec nebo děvče nechce mého Ducha, potom Já odejdu. Ona odpovídala na Moje volání po mnoho let a rostla v známosti Páně. Naučila se znát Můj hlas a vykonala pro Mne mnoho dobrých skutků. Studovala Slovo Boží. Často se modlila a spousta jejích modliteb byla vyslyšena. Učila mnohé lidi cestě svatosti. Byla věrná ve svém domě. Uběhly roky, až jednoho dne zjistila, že její manžel má poměr s jinou ženou. A když ji žádal o odpuštění, zahořkla a neodpustila mu. Pravda, její manžel jí ublížil a spáchal velmi vážný hřích, ale tato žena znala Moje Slovo. Věděla, jak má odpustit a že z každého pokušení je cesta ven. Její manžel ji žádal o odpuštění, ale ona mu neodpustila. Místo toho se v ní zakořenil hněv. Neobrátila se s tím na mne. Hněv uvnitř ní rostl a ona hořkla každým dnem stále více. Řekla mi: „Tady jsem, sloužím cele Bohu, a můj manžel si běhá s jinou ženou! Myslíš si, že je to správné?“ Odpověděl jsem: „Ne, není to správné. Ale on k tobě přišel, činil pokání a řekl, že už to nikdy neudělá. Dcero, podívej se dovnitř sebe, a uvidíš, že ty sama jsi tohle zavinila.“ „Já ne, Pane,“ odpověděla, „já jsem ta, která je svatá, a on je ten hříšný.“ Nechtěla mě poslouchat. Čas běžel dál a přestala se ke mně modlit a číst Bibli. Nahněvala se nejen na svého muže, ale i na ty, kteří byli kolem ní. Cítovala Písmo, ale neodpustila manželovi. Neposlouchala Mě. Její srdce velmi zahořklo a dovnitř vstoupil veliký hřích. V jejím srdci rostla vražda, tam, kde kdysi byla láska. Až jednoho dne ve svém hněvu zavraždila svého muže i tu ženu. Satan potom cele převzal nad ní kontrolu a ona spáchala sebevraždu.“

Pohleděla jsem na tu ženu, která se zřekla Krista a odsoudila svoji duši navždy plamenům a bolesti. Poslouchala jsem, když volala k Ježíši: „Pane, teď odpustím. Pane, pusť mne ven, teď tě poslechnu. Vidiš, Pane, kážu teď Tvoje Slovo. Za hodinu přijdou démoni a vezmou mě pryč, abych byla mučena ještě víc. Hodiny mě budou mučit. Protože jsem kázala tvé Slovo, jsou má muka ještě horší. Prosím, Pane, naléhavě Tě prosím, pusť mě ven!“ Plakala jsem spolu s touto ženou a požádala jsem Pána, aby mě ochraňoval od jakékoliv hořkosti srdce. „Nedopusť, Pane Ježíši, aby do mého srdce vešla nenávist!“ řekla jsem. „Pojd', pokračujme,“ řekl Ježíš.

V další jámě byla v postavě kostry duše muže, který volal: „Pane, pomoz mi pochopit, proč jsem tady!“ Ježíš řekl: „Pokoj, upokoj se. Ty víš, proč jsi tady.“ „Pusť mne ven a už budu dobrý,“ prosil tento muž. Pán mu řekl: „I když jsi v pekle, stále lžeš.“ Ježíš se ke mně otočil

a řekl: „Tomuto muži bylo 23 let, když sem přišel. Neposlouchal Moje evangelium. Mnohokrát slyšel Moje Slovo a často byl v Mém domě. Přitahoval jsem ho svým Duchem ke spasení, ale on chtěl svět a jeho žádosti. Rád se opíjel a Mému volání nevěnoval pozornost. Byl vychován v církvi, ale neodevzdal se Mi. Říkal: Jednoho dne ti dám svůj život, Ježíši. Ale ten den nikdy nepřišel. Jednoho večera, po večíрку, se stal účastníkem autonehody a zabil se. Satan ho svedl až do samého konce. Byl zabit okamžitě spolu s ostatními. Práce Satana je zabít, ukrást a zničit. Kéž by jen tento mladý muž poslechl! Není vůle Otce, aby kdokoli zahynul. Satan chtěl duši tohoto muže a zničil ji skrze nedbalost, hřích a silné pití. Mnoho domovů a životů je každým rokem zničeno kvůli alkoholu.“

Kdyby jen lidé viděli, že žádosti a touhy světa jsou jen dočasné! Pokud přijdeš k Pánu Ježíši, On tě vysvobodí i z těžkého pití. Volej k Ježíši a On tě vyslyší a pomůže ti. Bude tvým přítelem. Pamatuj, že On tě miluje a On také má moc odpustit ti tvé hříchy. Křesťané, kteří žijete v manželství, Ježíš vás varuje, abyste nepáchali cizoložství. A netoužili po někom jiném opačného pohlaví, protože cizoložství může být ve vašem srdci, i když ho nespácháte. Mladí lidé, zůstaňte daleko od drog a sexuálních hříchů. Ale pokud jste zhřešili, Bůh vám odpustí, budete-li činit pokání. Volejte k Němu právě teď, dokud je ještě čas. Najděte silné dospělé křesťany a požádejte je, jestli byste si s nimi mohli promluvit o vašich problémech. Budete rádi, že jste si na to udělali čas teď v tomto světě, dříve než by bylo příliš pozdě. Satan přichází jako anděl světla, aby svedl svět. Není divu, že hříchy tohoto světa připadaly žádostivé tomuto mladému muži, a to i když znal Boží Sváté Slovo. Ještě jedna párty, myslel si, Ježíš to pochopí! Ale smrt nemá žádnou milost. Čekal příliš dlouho. Pohleděla jsem na duši tohoto muže a vzpomněla jsem si na svoje vlastní děti. „Ach, Bože, kéž Ti slouží!“ Vím, že mnozí z vás, kteří čtete tyto řádky, máte své milované, možná děti, a nechcete, aby šli do pekla. Řekněte jim o Ježíši dříve, než bude příliš pozdě. Řekněte jim, aby činili pokání ze svých hříchů a že Bůh jim odpustí a učiní je svatými. Křik tohoto muže ve mně dozníval ještě po mnoho dní. Nikdy nezapomenu na jeho volání lítosti. Pamatuji si, že na něm viselo maso a hořelo v plamenech. Nemohu zapomenout na to rozkládající se maso, na pach smrti, prázdné oční důlky, špinavě šedou duši a červy, kteří lezli skrze kosti; na postavu toho mladého muže, jak zvedá svoje paže k Ježíši s prosbou, zatímco jsme odcházeli.

„Drahý Pane,“ modlila jsem se, „dej mi sílu pokračovat.“ Mezi voláním mrtvých jsem zaslechla ženský hlas, jak křičí v zoufalství. Brzy jsme přišli k jámě, kde byla tato žena. Prosila celou svou duší Ježíše, aby ji odtud vzal pryč. „Pane,“ řekla, „copak už tady nejsem dostatečně dlouho? Moje trápení je větší než mohu snést. Prosím, Pane, vezmi mě ven!“ Vzlykot otřásl její postavou a v jejím hlase byla veliká bolest. Věděla jsem, že velmi trpí. Ježíš k ní promluvil: „Když jsi byla na zemi, volal jsem tě, abys přišla ke mně. Prosil jsem tě, abys dala své srdce do pořádku se mnou, abys odpustila ostatním, abys konala dobro a držela se daleko od hříchu. Dokonce jsem tě navštěvoval v půlnoční hodině a přitahoval jsem tě svým Duchem znovu a znovu. Svými rty jsi říkala, že Mě miluješ, ale tvoje srdce bylo ode Mne daleko. Copak jsi nevěděla, že před Bohem nemůžeš nic skrýt? Oklamávala jsi jiné, ale nemohla jsi oklamat Mne. Stále jsem ti posílal ostatní, aby ti řekli, že máš činit pokání, ale ty jsi neposlouchala. Nechtěla jsi slyšet, nechtěla jsi vidět a v hněvu jsi je posílala pryč. Dal jsem tě na takové místo, abys slyšela moje Slovo, ale ty jsi mi nedala svoje srdce. Nelitovala jsi, ani ses nestyděla za to, co jsi konala. Zatvrdila jsi své srdce a odvrátila ses ode Mne. Teď jsi ztracená a navždy zničená. Měla jsi Mne poslechnout.“ Nato pohleděla na Ježíše a začala klít a proklínat Boha. Pocítila jsem přítomnost zlých duchů a věděla jsem, že jsou to oni, kdo klejí a proklínají. Jak smutné je být navždy ztracen

v pekle! Vzepřete se ďáblu, pokud ještě máte čas, a on od vás uteče. Ježíš řekl: „Svět a vše, co je v něm, pomine, ale Moje slova nikdy nepominou.“

Kapitola 5 Tunel strachu

Snažila jsem se vzpomenout na kázání, které jsem kdy slyšela o pekle. Ale nikdy jsem neslyšela o tak strašných věcech, které mi Pán zde ukázal. Peklo je nekonečně horší, než si kdo může pomyslet nebo představit. Velmi mě zraňovalo to vědomí, že tyto duše budou v pekle věčně. Není žádná cesta ven. Rozhodla jsem se, že udělám vše, co je v mé moci, abych zachránila duše od tohoto hrozného místa. Musím kázat evangelium každému koho potkám, neboť peklo je strašné místo a toto je pravdivá zpráva. Uvědomujete si vůbec, co vám říkám? Pokud hříšníci nebudou činit pokání a neuvěří evangeliu, pak jistě skončí na tomto místě. Věřte v Pána Ježíše Krista a volejte k Němu, aby vás zachránil od hříchu. Čtete 3. a 14. kapitulu Janova evangelia. A prosím, čtete celou tuto knihu tak, abyste mohli pochopit věci týkající se pekla a posmrtného života. Při četbě se modlete, aby Ježíš vešel do vašeho srdce a obmyl vaše hříchy dříve, než bude příliš pozdě.

Procházeli jsme peklem. Cesta byla spálená, suchá a popraskaná. Dívala jsem se přes řady ohnivých jam do dálky a byla jsem velmi unavená. Moje srdce, můj duch byl zlomen ze všeho toho, co jsem viděla a slyšela, a přece jsem věděla, že je toho přede mnou ještě víc. „Ježíši, dej mi sílu, abych mohla pokračovat,“ plakala jsem.

Jak mě Ježíš vedl, šla jsem těsně za ním. Byla jsem naplněna zármutkem nad všemi hroznými věcmi, které jsem viděla. Říkala jsem si, jestli mi svět vůbec uvěří. Zleva i zprava, přede mnou i za mnou byly jámy ohně, kam jsem jen mohla dohlédnout. Byla jsem obstoupena ohněm, plamenem a hořícími dušemi. Křičela jsem z čiré hrůzy. Bylo to víc, než jsem mohla snést. „Ach, země, číň pokání!“ plakala jsem. Veliký vzlykot otřásl mým duchem, když jsem šla s Ježíšem. Přemýšlela jsem, co bude asi dál. Myslela jsem na to, co asi teď dělá moje rodina a přátelé. Ach, jakou jsem k nim cítila lásku! Vzpomněla jsem si na to, že jsem zhřešila předtím, než jsem se navrátila k Ježíši a děkovala jsem Bohu, že jsem se navrátila dříve, než bylo příliš pozdě

Ježíš řekl: „Za chvíli vstoupíme do tunelu, který nás dovede do břicha pekla. Peklo je zformováno podobně jako lidské tělo ležící v centru země. Tělo leží na zádech s pažemi a nohama vztyčenýma vzhůru. Tak jako Já mám své tělo věřících, tak i peklo má tělo hříchu a smrti. Tak jako Kristovo tělo je na každý den budováno, tak je na každý den stavěno i tělo pekla.“ Na naší cestě k tunelu jsme stále procházeli kolem plamenných děr plných křiku a nářku zatracených. Mnozí volali k Ježíši, jiní se snažili vylézt z těchto děr, aby se mohli k Němu natáhnout, ale nemohli. Příliš pozdě, příliš pozdě! volalo moje srdce. Na Ježíšově tváři byl zármutek. Zatímco jsem hleděla na tyto jámy ohně, vzpomněla jsem si, jak jsme na naší zahradě opékali jídlo a já se dívala do žhavých uhlíků, které doutnaly už několik hodin. Něco podobného jsem viděla zde v pekle. Byla jsem velmi vděčná, když jsme vstoupili do toho tunelu. Myslela jsem si, že ten tunel nemůže být tak strašný jako ty jámy. Ale jak jsem se zmýlila! Jakmile jsme vstoupili dovnitř, uviděla jsem veliké hady, velké krysy a mnoho zlých duchů, kteří utíkali od přítomnosti Páně. Hadi na nás syčeli a byla tam spousta jiných

zlých zvuků. Všude okolo nás byli hadi a temné stíny. Ježíš byl to jediné světlo v tunelu. Zůstávala jsem vedle něho tak blízko, jak jen to bylo možné. Démoni a ďáblové byli všude po stranách této dutiny a všichni šli směrem nahoru, ven z tunelu. Později jsem zjistila, že tito zlí duchové šli na zem, aby činili vůli Satana. Když Ježíš vycítil, že mám strach z tohoto temného, špinavého, deprimujícího místa, řekl: „Neboj se, velmi brzo budeme na konci tunelu. Tyto věci ti musím ukázat. Pojď, následuj Mě.“ Kolem nás se plazili obří hadi. Někteří z nich byli tlustí až 120 cm a měřili 7 a půl metru. Vzduch naplňoval hustý, štiplavý zápach a všude byli zlí duchové. Ježíš promluvil: „Brzy budeme v břiše pekla. Tato část pekla je 27 km vysoká a její obvod je 5 km.“ Ježíš mi dal přesné rozměry.

Budu se snažit, jak nejlépe jen budu moci, podle svých schopností popsat vše, co jsem viděla a slyšela. Udělám to pro slávu Otce, slávu Syna a slávu Ducha svatého. Necht' děje Boží vůle. Věděla jsem, že mi Ježíš ukazuje všechny tyto věci proto, abych mohla varovat muže a ženy ve světě a vyzvat je, aby unikli peklu za každou cenu. Drazí, pokud toto čtete a neznáte Ježíše, zastavte se právě teď, činite pokání ze svých hříchů a pozvěte Ho, aby byl vaším Spasitelem.

Kapitola 6 Aktivita v pekle

Před námi jsem viděla mlhavé žluté světlo. Vyšli jsme z tunelu strachu a teď jsme stáli na špinavém okraji a hleděli do břicha pekla. Jak daleko jsem jen mohla vidět, všude probíhala velická aktivita. Zastavili jsme a Ježíš promluvil: „Vezmu tě skrze břicho pekla a zjevím ti mnoho věcí. Pojď, následuj mě!“ Oba jsme pokračovali v chůzi. Ježíš řekl: „Před námi je mnoho útisku. Není to jen něčí smyšlená představa, ale je to skutečnost. Snaž se, abys jasně řekla svým čtenářům, že démonské mocnosti jsou reálné. Řekni jim, že Satan je reálný a mocnosti temnoty jsou reálné. Ale řekni jim také, aby nezoufali, pokud se Můj lid, který se nazývá Mým jménem (křesťané = kristovci), pokoří, bude se modlit a odvrátí se od svých zlých cest, potom je vyslyším z nebe a uzdravím jejich zemi a jejich těla. Tak jako je nebe reálné, tak reálné je i peklo.“ Bůh chce, abys věděl o pekle a chce tě zachránit před tímto místem. Bůh chce, abys věděl, že existuje cesta ven. Tou cestou je Ježíš Kristus, Spasitel tvé duše. Pamatuj, pouze ti, jejichž jména jsou zapsána v knize života Beránka, budou spaseni.

Přišli jsme k první aktivitě v břiše pekla. Bylo to po pravé straně směrem nahoru do malého kopce v temném koutě pekla. Pamatovala jsem si slova Pána, když mi řekl: „Občas se ti bude zdát, jako bych tě opustil, ale nebude to tak. Pamatuj, že mám veškerou moc na nebi i na zemi. Občas nás zlí duchové a ztracené duše nebudou vidět ani nebudou vědět, že jsme tam. Neboj se! To co uvidíš, je reálné. Tyto věci se dějí právě v tomto okamžiku a budou se dít, dokud smrt a peklo nebudou hozeny do ohnivého jezera.“ Čtenáři, ujisti se, že tvoje jméno je zapsáno v Beránkově knize života.

Před námi jsem slyšela hlasy a křik duší v mukách. Vyšli jsme na malý kopec a z něho jsme shlíželi dolů. Světlo naplnilo tu oblast tak, abych mohla jasně vidět. Křik, o kterém jste si mysleli, že nemůže existovat, naplňoval ovzduší. Byl to křik muže. „Poslouchej mě,“ řekl Ježíš, „to, co uvidíš a uslyšíš, je pravdivé. Dejte si pozor vy, služebníci evangelia, neboť tato slova jsou věrná a pravdivá. Probudte se, evangelisté, kazatelé a učitelé Mého Slova, všichni vy, kteří jste povoláni ke kázání evangelia. Pokud hřešíte, činite pokání nebo rovněž zahynete.“

Ušli jsme asi 5 metrů, když jsem zahlédla malé, temně oblečené postavy, jak pochodují kolem něčeho, co vypadalo jako krabice. Když jsem se podívala blíže, uviděla jsem, že to není krabice, ale rakev a postavy, které kolem ní pochodovaly, byli démoni. Byla to opravdová rakev a kolem ní bylo dvanáct démonů. Když pochodovali, skandovali a smáli se. Každý z nich měl v ruce ostrý oštěp, který neustále zabodával do rakve skrz malý otvor. Ovzduší naplňoval veliký strach a když jsem to viděla, celá jsem se trásla. Ježíš poznal moje myšlení, neboť řekl: „Dítě, v těchto mukách je mnoho duší a je mnoho odlišných muk pro tyto duše. Je větší trest pro ty, kteří jednou kázali evangelium a vrátili se do hříchu, než pro ty, kteří neuposlechli Boží povolání pro jejich životy.“ Uslyšela jsem křik tak zoufalý, že se i mé srdce naplnilo zoufalstvím. „Žádná naděje, žádná naděje!“ volal. Ten beznadějný křik vycházel z té rakve. Byl to nekonečný nářek zklamání. „Bože, jak hrozné!“ řekla jsem. „Pojď,“ řekl Ježíš, „půjdeme blíž.“ Šel k rakvi a pohleděl dovnitř. Následovala jsem ho a také jsem pohlédla dovnitř. Vypadalo to, že zlí duchové nás nevidí. Vnitřek rakve naplňovala špinavě šedá mlha. Byla to duše muže. Zatímco jsem to pozorovala, démoni vráželi své oštěpy do duše toho muže v rakvi. Nikdy nezapomenu na jeho utrpení. Volala jsem k Ježíši: „Pusť ho ven, Pane, pusť ho ven!“ Pohled na muka tohoto muže byl otřesný. Kdyby se jen mohl nějak osvobodit! Tahala jsem Ježíše za ruku a prosila Ho, aby pustil toho muže ven z rakve. „Ježíš mi řekl: „Mé dítě, pokoj, utiš se.“

Když Ježíš promluvil, tento muž nás uviděl. Volal: „Pane, Pane, pusť mě ven, slituj se!“ Podívala jsem se dolů a uviděla krvavou kaši. Před mýma očima byla duše. Uvnitř duše bylo lidské srdce a z něho tryskala krev. Oštěpy doslova propichovaly jeho srdce. „Teď Ti, Pane, budu sloužit. Prosím, nechej mne jít ven!“ Věděla jsem, že tento muž cítí každý oštěp, který propichoval jeho srdce. „Ve dne i v noci je mučen,“ řekl Pán. „Dal ho sem Satan a je to Satan, který ho mučí.“ Muž volal: „Pane, teď už budu kázat pravé evangelium. Budu mluvit o hříchu a o pekle. Ale prosím, pomoz mi dostat se odsud ven.“

Ježíš řekl: „Tento muž byl kazatelem Slova Božího. Byl čas, kdy Mi sloužil celým svým srdcem a vedl mnohé ke spasení. Někteří z jeho obrácených Mi i dnes po mnoha letech stále slouží. Žádost těla a svůdnost bohatství ho však svedly z cesty. Nechal Satana, aby nad ním získal nadvládu. Měl velký sbor, pěkné auto, velký plat. Přesto začal krást ze sborové sbírky. Začal vyučovat lži, většinou mluvil polopravdy a pololži. Nedovolil Mi, abych ho napravil. Posílal jsem k němu své posly, aby činil pokání a kázal pravdu, ale miloval rozkoše tohoto života více, než život Boží. Věděl, že nemá vyučovat ani kázat jiné učení než pravdu zjevenou v Bibli. Ale předtím, než zemřel, řekl, že křest v Duchu svatém je lež a že ti, kteří prohlašují, že ho obdrželi, jsou pokrytci. Řekl, že můžeš být opilcem a jít do nebe i bez pokání. Řekl, že Bůh by nikoho do pekla neposlal, protože je příliš dobrý na to, aby něco takového učinil. Způsobil to, že mnoho dobrých lidí odpadlo od milosti Páně. Dokonce řekl, že Mě nepotřebuje, neboť on sám je prý jako bůh. Šel tak daleko, že měl semináře, kde vyučoval toto falešné učení. Pošlapal Moje Svaté Slovo. Ale i přes to jsem ho stále miloval. Mé dítě, je lepší Mě nikdy nepoznat, než Mě poznat a obrátit se ke Mně zády a přestat Mi sloužit.“ „Kdyby tě jen uposlechl, Pane,“ plakala jsem, „kdyby se jen staral o svou duši a o duše ostatních!“ „Neposlouchal Mě, když jsem ho volal k pokání, a

nevrátil se nazpět ke Mně. Jednoho dne byl zabit a okamžitě přišel sem. Teď ho Satan trápí za to, že kdysi kázal Moje Slovo a zachraňoval duše pro Moje království. Tohle jsou jeho muka.“

Pozorovala jsem démony, kteří pokračovali v pochodování okolo rakve. Srdce muže tlouklo a vytékala z něho opravdová krev. Nikdy nezapomenu na jeho křik bolesti a zármutku. Ježíš pohleděl na muže v rakvi s velkou lítostí a řekl: „Na rukou tohoto muže je krev mnoha ztracených duší. Mnozí z nich jsou právě teď v mukách.“ Se zármutkem v srdci jsem spolu s Ježíšem pokračovala dál. Když jsme odcházeli, uviděla jsem další skupinu démonů, jak jdou k rakvi. Měřili asi metr, celí oblečení v černém a s černými kuklami na tvářích. Střídali se v mučení této duše. Myslela jsem na to, jak nás všechny občas pýcha činí neochotnými činit pokání, uznat chybu a požádat o odpuštění. Odmítáme činit pokání a pokořit se, a jdeme dál, jako bychom to byli jenom my, kdo mají vždycky pravdu. Ale poslouchej, duše, peklo je reálné. Prosím, nechod' na toto místo!

Potom mi Ježíš ukázal obří hodiny, roztažené přes celou zeměkouli a slyšela jsem, jak tikají. Hodinová ručička se téměř dotýkala pozice dvanácté hodiny, a minutová ručička se rychle točila, až se zastavila tři minuty před dvanáctou. Velmi pomalu se minutová ručička přibližovala k poslední hodině. Jak se pohybovala, tikání bylo hlasitější a hlasitější, až se zdálo, že naplňovalo celou zem. Bůh promluvil jakoby hlasem trouby a Jeho hlas zněl jako mnohé vody: „Poslouchej a slyš, co Duch praví církvím. Buď' připraven, neboť v čase, o kterém nevíš, přijdu znovu. Slyším, jak hodiny udeřily dvanáctou hodinu. Ženich přišel pro svoji nevěstu!“

Jsi připraven na příchod Krista, příteli? A nebo budeš jako ti, kdo říkají: „Dnes ještě ne, Pane!“? Budeš k Němu volat, abys byl spasen? Dáš Mu dnes svoje srdce? Pamatuj, Ježíš tě může spasit a osvobodit od všeho zla, pokud k Němu budeš dnes volat a činit pokání. Modli se za svou rodinu, za svoje milované, aby přišli ke Kristu dříve, než bude příliš pozdě. Poslouchej, co Ježíš říká: „Já tě ochráním od zlého. Povedu tě na všech tvých cestách. Zachráním tě. Zachráním tvé milované. Ještě dnes ke Mně volej a žij!“ Modlím se s mnohými slzami, aby si všichni ti, kteří čtou tuto knihu, uvědomili pravdu, ještě než bude pozdě. Peklo je na věčnost. Snažím se, jak nejlépe dovedu, zjevit vše, co jsem viděla a slyšela. Vím, že tyto věci jsou pravda. Modlím se, abys při čtení této knihy činil pokání a přijal Ježíše Krista za svého osobního Spasitele.

Slyšela jsem, jak Pán říká: „Je čas jít. Zítří se vrátíme.“

Kapitola 7 Břicho pekla

Další noc jsme spolu s Ježíšem šli znovu do pekla. Vstoupili jsme nejdříve do velkého otevřeného prostoru. Kam jsem jen mohla dohlédnout, všude probíhaly zlé aktivity. Jen asi třicet metrů od místa, kde jsme stáli, jsem si všimla zvláštní činnosti, hlavně proto, že mnoho zlých bytostí a démonských duchů spěchalo dovnitř a ven z této oblasti. Vypadalo to jako scéna z hororového filmu. Všude byly duše v mukách a ďábel a jeho andělé vykonávali svou práci. V šeru se rozléhal křik agónie a zoufalství.

Ježíš mi řekl: „Dítě, Satan je jak podvodník na zemi, tak i trýznitel duší v pekle. Mnohé z těchto démonických aktivit, které zde vidíš, jdou občas na zem, aby zranily, sužovaly a sváděly. Ukážu ti věci, které ještě nikdy nebyly spatřeny tak detailně. Některé z těch věcí, které uvidíš, se dějí teď, zatímco jiné se stanou v budoucnu.“ Znovu jsem se rozhlédla. Půda byla světle hnědé barvy, bez života, bez trávy a čehokoliv zeleného. Vše bylo mrtvé nebo umíralo. Některá místa byla vlhká, jiná horká a suchá. A všude zápach zkaženého spáleného masa v rozkladu, smíšený se zápachem odpadu, zatuchliny, špíny a plísně. „Satan používá mnoho pastí a nástrah, aby svedl Boží lid,“ řekl Ježíš. „Během naší cesty peklem ti budu ukazovat mnoho mazaných a zákeřných triků ďábla.“

Ušli jsme jen několik metrů, když jsem uviděla temnou věc, která se zlověstně objevila před námi. Zdálo se, že se pohybuje nahoru a dolů, stahuje se a roztahuje. A při každém pohybu vydávala puch ještě horší než ten obvyklý zápach, který naplňoval celé peklo. Popíšu, jak nejlíp jen mohu, co jsem viděla. Když tato velká visící černá věc pokračovala ve stahování a roztahování, vydávajíc strašný puch, všimla jsem si něčeho jako rohů černé barvy, které z ní vycházely nahoru na zem. Uvědomila jsem si, že je to velké černé srdce a do něho vedlo mnoho vstupů. Obklopila mne děsivá předtucha. Ježíš znal moje myšlení a řekl: „Neboj se. Tohle je srdce pekla. Později jím projdeme, ale teď musíme jít do bloku cel (jako ve vězení).“ Tyto cely se nacházely v kruhu do výšky 27 kilometrů. Pohlédla jsem vzhůru a uviděla jsem, že je tam veliký hnědý příkop mezi celami a dnem pekla. Vypadalo to, že tento příkop je asi dva metry hluboký, a přemýšlela jsem, jak se přes něj dostanu. Ani jsem to nestačila domyslet, když jsme se najednou ocitli na výčnělku u první řady těchto cel. Ten výčnělek sloužil jako chodník kolem cel a také jako místo s dobrou vyhlídkou, ze kterého byl výhled do centra pekla.

Ježíš řekl: „Tyto věci jsou věrné a pravé. Smrt a peklo budou jednoho dne hozeny do jezera ohně. Do té doby však je peklo místem držení duší. Tyto cely zde budou stále, naplněné hříšnými dušemi, v mukách a utrpení. Dal jsem svůj život proto, abyste vy sem nemuseli přijít. Tyto hrůzy jsou skutečné, ale milost mého Otce je stejně tak reálná. Pokud Mu to dovolíte, On vám odpustí. Volejte k Němu v Mém jménu ještě dnes!“

Kapitola 8 Cely v pekle

Stáli jsme na výčnělku u první řady cel. Tento výčnělek byl asi 120 cm široký. Podívala jsem se nahoru a kam jsem jen dohlédla, byly další výčnělky ve velkém točitém kruhu. Po stranách tohoto výčnělku nebo chodníku byly cely zakopané do země. Podobně jako vězeňské cely, byly všechny tyto cely v řadě s asi půlmetrovou vrstvou hlíny mezi nimi. Ježíš řekl: „Tyto blokové cely se tyčí do výšky 27 kilometrů, měřeno ode dna pekla. V těchto celách je mnoho duší, které byly zapojeny do čarodějnictví nebo okultismu. Někteří byli čarodějové, média, drogoví překupníci, uctívači model nebo lidé se zlými duchy, vyvolanými při seanci. Toto jsou duše, které činily největší ohavnosti proti Bohu a mnohé z nich tu jsou již stovky let. Toto jsou ti, kteří nechtěli činit pokání a zvláště ti, kteří sváděli lidi a odváděli je od Boha. Tyto duše konaly veliké zlo proti Pánu a Jeho lidu. Zlo a hřích byla jejich láska a vášeň.“

Když jsem následovala Pána po chodníku kolem dokola, pohlédla jsem dolů do centra pekla, kde se odehrávalo největší množství aktivit. Po celý čas naplňovalo centrum pekla kalné světlo, takže jsem mohla rozpoznat pohyb mnoha bytostí. Všude před námi byly cely. Myslela jsem si, že muka v těchto celách nemohou být tak hrozná jako ta v děrách. Ale všude kolem jsem slyšela z cel křik a nárek zatracených. Začala jsem se cítit velmi špatně a velký zármutek naplnil moje srdce. Ježíš řekl: „Nedopustil jsem, abys do této doby slyšela tento křik, ale teď ti chci ukázat, jak Satan přichází, aby kradl, zabíjel a ničil. Tady v pekle jsou různá muka pro různé duše. Satan je takto mučí až do dne soudu, kdy smrt a peklo budou hozeny do ohnivého jezera. Také jezero ohně občas prochází skrze peklo.“

Když jsme šli po chodníku, zvuky mohutněly. Z vnitřku cel se ozýval veliký křik. Ježíš se náhle zastavil u třetí cely. Vnitřek ozářilo jasné světlo. V této cele seděla stará žena v houpací židli, houpala se a plakala, jakoby jí mělo puknout srdce. Nevím proč, ale byla jsem v šoku, když jsem zjistila, že tato žena je skutečná osoba s tělem. Cela byla naprosto prázdná, kromě ženy v houpací židli. Stěny cely byly z jílovité hlíny. Přední otvor byl přes celou šířku cely. Byl vyroben z černého železa s železnými mřížemi a zámek. Když se tyto mříže doširoka rozestoupily, měli jsme téměř neomezený výhled do celé cely. Barva této staré ženy byla popelavá, její tělo mělo šedivý odstín. Houpala se dopředu a dozadu a přitom se jí slzy kutálely po tvářích. Z jejího zoufalého výrazu jsem poznala, že je ve velké bolesti a trpí nějakými neviditelnými mukami. Přemýšlela jsem, co asi tato žena udělala, že musí být uvězněna na tomto místě. Najednou se přímo před mýma očima tato žena začala proměňovat, nejdříve do starého muže, pak do mladé ženy, do ženy středního věku a potom zpět do staré ženy tak, jak jsem ji spatřila na počátku. V šoku jsem sledovala, jak se proměňuje z jedné podoby do druhé.

Když uviděla Ježíše, volala: „Pane, smiluj se nade mnou, vezmi mě pryč z tohoto místa trápení!“ Předklonila se na své židli a natáhla se k Ježíši, ale nemohla se k němu dostat. Její proměny pokračovaly dál. Dokonce se měnilo i její oblečení, takže byla oblečena jako muž, pak jako mladá žena, žena středního věku a zase jako stará žena. Každá tato proměna trvala jen několik minut. Zeptala jsem se Ježíše: „Proč, Pane?“ Znovu křičela: „Ach, Pane, dovol mi vyjít ven ještě předtím, než se vrátí!“ V té chvíli stála v popředí cely, pevně svírala svými pěsti mříže a řekla: „Vím, že Tvoje láska je opravdová. Vím, že Tvoje láska je pravda. Pusť mne ven!“ Potom začala křičet hrůzou a já jsem uviděla, že jí něco začalo trhat maso z těla. „Ona není to, co se zdá, že je,“ řekl Pán. Žena se znovu posadila do židle a začala se houpat. Ale teď v houpací židli seděla jen kostra se špinavou mlhou uvnitř. Tam, kde před několika minutami bylo oblečené tělo, teď zůstaly jen ohořelé kosti s prázdnými důlky místo očí. Duše této ženy naříkala a křičela k Ježíši v pokání. Ale její volání přišlo příliš pozdě.

„Když byla na zemi,“ řekl Ježíš, „tato žena byla čarodějnice a uctíváčka Satana. Nejenom že čarodějnictví praktikovala, ale učila je i další lidi. Od chvíle, kdy vyrůstala jako malé dítě, byla v její rodině černá magie. Milovali raději tmu než světlo. Mnohokrát jsem ji volal k pokání. Vysmívala se Mi a řekla, že má požitek z toho, že slouží Satanu a že mu bude sloužit i nadále. Odmítla pravdu a nečinila pokání ze svého zla. Odvrátila mnoho lidí od Pána, někteří z nich jsou s ní dnes v pekle. Kdyby činila pokání, spasil bych ji i další z její rodiny, ale ona nechtěla poslouchat. Satan ji obelhal, aby mu uvěřila, že dostane své vlastní království jako odměnu za to, že mu slouží. Řekl jí, že nikdy nezemře, ale že spolu s ním bude žít navěky. Když umírala, stále chválila Satana a když přišla sem, žádala ho o své království. Ale Satan, otec lži, se jí vysmál do obličeje a řekl: „Myslela sis, že se s tebou rozdělím o své království? Tohle je moje království!“ A zamkl ji do této cely, aby ji mučil dnem i nocí. Na zemi tato žena vyučovala mnoho čarodějnic bílou i černou magii. Jeden

z jejich magických triků byl proměnit svou podobu z mladé ženy na ženu středního věku, na starou ženu i na starého muže. Byla to legrace v těch dnech, proměňovat se a tím strašit menší čarodějnice.

Ale teď trpí bolestmi pekla a její tělo je trháno při každé proměně. Nemá již nad tím kontrolu a stále se proměňuje z jedné podoby do druhé, ale její skutečná podoba je mlhavá duše uvnitř kostry. Satan zneužívá jejího postoje a posmívá se jí a zesměšňuje. Jednou za čas je přinesena před Satana, aby byla mučena pro jeho potěšení. Mnohokrát jsem ji volal a býval bych ji spasil, ale ona Mě nechtěla. Teď žebra a prosí o odpuštění, ale je už příliš pozdě. Teď už je ztracená bez naděje.“

Pohleděla jsem na tuto ženu, navždy ztracenou v utrpení a bolesti, a i když to bývala zlá žena, moje srdce bylo zlomené lítostí. „Pane, jak strašné,“ řekla jsem v slzách. Potom se před celu postavil špinavě hnědý démon se zlomenými křídly, velikosti a tvaru velkého medvěda, a otevřel ji klíčem. Zdálo se, že nás vůbec nevidí. Dělal u toho veliký rámus, aby ji strašil. Ta žena začala křičet zděšením, když na ni zaútočil a vytáhl ji z cely. Ježíš řekl: „Tento démon ji často trápí.“ Dívala jsem se, jak ji vytáhl z cely a odnesl pryč. „Drahý Pane,“ zeptala jsem se, „můžeme něco dělat?“ Cítila jsem nad ní takovou lítost! „Je příliš pozdě,“ odpověděl Ježíš, „je příliš pozdě!“

Bill Wiese, který strávil v pekle 23 minut, se octl na místě, které se **NAPROSTO PŘESNĚ** shoduje s tímto svědectvím. „Točitý tunel plný démonů při vstupu do pekla“, „prázdná cela s mřížemi a zámek“, „obrovská temnota“, „trhání masa demony“, „nesnesitelný zápach, horko a žízeň“ atd. Bill se ptal Ježíše, proč ho tito démoni tak nenávidí. „Protože jsi stvořen k Mému obrazu a oni MĚ nenávidí. Musíš je svázat a vyhnat ven v Mém jménu,“ řekl Ježíš. Chtěl, aby Bill poznal utrpení, které zažívá nespasený člověk, když přijde do pekla. Billův život i postoj k lidem se od této události radikálně změnil. Jako biblické potvrzení udává několik veršů.

Prísloví 7,27: „...cesty do podsvětí (pekla). Vedoucí do **komor smrti**.“

Izajáš 24,22: „Budou sebráni, jako je sebrán vězeň **do jámy** a budou zavřeni **pod zámek**, po mnohých pak dnech budou potrestáni.“

Ježíš mu řekl: „Běž a řekni jim, že tohle místo nenávidím, že není Moje touha, aby ani jedno Moje stvoření šlo na toto místo, ani jedno!“ „Nikdy jsem toto místo neudělal pro člověka, bylo vytvořeno pro ďábla a jeho anděly.“ „Ty musíš jít a říct jim to, dal jsem ti ústa, tak běž a řekni jim.“

Pomyslel jsem si, že mi neuvěří. Budou si myslet, že jsem měl jen zlý sen. Ježíš odpověděl: „Není tvoje práce je přesvědčovat. To je práce Ducha svatého! Ty jen běž a řekni jim to. Řekni jim, že přijdu velmi, velmi brzy!“ a zopakoval to, „řekni jim, že přijdu velmi, velmi brzy!“

Kapitola 9 Hružvy pekla

Chápu, proč trápení lidí v celách v břiše pekla bylo odlišné od trápení lidí na jiných místech, spoustu věcí jsem ale nechápala. Jednoduše jsem poslouchala Ježíše a dělala si záznam všeho, co jsem viděla a slyšela, pro slávu Boží. Jak daleko jsem jenom mohla dohlédnout, tyto cely pokračovaly dál a dál v nekonečném kruhu. V každé cele byla jedna duše. Když jsme procházeli kolem těchto cel, vycházel z nich nárek, sténání, vzlykot a vzdychání. Nešli jsme dlouho, když tu se Ježíš zastavil před další celou. Když jsme nahlédli dovnitř, objevilo se světlo (Ježíš to vykonal). Stála jsem tam a hleděla na duši, o které jsem věděla, že je ve velikém trápení! Byla to další žena a její barva byla modrošedá. Její tělo bylo mrtvé a části jejího těla v rozkladu odpadávaly s kostí. Kostí byly spáleny dočerna a měla na sobě kousky potrhaného oblečení. Červi jí lezli ven z masa a kostí. Celu naplňoval zápach. Podobně jako ta žena předtím, i tato seděla v houpací židli. V rukou držela hadrovou panenku. A když se houpala, plakala a držela tu hadrovou panenku na hrudi. Veliký vzlykot otřásl jejím tělem a křik nářku vycházel z její cely.

Ježíš mi řekl: „Také ona byla služebnicí Satana. Zaprodala mu svou duši a pokud byla naživu, praktikovala každý druh zla. Čarodějnictví je skutečné. Tato žena vyučovala a praktikovala čarodějnictví a obrátila mnohé na cestu hříchu. Ti, kteří vyučovali, přijali od Satana zvláštní pozornost a větší míru moci než ti, kteří čarodějnictví jen praktikovali. Byla věštkyní, hadačkou a médiem pro svého mistra. Získala velkou přízeň u Satana za všechno zlo, které napáchala. Věděla jak používat mocnosti temnoty pro sebe i pro Satana. Chodila na setkání pro uctívání ďábla a chválila Satana. Byla pro něho mocnou ženou.“

Přemýšlela jsem, kolik duší asi podvedla pro Satana. Hleděla jsem na tuto kostnatou postavu duše, plačící nad hadrovou panenkou – pouhým kusem špinavého hadru. Pevně se držela této panenky, jako by jí mohla nějakým způsobem pomoci, a nebo spíše ona jí. Zápach smrti naplňoval toto místo. Slzy zaplavily moje oči a zármutek naplnil moje srdce. Potom jsem ji viděla, jak se proměňuje, podobně jako ta žena předtím. Nejdřív byla ženou z let kolem r.1930 a potom mladou ženou dnešní doby. Znovu a znovu se proměňovala přímo před našima očima.

„Tato žena,“ řekl Ježíš, „byla totéž, co kazatelka, ale pro Satana. Tak jako je nám pravé evangelium kázáno opravdovým služebníkem, tak i Satan má své napodobeniny služebníků. Ona měla nejsilnější satanskou moc. Aby mohla přijmout tuto moc, bylo od ní požadováno, aby naprosto zaprodala svoji duši. Zlé dary Satana jsou jako opačná strana mince k duchovním darům, které Ježíš udílí věřícím. Toto je moc temnoty. Tito pracovníci Satana pracují v okultismu, čarodějnických obchodech, jako ti, co čtou z ruky a mnoha jinými způsoby. Médium Satana je mocný satanský pracovník. Tito jednotlivci jsou naprosto podvedeni a zaprodáni Satanu. Někteří pracovníci temnoty ani nemohou mluvit k Satanu přímo, jen prostřednictvím média. Přinášejí ďáblu zvířecí i lidské oběti. Mnoho lidí odevzdává svoji duši Satanu. Volí si sloužit jemu, místo aby sloužili Mně. Jejich volbou je smrt, pokud nebudou činit pokání ze svých hříchů a nebudou volat ke Mně. Já jsem věrný a zachráním je z jejich hříchů. Mnozí zaprodají svou duši Satanu, protože si myslí, že potom budou žít navěky. Ale zemřou hroznou smrtí. Satan si stále myslí, že může Boha svrhnout a zmařit Boží plán, ale on už byl poražen na kříži. Vzal jsem jeho klíče a mám veškerou moc na nebi i na zemi.

Když tato žena zemřela, šla rovnou do pekla. Démoni ji přivedli před Satana, kterého se velmi nahněvaně ptala, proč mají nad ní démoni kontrolu, neboť na zemi si myslela, že ona kontroluje je. Tam vykonávali její přání. Požádala také Satana o království, které jí slíbil. Satan jí lhal i po její smrti. Řekl, že ji přivede k životu a znovu použije pro své záměry. Podvodem mu totiž získala mnoho duší, takže jeho lži se zdály rozumné. Ale nakonec se jí Satan vysmál a pohrdl jí. Řekl jí: „Podváděl jsem tě a zneužíval po všechny ty roky. Nikdy ti nedám svoje království!“ Dábel zamával směrem k této ženě a v tu chvíli se zdálo, že její maso je trháno s kostí. Zakřičela bolestí, když vtom byla před ní přinesena velká černá kniha. Satan ji otevřel a prstem projížděl stránkami, až našel její jméno. „Ach, ano,“ řekl Satan, „dobře jsi mi na zemi sloužila. Přinesla jsi mi víc jak 500 duší.“ Zalhal jí, když řekl: „Tvůj trest nebude tak zlý jako těch ostatních.“

Vyšel z něho zlý, chichotavý smích. Postavil se a prstem ukázal na tuto ženu a náhle povstal veliký vítr a naplnil celé to místo. Byl slyšet zvuk jakoby řvoucího hromu. „Chacha,“ řekl ďábel, „vezmi si své království, jestli můžeš!“ Potom s ní neviditelná síla udeřila o zem. „Tady mi taky budeš sloužit,“ smál se Satan, když se snažila postavit zpět na nohy. Ta žena křičela bolestí, když její tělo bylo trháno démony. Byla odtažena do této klece. Připomínala si Satanova zaslíbení. Řekl jí, že bude mít veškerou moc a že nikdy nezemře. Řekl jí, že má moc nad životem i smrtí, a ona mu uvěřila. Bylo jí řečeno, že Satan může zastavit cokoli, co by ji chtělo zabít. Satan jí řekl mnoho lží a slíbil jí mnoho věcí.“

Ježíš řekl: „Já jsem přišel, abych zachránil všechny lidi. Toužím po tom, aby všichni, kteří jsou ztraceni, činili pokání a volali ke Mně. Není Mojí vůlí, aby kdokoliv zahynul, ale aby měl věčný život. Je ale smutné, že většina nebude činit pokání ze svých hříchů dříve než zemřou a půjdou do pekla. Ale cesta do nebe je stejná pro všechny lidi. Musíte se znovuzrodit, abyste vstoupili do království Božího. Musíte přijít k Otci v Mém jménu a činit pokání ze svých hříchů. Musíte opravdově vydat své srdce Bohu a sloužit Mu.“ „Dítě,“ pokračoval Ježíš, „další věc, kterou ti zjevím, je ještě hroznější. Víím, že tě to zarmoutí. Také chci, aby svět věděl a slyšel, co Duch praví sborům. V těchto celách, kam jen můžeš dohlédnout, jsou duše v mukách. Pokaždé, když jsou cely naplněny, peklo se rozšiřuje, aby přijalo více duší. V pekle máš všechny své smysly. A pokud jsi byl slepý na zemi, budeš slepý i v pekle. A pokud jsi měl jen jednu ruku, budeš mít jen jednu ruku i v pekle.“

Musím vám znovu říci, abyste činili pokání, neboť peklo je hrozné místo nahánějící strach, místo hrozného smutku a věčného nářku lítosti. Prosím, naléhavě vás prosím, věřte tomu, co říkám, protože je to pravda. Napsat to bylo pro mě tak těžké, že jsem během psaní mnohokrát onemocněla. Viděla jsem věci v pekle, které jsou příliš hrozné, než abych je mohla říct – ještě horší než strašný křik trápených, pach rozkládajícího se těla a strašlivé ohně pekla s jeho děrami. Také jsem viděla věci, které mi Bůh nedovolil napsat.

Když zemřeš na zemi a jsi znovuzrozen z Ducha Božího, pak tvoje duše jde do nebe. Pokud jsi hříšník a zemřeš, okamžitě půjdeš do hořícího pekla. Démoni s velkými řetězy vtáhnou tvoji duši skrze brány do pekla, kde budeš hozen do jámy a tam budeš trápen. Občas budeš přiveden před Satana. O věcech, které se ti v pekle dějí, víš a všechno cítíš. Ježíš mi řekl, že v pekle existuje místo zvané „centrum zábavy“. Duše, které jsou určeny k jámě, tam nemohou být přineseny. Také mi řekl, že i když muka jsou rozdílná pro každou duši, všechny jsou nezávisle na tom páleny ohněm. Centrum zábavy má tvar cirkusové arény. Několik lidí, kteří mají být tímto terčem zábavy, je přineseno do středu zápasště. Jsou to lidé, kteří na zemi vědomě sloužili Satanu, ti, kteří se ze své svobodné vůle rozhodli následovat Satana místo Boha. Po stranách této arény jsou jiné duše, jiné než ty z děr. Ti,

kteří stojí uprostřed zápasště, byli kdysi před svou smrtí vedoucími v okultním světě. Byli jako médium, jasnovidci, čarodějové, kouzelníci, čarodějnice a všichni ti, kteří se vědomě rozhodli sloužit Satanu. Když byli na zemi, svedli mnohé a způsobili, že následovali Satana a hřešili. Ti, kteří byli jimi svedeni do hříchu, přišli dopředu a mučili ty, kteří je svedli. Jednomu po druhém bylo dovoleno, aby je mohli mučit. Při jednom takovém mučení byly rozebrány duchovní kosti dotyčného a byly zahrabány na různých částech pekla. Duše tak byla doslovně roztrhána na kusy a části rozptýleny po pekle pro něco jako démonický lov mrchožroutů. Takto zmrzačená duše cítila nesmírnou bolest. Ti, kteří byli v aréně, mohli házet kameny na ty, kteří byli v zápasšti. Jakýkoliv druh mučení, který se dá jen představit, byl dovolen. Duše, které byly mučeny, křičely v přání zemřít, ale tohle je věčná smrt. Satan dává příkazy k tomu, aby se toto vše dělo. To je jeho centrum zábavy.

Ježíš řekl: „Vzal jsem Satanovi klíče od pekla již před mnoha lety. Přišel jsem a otevřel tyto cely a vyvedl jsem z nich svůj lid. Neboť ve Starém zákoně, předtím než jsem dal svůj život na kříži, byl ráj umístěn blízko pekla. Ty cely teď Satan používá pro své zlé záměry, a udělal jich ještě víc.

1.Petrova 3,18: „*Vždyť i Kristus jednou trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu. Byl usmrcen v těle, ale obživen v Duchu, v němž také přišel A KÁZAL DUCHŮM VE VĚZENÍ...*“

Lukáš 16,23: „*Potom v pekle pozdvih očí svých, v mukách jsa, uzřel Abrahama zdaleka a Lazara v lůnu jeho.*“

Podle rabínské tradice byla říše mrtvých (šeól) rozdělena na dvě části. Jedna pro spravedlivé (ráj – lůno Abrahamovo) a druhá pro nespravedlivé (peklo – gehenna). Z jedné části do druhé bylo vidět.

Ach, čtenáři, budeš činit pokání před tím, než bude navěky příliš pozdě? Neboť všichni předstoupí přede Mne v den soudu. Když jsem zemřel a vstal z mrtvých Boží mocí, byl ráj Mým Otcem přemístěn ze své pozice v blízkosti pekla. Znovu vám řeknu, že tyto cely, které se tyčí do výšky 27 kilometrů, slouží jako vězení pro ty, kteří byli kdysi Satanovými pracovníky temnoty, kteří měli účast na hříchu spojeném s démonickými mocnostmi, okultní a satanskou chválou.“

Ježíš řekl: „Pojď, chci ti něco ukázat.“ Najednou jsme se ocitli ve vzduchu, asi 800 metrů nad centrem břicha pekla. Byl to takový pocit, jako byste se nacházeli uprostřed studny, kde není vidět dno ani vršek. Žluté světlo začalo naplňovat toto místo. Pevně jsem se držela Ježíše za ruku. „Drahý Pane,“ zeptala jsem se, „proč jsme tady?“ Náhle se strhl vítr se silou hurikánu a silného valícího se zvuku. Veliké vlny ohně se začaly valit a stoupat vzhůru po stěnách cel, pálice vše, co jim bylo v cestě. I když Ježíš a já jsme nebyli tímto plamenem dotčeni, dostala jsem strach, když jsem viděla ty ztracené duše utíkat do koutů cel a snažit se najít úkryt. Zleva se začal ozývat zlý zvuk. Když jsem se tím směrem otočila, uviděla jsem, že tam stojí Satan zády k nám, celý v plameni ohně. Ale nebyl spálen, spíše to byl on, který způsobil ten oheň. Teď tam jen tak stál, pohlcen v plameni, a těšil se z křiku těch ubožáků, ztracených duší. Pohyboval přitom pažemi a z nich vystřelovaly velké ohnivé koule. Z cel vycházel srdcervoucí křik a bolestný nářek. Duše uvnitř byly páleny zaživa ohněm více

zžirajícím než jezero ohně, a přece nemohly zemřít. Pach spáleného masa naplnil ovzduší a znovu jsem si uvědomila, jak skutečné jsou tyhle hrůzy pekla. I démoni se připojili ke smíchu, když Satan chodil od cely k cele a mučil ztracené.

Ježíš řekl: „Satan se živí zlem. Chlubí se bolestí a utrpením a z toho získává moc.“ Dívala jsem se, jak okolo Satana narůstal červenožlutý plamen s hnědými okraji. Plameny mu nemohly ublížit, neshořely ani jeho šaty, které vlály v divokém, prudkém větru. I když jsem viděla jenom jeho záda, jeho zlý smích jsem slyšela všude. Viděla jsem, jak Satan vystoupil na oblaku kouře, bral s sebou příval ohně a stoupal k povrchu břicha pekla. Slyšela jsem ho, když hlasitě prohlásil, že pokud ho tyhle duše nezačnou uctívat a chválit, tak je dá do kruhu centra zábavy. „Ne, prosíme tě, Satane, budeme tě chválit!“ zvolaly jednotně a začaly se klanět ďáblu ve chvále. A čím více ho uctívaly, tím větší byl jeho hlad po chvále. Uctívání bylo silnější a silnější, až se trámy pekla chvěly tím hlukem. Ježíš řekl: „Všichni ti, kteří obývají tyto cely, slyšeli pravé evangelium, když byli na zemi. Mnohokrát jim bylo nabízeno Moje spasení. Mnohokrát je Můj Duch přitahoval, ale oni nenaslouchali, ani ke Mně nepřišli, aby byli spaseni.“ Když Ježíš mluvil, Satan mezitím říkal svým podřízeným: „Chacha, tohle je vaše království – veškeré království, které kdy budete mít. Moje království pokrývá celou zemi i svět pod zemí.“ Slyšela jsem ho, jak vykřikl: „Tohle je váš život na celou věčnost!“, zatímco křik zklamání vycházel z hořících cel.

Ježíš řekl: „Moje spasení je zdarma. Kdo chce, ať přijde a bude spasen od tohoto místa věčného trestu. Já ho nevyvrhnu ven. Pokud jsi byl čaroděj nebo čarodějka a měl podepsanou dohodu s ďáblem, Moje moc to zlomí a Moje prolitá krev tě spasí. Já vezmu to zlé prokletí z tvého života a vykoupím tě z pekla. Odevzdej Mi svoje srdce, abych tě mohl zbavit pout a mohl tě tak osvobodit.“

Kapitola 10 Srdce pekla

Během dne jsem měla stále peklo před očima. Pokoušela jsem se říct ostatním to, co jsem viděla, ale nechtěli mi věřit. Cítila jsem se tak sama, a pouze z milosti Boží jsem byla schopna pokračovat dál. Sláva patří Pánu Ježíši Kristu! Další noc jsme spolu s Ježíšem šli znovu do pekla. Šli jsme po okraji břicha pekla. Některé části jsem už znala. Všude byl ten stejný zápach zla a zkaženého masa, ta stejná vyschlota a horký vzduch. Byla jsem už velmi unavená. Ježíš znal moje myšlenky a řekl: „Já tě nikdy nezanechám, ani tě neopustím. Vím, že jsi unavená, ale Já tě posílím.“ Ježíšův dotyk mě opravdu posílil a mohli jsme pokračovat dál. Před námi jsem uviděla velkou černou věc, téměř tak velikou jako baseballové hřiště a zdálo se, že se to pohybuje nahoru a dolů. Vzpomněla jsem si, že mi bylo řečeno, že tohle je srdce pekla. Z tohoto velkého černého srdce vycházelo něco jako paže nebo rohy směrem vzhůru na zem. Přemýšlela jsem, jestli to nejsou ty rohy, o kterých mluví Bible. V okruhu deseti metrů kolem srdce byla půda hnědá a suchá, až prašná. Srdce bylo z nejčernější černoty, ale byla v ní přimíšena ještě jiná barvy, podobná hadím šupinám. Při každém zabušení z něho vycházel strašný zápach. Pohybovalo se jako opravdové srdce a tlouklo nahoru a dolů. Obklopovalo ho jakési zlé silové pole.

V údivu jsem hleděla na toto zlé srdce a přemýšlela jsem, co asi bude jeho záměrem. Ježíš řekl: „Tyto větve, které vypadají jako tepny srdce, jsou potrubím, které prochází zemí, aby na ni vyplivlo svoje zlo. To jsou ty rohy, které viděl Daniel a reprezentují zlá království na zemi. Některé z těchto království už bylo, jiné bude a některé je právě teď. Povstanou zlá království a Antikrist bude vládnout nad mnohými lidmi, místy i věcmi. Pokud možno, svede i vyvolené. Mnozí se odvrátí od Krista a budou uctívat tu šelmu a její obraz (Zjevení Jana 13. kapitola). Z těchto hlavních větví nebo rohů vyrostou ještě menší. Z nich vyjdou démoni, zlí duchové a veškerý druh zlých mocností. Budou posláni na zem a vyučeni Satanem, aby dělali mnoho zlých skutků. Ta království a zlé mocnosti budou poslouchat tu šelmu a mnozí ji budou následovat k vlastní záhubě. Je to právě zde, v srdci pekla, kde tyto věci mají svůj počátek.“

To jsou slova, která ke mně Ježíš promluvil. Řekl mi, abych je sepsala a dala je světu. Tato slova jsou věrná. Zjevení mi byla dána Pánem Ježíšem Kristem k tomu, aby všichni lidé mohli poznat a pochopit práci Satana a jeho zlé plány do budoucna.

Ježíš mi řekl: „Následuj mě!“. Vyšli jsme po řadě schodů do srdce, kde se před námi otevřely dveře. V srdci byla naprostá tma. Zaslechla jsem zvuk nářku a cítila zápach tak strašný, že jsem jen sotva mohla dýchat. Vše, co jsem v této temnotě mohla vidět, byl Ježíš. Šla jsem těsně vedle něho. A pak byl náhle Ježíš pryč! Stalo se něco nepochopitelného. Ocitla jsem se sama v srdci pekla. Popadla mě hrůza, strach a smrt. Volala jsem k Ježíši: „Kde jsi? Kde jsi? Ach, prosím, vrať se, Pane!“ Volala jsem a volala, ale nikdo neodpovídal.

„Ach, můj Bože,“ naříkala jsem, „musím se odsud dostat ven.“ Rozběhla jsem se do temnoty. Když jsem se dotkla zdí, zdálo se, že dýchají, pohybují se proti mým rukám. A pak už jsem nebyla sama. Zaslechla jsem smích dvou démonů, obklopených kalným žlutým světlem, kteří mě uchopili za obě ruce. Rychle mé ruce spoutali řetězy a začali mě táhnout hlouběji do srdce. Křičela jsem k Ježíši, ale nepřišla žádná odpověď. Plakala jsem a bojovala ze všech sil, ale oni mě táhli dál, jako bych jim ani žádný odpor nekladla. Když jsme vstoupili hlouběji do srdce, pocítila jsem strašnou bolest, když se nějaká síla jakoby třela o moje tělo. Zdálo se mi, že mé tělo je ze mne odtrháváno. Křičela jsem v hrůze. Moji podmanitelé mě dotáhli k cele a hodili mě dovnitř. Když za mnou zavřeli dveře, začala jsem křičet ještě hlasitěji. Jedovatě se zasmáli a řekli: „Pláč ti nijak nepomůže. Až nadejde tvůj čas, budeš přinesena před našeho mistra. On tě bude trápit pro své potěšení.“ Mé tělo nasáкло tím příšerným zápachem srdce pekla. „Proč jsem tady? Co se stalo špatně? Zbláznila jsem se? Pusťte mě ven! Pusťte mě ven!“ volala jsem, ale marně. Po nějaké době jsem si všimla zdí, které byly okolo mě v cele. Byly kulaté a měkké, jako něco živého. Bylo to živé a začalo se to pohybovat. „Ach, Pane,“ zakřičela jsem, „co se děje? Ježíši, kde jsi?“ Ale mojí odpovědí byla pouze ozvěna. Ten nejhorší strach naplnil moji duši. Poprvé od té doby, co mě Ježíš zanechal, jsem si začala uvědomovat, že jsem ztracená bez jakékoliv naděje. Vzlykala jsem a volala k Ježíši znovu a znovu. Potom jsem v té temnotě zaslechla hlas, který mi řekl: „Nepomůže ti volat k Ježíši. On tady není.“

Kalné světlo začalo naplňovat to místo. Poprvé jsem uviděla i ostatní cely, zasazené do zdi srdce. Před námi bylo něco jako pavučina a v každé cele bylo něco jako blátivá, mazlavá hmota, která celami proplouvala. Ze sousední cely ke mně promluvil ženský hlas: „Jsi ztracená v tomto místě trápení. Odtud už není cesty ven.“ Sotva jsem ji mohla zahlédnout v tom mlhavém světle. Byla vzhůru jako já, ale obyvatelé ostatních cel vypadali, jako by spali nebo byli v transu. „Není žádná naděje,“ plakala, „žádná naděje!“ Dopadl na mne pocit velmi intenzivní osamělosti a naprostého zoufalství. Slova ženy mi nepomohla.

Řekla: „Tohle je srdce pekla. Tady jsme mučeni, ale naše muka nejsou tak hrozná jako muka v jiných částech pekla.“ Později jsem zjistila, že lhala, když řekla, že v této části pekla nejsou muka tak hrozná jako jinde. „Občas,“ pokračovala, „jsme přineseni před Satana a on nás mučí pro své potěšení. Krmí se naší bolestí a je silnější z našeho křiku zoufalství a zármutku. Naše hříchy jsou vždy před námi. Víme, že jsme bezbožní. Víme také, že jsme kdysi znali Pána Ježíše, ale odmítli jsme Ho a odvrátili jsme se od Boha. Dělali jsme si, co se nám zlíbilo. Před tím, než jsem sem přišla, jsem byla prostitutka. Prodávala jsem se mužům i ženám a to, co jsme dělali, jsme nazývali „láska“. Zničila jsem mnoho domovů. V těchto celách je mnoho lesbiček, homosexuálů a cizoložníků.“

Zakřičela jsem do temnoty: „Já sem nepatřím! Já jsem spasená, patřím Bohu! Proč jsem tady?“ Ale žádná odpověď nepřišla. Potom se ti démoni vrátili a otevřeli dveře mojí cely. Jeden mě táhl a druhý tlačil po hrubé cestě. Dotek těch démonů byl pro moje tělo jako pálivost ohně. Zraňovali mě. „Ach, Ježíši, kde jsi? Prosím, pomoz mi, Ježíši!“ křičela jsem. Předemnou vytryskl řvoucí oheň. Ale než se mě mohl dotknout, zastavil se. Teď se zdálo, jakoby moje tělo bylo trháno. Projela mnou ta nejmučivější bolest, jakou jsem si jen mohla představit. Bylo to neuvěřitelné, jak jsem trpěla. Něco neviditelného trhalo moje tělo, mezitím co zlí duchové v podobě netopýrů mě kousali po celém těle.

„Drahý Ježíši,“ naříkala jsem, „kde jsi? Ach, prosím, vyveď mne odsud ven!“ Tahali mě, tlačili, až dokud jsme nedošli na otevřené prostranství v srdci pekla. Potom jsem byla hozena před jakýsi špinavý druh oltáře. Na tomto oltáři byla veliká otevřená kniha. Uslyšela jsem zlý smích a poznala jsem, že ležím ve špině před Satanem. Řekl: „Tak nakonec jsem tě dostal!“ Hrůzou jsem sebou trhla, ale pak jsem si uvědomila, že se nedívá na mne, ale na někoho přede mnou. Satan řekl: „Chacha, tak nakonec jsem schopen zničit tě. Podívejme se, jaký bude tvůj trest.“ Otevřel tu knihu a přejížděl prstem po stránkách. Bylo zavoláno jméno této duše a její trest byl vyměřen.

„Drahý Pane,“ plakala jsem, „je tohle všechno skutečné?“ Byla jsem další na řadě a démoni mě vytlačili na jakýsi stupínek a donutili mě sklonit se před Satanem. Znovu se ozval jeho zlý smích. „Ale na tebe jsem už dlouho čekal, a nakonec jsem tě dostal,“ zvolal se zlomyslným potěšením. „Snažila jsi se ode mne uprchnout, ale teď už tě mám!“ Přišel na mě takový strach, jaký jsem nikdy předtím nepoznala. Moje tělo bylo znovu trháno a kolem mě byl omotán velký řetěz. Pohleděla jsem na sebe, když mi navlékali řetěz. Vypadala jsem úplně stejně jako ostatní. Byla jsem jen kostra plná mrtvých lidských kostí. Uvnitř mě lezli červi a od nohou mi začal hořet oheň, až mě celou pohltil.

Znovu jsem volala: „Pane Ježíši, co se stalo? Kde jsi, Ježíši?“ Satan se smál a smál. „Tady Ježíš není,“ řekl, „tady jsem tvým králem teď já. Budeš tady se mnou navěky. Teď jsi moje!“ Přemohly mě děsivé emoce. Necítila jsem Boha, ani lásku, ani pokoj, ani vřelost. Ale těmi nejjemnějšími smysly jsem cítila strach, nenávist, mučivou bolest a nesmírný zármutek. Volala jsem k Pánu Ježíši, aby mě zachránil, ale nepřišla žádná odpověď. Satan řekl: „Teď jsem tvým pánem já!“ a pozvedl ruce, aby přivolal démona. Na pódium, kde jsem stála, přišel škaredý zlý duch a popadl mě. Měl veliké tělo, tvář podobnou netopýru, klepeta místo rukou a vydával příšerný zápach. „Co s ní mám udělat, pane Satane?“ zeptal se tento zlý duch. Mezitím mě uchopil ještě jiný démon s chlupy po celém těle a tváří divokého kance. „Vezměte ji do té nejhlubší části srdce, na místo, kde hrůzy pekla budou navždy před jejíma očima. Tam se naučí říkat mi pane!“ Byla jsem odtažena na velmi temné místo a hozena do něčeho studeného. Ach, jak někdo může cítit chlad a pálení ve stejný čas? To nevím. Ale oheň pálii moje tělo a červi lezli po mně a skrze mne. Ovzduší plnil nárek mrtvých.

„Ach, Pane Ježíši,“ volala jsem v zoufalství, „proč jsem na tomto místě? Drahý Bože, dovol mi zemřít.“ Náhle se místo, kde jsem byla, naplnilo světlem. Ježíš se objevil, vzal mě do náruče a okamžitě jsem byla zpět ve svém domově. „Drahý Pane Ježíši, kde jsi byl?“ plakala jsem a slzy mi stékaly po tvářích. Ježíš ke mně promluvil něžným hlasem: „Moje dítě, peklo je skutečné, ale dokud bys to nezažila na vlastní kůži, nikdy by sis tím nebyla jista. Teď znáš pravdu a víš, co to je být opravdu ztracen v pekle. Teď o tom můžeš říkat druhým. Musel jsem tě tím nechat projít, abys o tom neměla žádné pochybnosti.“

Byla jsem tak smutná a tak vyčerpaná, že jsem v náručí Ježíše zkolabovala. A i když mě cele obnovil, chtěla jsem odejít někam daleko, daleko od Ježíše, od své rodiny, od každého. Během následujících dní jsem byla velmi nemocná. Moje duše byla velmi smutná a před mýma očima se znovu odehrávaly hrůzy pekla. Uběhlo mnoho dní, než jsem se plně uzdravila.

Kapitola 11 Vnější temnota

Noc co noc jsme se s Ježíšem vraceli do pekla, abych mohla tyto hrozné pravdy zaznamenat. Pokaždé, když jsme procházeli srdcem, šla jsem velmi blízko Ježíše. Měla jsem hrozný strach, když jsem si vzpomněla na to, co se mi tam přihodilo. Ale věděla jsem, že v tom musíme pokračovat, aby duše byly zachráněny. Byla to pouze Boží milost, že jsem se mohla vrátit.

Zastavili jsme se před skupinkou démonů, kteří zpívali, opěvovali a chválili Satana. Vypadalo to, že se tím ohromně těší. Ježíš řekl: „Dovolím ti slyšet, co říkají.“ Řekli: „Půjdeme dnes do toho domu a budeme trápit všechny, kteří v něm bydlí. Když to vykonáme správně, získáme více moci od Pána Satana. Způsobíme tam spoustu bolesti a nemocí a všem mnoho zármutku.“ Začali tancovat a zpívat písně chvály Satanovi, ve kterých oslavovali zlo. Jeden démon řekl: „Musíme si dávat dobrý pozor na ty, kteří věří v Ježíše, protože nás mohou vyhnat.“ „Ano,“ řekl druhý, „při jménu Ježíš musíme prchat.“ Poslední démon řekl: „Ale my nejdeme k těm, kteří znají Ježíše a moc jeho jména.“

„Moji andělé,“ řekl Ježíš, „ochraňují Můj lid od těchto zlých duchů, a jejich práce tak nepřináší výsledky. Také ochraňuji mnohé nespasené, i když o tom nevědí. Mám spoustu andělů zaměstnaných tím, aby zastavili zlé plány Satana. Na zemi je mnoho démonů, kteří jsou v povětrí (ve vzduchu). Dovolil jsem ti, abys některé z těchto démonů viděla, ale ostatním to není dovoleno. Proto pravda evangelia musí být kázána každému. Pravda lidí osvobodí a ochrání je od zlého. V Mém jménu je vysvobození a svoboda. Mám veškerou moc na nebi i na zemi. Neboj se Satana, ale boj se Boha!“

Následující svědectví je vize, podobně jako v kapitole, kde Kathryn vidí opilou ženu, která je bezpochyby onou ženou z knihy Zjevení Jana a která reprezentuje zlý náboženský systém „opilý krví svatých“.

Když jsme procházeli peklem, přišli jsme k velmi velkému a velmi tmavému muži. Byl zahalen temnotou a podobal se andělovi. Ve své levé ruce něco držel. Ježíš řekl: „Toto místo je nazváno vnější temnota.“ Slyšela jsem pláč a skřípění zubů. Nikde předtím nebyla cítit taková naprostá beznaděj, jako na tomto místě. Anděl, který stál před námi, neměl žádná křídla a měřil asi 9 metrů. V levé ruce měl veliký disk a pomalu s ním ve výšce otáčel, jako by se připravoval, že ho vyhodí do vzduchu. Uprostřed toho disku byl oheň a po okrajích temnota. Anděl se zaklonil dozadu, aby měl větší účinek při hodu. Přemýšlela jsem nad tím, kdo tento obří anděl je a co chce udělat. Ježíš znal moje myšlenky a znovu řekl: „To je vnější temnota. Pamatuj, že Moje Slovo říká, že děti království budou vhozeny do vnější (nejzazší) temnoty a tam bude pláč a skřípění zubů.“

Matouš 8,12: „...avšak synové království budou vyvrženi do nejzazší temnoty; tam bude pláč a skřípění zubů.“ KMS

„Pane,“ řekla jsem, „myslíš tím, že jsou zde i Tvoji služebníci?“ „Ano,“ řekl Ježíš, „služebníci, kteří se ode Mne odvrátili, poté co jsem je povolal. Služebníci, kteří milovali svět více než Mě a vrátili se zpět do bahna hříchu. Služebníci, kteří nestáli v pravdě a svatosti. Bylo by lepší, kdyby Mi nikdy ani nezačali sloužit, než aby se potom odvrátili. Věř Mi, pokud zhřešíš, máš u Otce advokáta. Pokud činíš pokání ze svých hříchů, Já jsem věrný a očistím tě od veškeré tvé nepravosti. Ale jestli nebudeš činit pokání, pak přijdu v čase, ve kterém se nenaděješ a budeš odříznut spolu s nevěřícími a budeš hozen do té nejzazší temnoty.“

Sledovala jsem, jak anděl hodil ten disk daleko do temnoty. Okamžitě jsme byli s Ježíšem ve vzduchu a následovali jsme ten disk, když letěl prostorem. Přiblížili jsme se k vnějšímu okraji disku a nahlédli dovnitř. V centru byl oheň a lidé tam plavali nahoru a dolů ve vlnách ohně. Okolo disku byla ta nejtemnější temnota. Pouze světlo plamenů ozařovalo noční vzduch. V tom světle jsem viděla lidi, kteří se snažili dostat k okraji disku, některým se to téměř podařilo, ale sací síla tohoto rotačního disku je stáhla zpět do plamenů. Pozorovala jsem, jak se jejich podoba změnila v kostry s mlhavě šedou duší. Poznala jsem, že tohle je další část pekla.

A potom jsem uviděla jakoby ve vidění anděly, kteří otvírali pečeti. Pod těmito pečeti byly uzamčené národy a království. Když byly pečeti zlomeny, uviděla jsem muže, ženy, chlapce i děvčata pochodovat přímo do plamenů ohně. Sledovala jsem to v hrozném údivu a přemýšlela jsem, jestli některého z těch pochodujících padlých služebníků Páně znám. Nemohla jsem odvrátit svůj zrak od té smutné podívané, ve které duše pochodovaly do ohně a nikdo se je ani nesnažil zastavit. Křičela jsem: „Pane, prosím tě, zastav je, než se dostanou k tomu ohni!“ Ale Ježíš řekl: „Ten, kdo má uši, by měl slyšet. Ten, kdo má oči, měl by vidět. Moje dítě, volej proti hříchu a zlu! Řekni Mým služebníkům, aby byli věrní a vzývali jméno Páně. Provádím tě tímto hrozným místem, abys je mohla varovat. Někteří ti neuvěří. Někteří řeknou, že Bůh je příliš dobrý na to, aby muže a ženy poslal do pekla. Ale řekni jim, že Moje Slovo je pravda. Řekni jim, že ti bojácni a nevěřící budou mít svůj díl v jezeře ohně.“

Kapitola 12 Rohy

Ježíš řekl: „Dnes večer, Mé dítě, půjdeme do jiné části srdce pekla. Chci ti ukázat, jak jsou ty rohy používány k tomu, aby chrlily zlé duchy a démonické mocnosti na povrch země.“ Když Ježíš mluvil, měla jsem otevřenou vizi.

Viděla jsem starou farmu, obklopenou mnoha uschlými stromy a suchou vysokou trávou. Na dvoře byla spousta věcí, ale nebyl tam žádný život, vše vypadalo mrtvě a šedivě. Farma byla osamělá, žádné jiné budovy v dohledu nebyly. Věděla jsem, že tato farma je další částí pekla, ale stále jsem nedokázala pochopit to, co vidím. Uvnitř, za ušpiněnými okny jsem zahlédla stíny velkých lidských postav. Na jejich vzezřeních bylo něco zlého. Jedna z těch postav se pohnula směrem ke dveřím. Sledovala jsem, jak ze dveří na verandu vyšel veliký muž s extrémně velkými svaly. Viděla jsem ho zcela jasně. Měřil asi 180 cm a vypadal jako vzpěrač. Jeho barva byla stejně mrtvě šedá jako jeho okolí. Měl na sobě pouze kalhoty. Tělo mělo jakoby šupiny a jeho hlava byla velmi veliká, takže se jeho nohy pod tou váhou prohýbaly. Nohy měly kopýtka jako nohy prasete. Jeho tvář byla široká, přísná a zlá a vypadal, že je velmi starý. Jeho oči byly mrtvé.

V tomto vidění jsem pozorovala, jak tento otřesný tvor vyšel na starou verandu. Při jeho chůzi se třásla země a z hlavy mu začaly růst rohy, velké rohy, které rostly vzhůru a vzhůru, až k nedohlednu. Z těch velkých rohů začaly rašit malé rohy. Jeho hlava byla jako hlava šelmy – mocné zlé šelmy, plné zhoubou. Pod každým jeho krokem se otřásala země.

Ježíš řekl: „Pozoruj!“ Viděla jsem, jak tyto rohy rostly stále do výšky, až se dostaly do domovů, církví, nemocnic, kanceláří a všech budov po celé zemi. Rohy na zemi způsobily velké zpustošení. Viděla jsem, když tato šelma promluvila, že zlí duchové byli vyplivnuti na zem. Viděla jsem mnoho lidí svedených těmito démonickými mocnostmi, jak upadli do Satanovy nástrahy. Pomyslela jsem si, že jsme ve válce dobra proti zlu. Zaslechla jsem Ducha Páně, jak říká: „My jsme ve válce, dobro proti zlu.“

Z těch rohů vyšly temné mraky a zakryly mnoho zlých bytostí, které vycházely na povrch země. Byly tam všechny ohavnosti, které Bůh nenávidí. Viděla jsem, jak ze země povstávají království a miliony lidí začaly následovat tyto zlé mocnosti. Viděla jsem, jak staré rohy byly odstraněny a místo nich narostly nové. Slyšela jsem, jak Ježíš říká: „Toto se začíná dít už teď! Tyto věci byly, jsou i budou. Lidé začnou milovat sebe místo Boha. V posledních dnech bude zlo velmi rozšířeno. Muži a ženy budou milovat své domovy, svá auta, pozemky, budovy, podnikání, své stříbro a zlato víc než Mne. Čiňte pokání, protože Já jsem žárlivý Bůh. Nic nesmí být na prvním místě před vaším uctíváním Mne – ani synové, ani dcery, ani manželé nebo manželky. Neboť Bůh je Duch a musí být uctíván v Duchu a pravdě.“

Pozorovala jsem, jak se tyto rohy rozrostly po celé zemi a povznesly se až vysoko do nebes. Povstala nová království a byla válka a ničení po celé zemi. Těch, kteří uctívali šelmu, bylo mnoho. Zlá šelma chodila dopředu a dozadu, jako by přemýšlela, a země se otřásala pod její váhou. Po několika minutách se vrátila do farmy. Objevilo se množství mraků a v zemi bylo mnoho mrtvých. Viděla jsem svět uprostřed velikého soužení a začala jsem se modlit celým srdcem. „Ach, Pane, pomoz nám!“ volala jsem. Potom ze země povstaly dvě veliké šelmy a začaly bojovat mezi sebou. Věděla jsem, že přišly z pekla. Množství lidí stálo a sledovalo zápas mezi těmito dvěma zly. A potom jsem viděla, jak něco mezi nimi povstalo

ze země. Vypadalo to jako loď. Přestaly bojovat a postavily se po stranách té velké lodi. Obě šelmy se snažily tuto loď zničit, ale nemohly. Zatlačily loď zase pod zem a zahrabaly ji. Znovu se postavily tvářemi proti sobě a byly připraveny zaútočit.

Slyšela jsem hlas, který řekl: „Sleduj!“ Na tom místě, kde byla pohřbena ta loď, se objevilo světlo. Loď se vynořila a stal se z ní veliký disk. Ty dvě šelmy se začaly proměňovat, byly veliké a černé. Před diskem se objevily dveře a silný paprsek světla odkryl řadu schodů. Ty schody vedly dolů do země a uslyšela jsem hlas, jak říká: „Do pekla!“ V ovzduší bylo velmi cítit zlo a já jsem se cítila ztracená a zničená. Z toho disku vyšla ochromující síla a já jsem nemohla nikam uniknout. Cítila jsem se jako polapená, i když jsem byla v Duchu.

Najednou mě Ježíš vyzdvihl do výšky, takže jsem tuto vizi mohla sledovat shora. Teď se ze schodů stal výtah, který se pohyboval nahoru a dolů ze srdce pekla. Když jsem byla vedle Ježíše, cítila jsem se v bezpečí a chráněná. „Vyjde to z pekla,“ slyšela jsem nějaký hlas. Ježíš řekl: „Toto teprve přijde. Napiš to pro všechny, ať to vědí.“ Výtah vynášel na povrch démonské mocnosti a zlé duchy. Ty dvě šelmy znovu stály po bocích loď a znovu jsem viděla, jak se proměňují. Uslyšela jsem velký řev, jako když motor běží na plné obrátky. Hlavy těch šelem se zvětšily a světlo začalo naplňovat jejich ruce. Všichni tři se spojili dohromady, obě šelmy a loď. Mnoho duší jakoby ve spánku pochodovalo do jedné z těch šelem. Hodiny jsem pozorovala tento příšerný obraz, až se ta šelma naplnila lidmi. Uslyšela jsem z ní zvuk jako startujícího letadla. Šelma získávala svoji sílu z loď. Když vzlétla, byla znovu v podobě člověka. Při letu byla plná světla a vycházela z ní veliká síla. Mezitím se i druhá šelma naplňovala lidmi. Když byla plná, viděla jsem, jak vystřelila vzhůru jako raketa, vzala na sebe také podobu člověka a obě šelmy společně pomalu mizely v šedých oblacích. I když zmizely z dohledu, slyšela jsem jejich hlasitý řev. Přemýšlela jsem, co to asi tak může znamenat. Viděla jsem loď, nebo spíše disk, jak se nořil zpět do země a země se za ním zavřela. Když tato vize začala zvolna mizet, uviděla jsem soudní síň a myslela jsem na ten veliký bílý trůn u posledního soudu.

Kapitola 13 Prává ruka pekla

Po této první vizi jsme společně s Ježíšem šli do další části pekla. Ježíš mi řekl: „Věci, které uvidíš, jsou pro poslední dobu.“ Objevila se přede mnou další vize a Ježíš řekl: „Jsme v pravé ruce pekla.“ Vyšli jsme na vysoký suchý kopec. S vrcholu kopce jsem pohlédla dolů a spatřila jsem vířivou řeku. Nebyly tam žádné jámy ohně, ani démoni, ani zlí duchové, pouze tato řeka, která protékala mezi břehy, ukrytými v temnotě. Přišli jsme blíže k té řece a viděla jsem, že místo vody je plná krve a ohně. Když jsem pohlédla blíž, uviděla jsem mnoho duší, jedna k druhé byly připoutány řetězem. Tíha těch řetězů je táhla pod hladinu ohně. Duše byly ve formě kostry s mlhavě šedou duší uvnitř a byly páleny pekelným plamenem.

„Co to je?“ zeptala jsem se Pána. „To jsou duše nevěřících a bezbožných, mužů milujících muže a žen milujících ženy, kteří nečinili pokání, aby byli spaseni. Užívali si svého života hříchu a odvrhli Mé spasení.“ Stála jsem vedle Ježíše a hleděla jsem do té řeky ohně. Oheň burácel jako veliká pec, pohyboval se a stravoval vše, co mu stálo v cestě. Za chvíli téměř

naplnil celou pravou ruku pekla. K nám se přiblížil asi na půl metru, ale nedotkl se nás. Ježíšova tvář byla smutná a láskyplná a měl v ní vepsáno, že stále miluje tyto ztracené duše. Začala jsem plakat a přála jsem si opustit tohle místo muk, pokračovat dál bylo téměř nesnesitelné. Znovu jsem pohleděla na duše v ohni. Byly ohnivě červené a jejich kosti zčernalé a spálené. Slyšela jsem, jak volají v lítosti a zármutku.

Pán řekl: „Tohle je jejich trápení. Navzájem jsou propojeni řetězy. Toužili po těle svého vlastního pohlaví; muži s muži a ženy s ženami dělali to, co je nepřírozené. Mnoho mladých děvčat a chlapců vedli do hříchu. Nazývali to láska, ale ve skutečnosti to byl hřích a smrt. Já vím, že mnoho mladých chlapců a děvčat, mužů i žen bylo násilně přinuceno, aby páchali tyto ohavné skutky, - vím to a nebudu je z tohoto hříchu obviňovat. Pamatuj si, že vím o všech věcech a ti, kteří způsobili, že tito mladí hřešili, mají větší trest. Já budu soudit spravedlivě. Hříšníku, čiň pokání a Já se slituji, volej ke Mně a Já tě vyslyším. Znovu a znovu jsem volal tyto duše, aby činily pokání a přišly ke Mně. Býval bych jim odpustil a očistil je. V Mém jménu mohli být vysvobozeni, ale oni Mě neposlouchali. Chtěli žádost těla více než lásku živého Boha. Protože jsem svatý, i vy musíte být svatí. Nedotýkejte se nečistého a Já vás přijmu.“ Cítila jsem se velmi mdle, když jsem viděla tyto duše v řece ohně. „Kdyby se jen ke Mně obrátili dříve než bylo pozdě,“ pokračoval Ježíš. „Moje krev byla prolita proto, aby ke Mně mohl přijít každý. Dal jsem svůj život, aby i ten nejhorší z hříšníků mohl žít.“ Z krvavé řeky, která kolem nás proudila, jsem slyšela žalostný nářek. Zástupy duší beznadějně plavaly, ponořovaly se a vynořovaly z plamenů ohně.

Přišli jsme k cestě podél této řeky. Před námi na kopci seděla veliká žena. Kymácela se dopředu a dozadu jako opilá. Na jejím čele bylo napsáno „Tajemství, Babylon veliký“(Zjevení Jana 17.kapitola). Teď jsem věděla, že matka všech ohavností na zemi přišla z pekla. Vycházela z ní silná a zlá moc. Pod ní jsem viděla zástupy lidí všech národů a jazyků. Měla sedm hlav a deset rohů. V ní byla nalezena krev proroků, svatých a všech, kteří byli zabiti na zemi. „Vyjděte z ní a oddělte se,“ řekl Pán, „ve svém čase bude zničena.“

Prošli jsme kolem té zlé ženy s rohy na hlavě. Všechno se najednou zatmělo, jediným světlem teď byl Ježíš. Šli jsme dál, až jsme došli k dalšímu svahu kopce. V dálce jsem mohla vidět plameny, šlehající do vzduchu. Atmosféra kolem byla neúnosně horká. Obešli jsme kopec a došli k velikým dveřím, ve kterých byly vyřezány štěrbiny. Dveře byly usazeny po stranách toho kopce a osazeny velkými zámky. Na dveřích byl veliký řetěz a štěrbinami zuřivě šlehaly plameny. Přemýšlela jsem, co to vše znamená. Najednou se před dveřmi objevila temná postava muže s tmavou kápí. Jeho tvář vypadala velmi staře a unaveně. Vypadal, že je tak tisíc let starý.

Ježíš mi řekl: „Za těmito dveřmi je bezedná propast. Moje Slovo je pravda.“ Plameny za dveřmi stoupaly stále vzhůru, až se dveře pod jejich tlakem vzdouvaly. „Drahý Pane,“ řekla jsem, „budu ráda až bude Satan vhozen do bezedné propasti a všechny tyto zlé věci načas ustanou.“ Odpověděl: „Pojď, slyš, co Duch praví církvim. Konec je blízko a Já volám hříšníky k pokání, aby byli spaseni. Teď se dívej, tohle se stane v posledních časech.“

Stáli jsme na mýtině a já jsem byla s Pánem v Duchu. Spatřila jsem otevřenou vizi (vidění). Viděla jsem, jak ohnivý had mrštil svým ohromným ocasem do planety Země. Tento duchovní had se pohyboval s úžasnou silou a pak se vrátil do pravé ruky pekla a čekal. Věděla jsem, že do Země nemůže uhodit, dokud se nenaplní Boží Slovo. Viděla jsem, jak ze země stoupal oheň a kouř a také podivnou mlhu nad zemí. Na určitých místech země se začala objevovat temná místa. Na hlavě toho ohnivého hada začaly růst rohy. Rostly, až pokryly celou zemi. Rozkazy tomuto hadovi dával Satan a zlí duchové a ďáblové byli

přítomni. Pak had vyšel z pravé ruky pekla, začal velkou silou bouchat do země a zranil a zničil tak mnoho lidí.

Čtenáři, pokud pácháš jakýkoliv hřích, o kterém jsem se zmínila, tak prosím, přestaň hřešit a volej k Ježíši, aby tě spasil. Ty nemusíš jít do pekla. Volej k Ježíši, dokud je blízko. On tě vyslyší a spasí. Kdokoliv vyzývá jméno Páně, bude spasen.

Kapitola 14 Levá ruka pekla

Poselství od Ježíše pro všechny:

„Tyto věci se začínají dít a brzy přijdou na celou zemi. Ohnivý had je součástí šelmy. Tato proroctví, která budete číst, jsou pravdivá. Bďte a modlete se. Milujte jeden druhého. Zůstávejte ve svatosti, udržujte vaše ruce čisté. Manželé, milujte své ženy, jako i Kristus miloval Církev. Manželé a manželky, milujte se navzájem, jako i Já jsem miloval vás. Já jsem ustanovil manželství a požehnal jsem ho svým Slovem. Udržujte manželské lože svaté. Očistěte se od každé nepravosti a buďte čisti, tak jako jsem čistý i Já. Svatý lid Boží byl sveden lichotníky. Nebudte svedeni, neboť Boha nikdo nezesměšní. Pokud otevřete své uši a budete Mi naslouchat, porozumíte. Toto je poselství Pána církvim. Dejte si pozor na falešné proroky, kteří stojí na Mém svatém místě a svádějí vás lichocením (pochlebováním). Ach, země, Můj svatý lid upadl do spánku při zvuku falešného učení. Vzbudte se, vzbudte se! Pravím vám, že všechna nepravost je hřích. Očistěte se od každého hříchu těla i ducha. Moji svatí proroci žili svatým životem, ale vy jste se vzbouřili proti Mně i Mé svatosti. Sami na sebe jste uvrhli zlo. Zhřešili jste a sami jste se uvrhli do stavu svázanosti nemocí a smrti. Spáchali jste ohavnost a vzbouřili se proti Mně. Odstoupili jste od Mých nařízení a Mých soudů. Neposlouchali jste slova Mých služebníků, proroků a proroků. Přišlo na vás prokletí místo požehnání a stále se odmítáte ke Mně navrátit a činit pokání ze svých hříchů.

Pokud se ke Mně s pokáním navrátíte a budete Mě ctít ovocem spravedlnosti, pak požehnám vašim domovům a poctím vaše manželské lože. Pokud se pokoříte a budete ke Mně volat, vyslyším vás a požehnám vám. Slyšte, služebníci Mého Svatého Slova! Neučte Můj lid hřešit proti svému Bohu. Pamatujte, že soud začíná v domě Božím. Pokud nebudete činit pokání, odstraním vás pro hříchy, které jste učili páchat Můj lid. Myslíte, že jsem slepý, abych neviděl a hluchý, abych neslyšel? Vy, kteří zadržujete pravdu a cpete si kapsy stříbrem a zlatem na úkor chudých, číňte pokání. Říkám vám to dříve, než bude příliš pozdě. V den soudu budete stát přede Mnou, abyste vydali počet z toho, co jste dělali s Mým Svatým Slovem. Pokud budete ke Mně volat v pokání, odstraním prokletí z vaší země a požehnám vám mocným požehnáním. Pokud budete činit pokání a budete se za svůj hřích stydět, pak se nad vámi slituji a na vaše hříchy už více nevzpomenu. Modlete se, ať můžete být přemožiteli (vítězi)!

Probudte se k životu a číňte pokání před lidmi, které jste svedli a učili je falešné učení. Řekněte jim, že jste hřešili a rozehnali moje ovce. Kajte se před nimi. Hle, připravuji svatou armádu. Budou pro mne konat mocné hrdinské činy a zničí vaše vysoká místa. Je to

armáda svatých mužů a žen, chlapců a děvčat. Byli pomazáni, aby kázali pravé evangelium, vkládali ruce na nemocné a volali hříšné k pokání. Je to armáda pracujícího lidu, žen v domácnosti, svobodných mužů a žen i dětí ve škole. Jsou to obyčejní lidé, kteří reagovali na mé volání. V minulosti byli nepochopeni a špatně s nimi bylo zacházeno, byli zneužiti a odmítnuti. Ale já jsem jim požehnal smělostí ve svatosti a v Duchu. Oni začnou naplňovat Moje proroctví a konat Moji vůli. Já se v nich budu procházet, v nich budu mluvit a v nich konat. To jsou ti, kteří se ke Mně obrátili celým svým srdcem, svou duší, myslí a silou. Tato armáda probudí mnohé k spravedlnosti a čistotě ducha. Velmi brzo se stane, že se nad nimi budu pohybovat, abych si vybral pro svou armádu ty, které chci. Bude je hledat ve městech i městečkách. Mnozí budou překvapeni těmi, které jsem zvolil. Uvidíte je pohybovat se po celé zemi a konat mocné skutky v Mém jménu. Pozorujte a vizte Moji moc v akci!

Znovu pravím, neznečišťujte manželské lože. Neznečišťujte tělo, ve kterém přebývá Duch svatý. Hříchy těla vedou k hříchům ducha. Udržujte manželské lože svaté. Stvořil jsem muže pro ženu a ženu pro muže a ustanovil jsem, aby ti dva byli spojeni v manželském svazku. Znovu pravím, probudte se!“

V levé ruce pekla jsem viděla ještě mnoho jiných vizí. Pán mi ale řekl, že je ještě nemohu zjevit. Mnoho z nich se týkalo světa v poslední době. Mnozí z Božího lidu odpadnou a budou ztraceni. Ve viděních mi byla ukázána zjevení týkající se těla Kristova (seskupení opravdově znovuzrozených křesťanů), služby synů Božích, dětí šelmy a konečného návratu Krista. „Později je můžeš odkrýt,“ řekl mi, „ale teď ještě ne. Tato armáda Páně, o které se hovoří v knize proroka Joele, povstane ze země a bude konat mocné hrdinské skutky pro Boha. Syn Spravedlnosti povstane s uzdravením na svých křídlech. Potře zkažené a ti se stanou popelem pod Jeho nohama. Svůj lid obdaruji, budou konat mocné skutky a pozoruhodné divy pro Pána slávy. Vylíjí svého Ducha na každé tělo a vaši synové a dcery budou prorokovat. Tato armáda bude bojovat proti mocnostem zla a budou ničit dílo Satana. Získají mnohé pro Ježíše Krista ještě dříve, než povstane ta zlá šelma,“ řekl Pán.

Nakonec jsme opustili tyto vize a pravou ruku pekla. Byla jsem velmi ráda. Když jsme odcházeli, Ježíš řekl: „Řekni celé své rodině, že je miluji a napravuji v lásce. Řekni jim, že je budu udržovat daleko od zla, pokud ve mně složí svou důvěru.“

Kapitola 15 Dny Joele

Slyšela jsem, jak hlas říká: „Piš, neboť tyto věci jsou věrné a pravé.“ Znovu jsem byla s Pánem v Duchu. Byl vyzdvižen vysoko a jeho hlas zněl jako hrom.

„Pohleď, země, tyto věci jsou, byly a budou. Já jsem První a Poslední. Služte Mně, Stvořiteli, neboť Já dávám život, a ne smrt. Povstaňte ze svého zla a volejte ke Mně, a Já vás uzdravím a vysvobodím. Věci, které čtete v této knize jsou pravda, a stanou se brzy. Čiňte pokání, neboť ten čas je blízko a Pán slávy se brzy zjeví. Buďte připraveni, protože nevíte dne ani hodiny. Veliká bude odměna pro ty, kteří očekávají na Můj příchod. Požehnám svým maličkým, těm, kteří si zachovali víru a sloužili Mi v pravdě a

spravedlnosti. Dříve než se nadějí, přijde to na ně. Připravil jsem požehnání pro ty, kteří byli věrni ve službě a nezapřeli moje jméno. Pokud se Můj lid, který je nazván Mým jménem (křesťan = kristovec) pokoří a bude se modlit, Já mu odpustím, uzdravím a nahradím jeho ztráty. Toužím vyslyšet, vysvobodit a spasit všechny ty, kteří věří a volají Mé jméno. Svolejte shromáždění, vyhlaste půst. Shromážděte starší a všechny obyvatele země do Mého domu a volejte ke Mně. Neboť den Páně přichází nenadále, jako zloděj v noci, a ten den je už blízko.

Důvěřujte Mi, a Já vám nahradím léta, kdy vám úrodu sežrali housenky, kobylky, brouci a chrousti. Moje veliká armáda, kterou jsem povolal, neuhne ze svého šiku, ani nezpomalí svůj krok. Budou dělat podivuhodné skutky a nebudou poraženi, protože Já jsem jejich síla. Jejich hlasy budou znít jako hlas trouby, jako hrom bude jejich zvuk a všichni budou slyšet a vědět, že Já jsem Pán, váš Bůh.“

Drahý Pane Ježíši, modlím se, abych byla hodna toho být v této armádě. Chci v ní být, ale vím, že musím být čistá a svatá, jako je svatý Ježíš. Skrze Tvou prolitou krev Tě, Pane, prosím, očisti mě od každé nepravosti. Pomoz mi udržet si kající srdce, svobodné od veškeré nenávisti a hořkosti. Otče, já vím, že mnozí z Tvého lidu spí. Bojím se, že budeš muset zlomit naše hliněné nádoby a pokořit nás, abychom nesli ovoce spravedlnosti. Pane, já nechci jít znovu do pekla a zůstat tam. Ach, Pane, pomoz mi varovat lidi. Pomoz svému lidu být dobrými, vlídného srdce, odpouštějícími a milujícími jedni druhé. Pomoz nám vždy mluvit pravdu. Víím, že Ježíš Kristus se brzy vrátí a Jeho odměna s Ním. Víím, že moje poselství světu je: „Čiňte pokání, neboť ten den Páně je blízko!“ Otče, nechci, aby krev těchto lidí byla na mých rukou.

Kapitola 16 Centrum pekla

Znovu jsme šli s Pánem do pekla. Ježíš mi řekl: „Mé dítě, narodila ses proto, abys zapsala to, co jsem ti řekl a ukázal. Neboť tyto věci jsou věrné a pravdivé. Povolal jsem tě, abych skrze tebe světu řekl, že je peklo, ale že jsem učinil cestu úniku. Neukážu ti všechny části pekla. A jsou skryté věci, které ti zjevit nemohu. Ale ukážu ti toho hodně. Teď pojd' a pohleď na mocnosti temnoty a jejich konec.“

Byli jsme opět v břiše pekla na chodníku kolem cel. Zastavili jsme před celou, ve které byla krásná žena. Nad celou bylo napsáno „B.C.“. Slyšela jsem, jak tato žena říká: „Pane, věděla jsem, že jednoho dne přijdeš. Prosím, vyveď mne ven z tohoto místa trápení.“ Měla na sobě oblečení ze starodávného období a byla velmi krásná. Věděla jsem, že je zde už mnoho staletí, ale nemůže zemřít. Její duše byla v mukách. Začala lomcovat mřížemi a křičet. Ježíš k ní promluvil se smutkem v hlase: „Pokoj, ztiš se! Ženo, ty víš proč jsi tady.“ „Ano,“ odpověděla, „ale já se mohu změnit. Pamatuji si, když jsi vyvedl ven všechny ty lidi z říše mrtvých. Pamatuji si Tvá slova spásy. Teď už budu dobrá a budu ti sloužit.“ Chytla se mříží a začala křičet: „Pust' mě ven! Pust' mě ven!“ Přitom se před našima očima začala

měnit. Její oblečení hořelo, maso odpadlo a vše, co zůstalo byla černá kostra s vypálenými důlky místo očí a dutým krunýřem duše. V hrůze jsem pozorovala, jak tato žena padla na podlahu. Veškerá její krása ji v momentě opustila. Ježíš jí řekl: „Na zemi jsi věděla, jaký bude tvůj konec. Mojžíš ti dal zákon a ty jsi ho slyšela. Ale místo toho, abys ho uposlechla, zvolila sis raději být nástrojem v ruce Satana. Byla jsi věštkyně a čarodějka. Dokonce jsi tomuto čarodějnickému řemeslu vyučovala. Milovala jsi temnotu místo světla a tvoje skutky byly zlé. Kdybys jen činila pokání svým srdcem! Můj Otec by ti odpustil. Ale teď už je příliš pozdě.“ Její kostnaté ruce se k nám natahovaly, když jsme odcházeli s velkým zármutkem a lítostí v našich srdcích. Jejím utrpení a bolesti není konce. „Mé dítě,“ řekl Pán, „Satan používá mnoho prostředků, aby zničil dobré muže a ženy. Pracuje ve dne v noci, aby přiměl lidi k tomu, aby mu sloužili. Pokud se nerozhodneš sloužit Bohu, zvolil sis sloužit ďáblu. Zvol si život a pravda tě osvobodí!“

Nešli jsme dlouho, když jsme se zastavili u další cely. Uslyšela jsem, jak mužský hlas volá: „Kdo je tam? Kdo tam je?“ Divila jsem se, proč tak volá. Ježíš řekl: „Je slepý.“ Uslyšela jsem nějaký zvuk a rozhlédla se kolem. Před námi byl veliký démon s velkými křídly, které se zdály, že jsou zlomeny. Hleděl přímo přes nás. Stála jsem blízko Ježíše. Společně jsme se otočili a pohleděli na toho muže v cele, který k nám promluvil. Byl k nám otočen zády a byla to pouhá kostra pokrytá ohněm a pachem smrti. Mlátil okolo sebe do vzduchu a volal: „Pomozte mi, pomozte mi někdo!“ Ježíš promluvil velmi něžně: „Pokoj, utiš se.“ Ten muž se otočil a řekl: „Pane, věděl jsem, že pro mne přijdeš. Teď činím pokání. Prosím, pusť mne ven. Vím, že jsem byl hrozným člověkem a zneužíval jsem svého postižení pro sobecký zisk. Vím, že jsem byl čaroděj a mnohé jsem svedl pro Satana. Ale teď už, Pane, činím pokání. Prosím tě, pusť mne ven. Dnem i nocí jsem trápen v těchto plamenech a není tu žádná voda. Mám takovou žízeň! Nedal bys mi napít vody?“ Muž stále volal za Ježíšem, když jsme odcházeli. Smutně jsem hleděla k zemi. Ježíš řekl: „Všichni čarodějové a ti, kteří konají zlo, budou mít svůj díl v jezeře, které hoří ohněm a sírou, což je smrt druhá.“

Přišli jsme k další cele, kde byl jiný muž. Řekl: „Pane, věděl jsem, že přijdeš a propustíš mne. Už dlouho činím pokání.“ I tento byl jen kostra plná červů a plamenů. „Ach, člověče, jsi stále plný lži a hříchu. Vím, že jsi byl učedníkem Satana, lhář, který mnohé podvedl. Pravda nebyla nikdy ve tvých ústech a smrt byla vždy tvou odměnou. Často jsi slyšel Moje slova, ale posmíval ses Mému spasení a Mému Svatému Duchu. Po celý svůj život jsi lhal a neposlouchal Mne. Jsi ze svého otce ďábla. Všichni lháři budou mít svůj podíl v jezeře ohně. Rouhal ses Duchu svatému!“ Ten muž začal proklínat a říkat mnoho zlých věcí proti Pánu. Šli jsme dál. Tato duše byla navěky ztracena v pekle. Ježíš řekl: „Kdo chce, může ke Mně přijít a ten, kdo ztrácí svůj život pro Mě, nalezne nový život, a to život více než přehojný. Ale hříšníci musí činit pokání, pokud ještě žijí na zemi. Je příliš pozdě, když přijdou sem. Mnoho hříšníků chce sloužit Bohu i Satanu a věří, že mají dost času k tomu, aby přijali milost, kterou Bůh nabízí. Ti, kteří jsou opravdu moudří, si zvolí již dnes, komu budou sloužit.“

Brzy jsme přišli k další cele. Zevnitř vycházel zoufalý nářek zármutku. Když jsme pohlédli dovnitř, uviděli jsme kostru muže schoulenou na podlaze. Jeho kosti byly zčernalé od plamenů a jeho duše byla špinavě šedá mlha uvnitř. Všimla jsem si, že mu chybí některé části těla. Kolem něho se zvedal kouř s plameny. Uvnitř mu lezli červi. Ježíš řekl: „Hříchy tohoto muže byly mnohé. Byl to vrah a měl nenávist ve svém srdci. Nečinil pokání, ani neuvěřil tomu, že mu mohu odpustit. Kdyby jen ke Mně přišel!“ „Myslíš tím, Pane,“ zeptala jsem se, „že neuvěřil tomu, že mu můžeš odpustit vraždu a nenávist?“ „Ano,“ řekl Ježíš, „kdyby tomu uvěřil a přišel by ke Mně, Já bych mu odpustil všechny jeho hříchy,

velké i malé. Místo toho pokračoval v hříchu a v něm také zemřel. To je ten důvod, proč je tam, kde je. Bylo mu dáno mnoho příležitostí, aby Mi sloužil a uvěřil evangeliu, ale on je odmítl. Teď už je příliš pozdě.“

Další cela, ke které jsme přišli, byla naplněna hrozným zápachem. Cítila jsem se tak smutná, že mi z toho bylo téměř špatně. Všude jsem slyšela křik mrtvých a nářek lítosti. Rozhodla jsem se, že učiním vše, co jen mohu, abych řekla světu o tomto místě. Ženský hlas promluvil: „Pomoz mi!“ Zírala jsem na pár opravdových lidských očí, ne na důlky propálené od ohně. Pocítila jsem takový zármutek, až jsem se zachvěla, cítila jsem velkou lítost a zármutek pro tuto duši. Chtěla jsem ji vytáhnout z té cely a utéct s ní pryč. „Moc to bolí,“ řekla, „Pane, teď už budu konat to, co je správné. Kdysi jsem Tě už znala jako svého Spasitele. Proč bys, Pane, nemohl být mým Spasitelem i teď?“ Její ruce svíraly mříže cely. Velké kusy hořícího těla z ní opadávaly. „Ty jsi mě dokonce uzdravil z rakoviny. Řekl jsi mi, abych šla a už více nehřešila, aby na mě nepřišla horší věc. Snažila jsem se, Pane, ty víš, že jsem se snažila i pro Tebe svědčit. Ale brzy jsem zjistila, že ti, kteří kážou Tvé Slovo, nejsou populární. A já jsem chtěla, aby mě lidé měli rádi. Pomalu jsem se vrátila do světa a pohltila mne žádost těla. Noční podniky a silné pití se brzy staly důležitějšími než Ty. Ztratila jsem kontakt se svými křesťanskými přáteli, a brzy jsem zjistila, že jsem sedmkrát horší než jsem byla předtím. Milovala jsem jak muže, tak ženy a nevěděla jsem, že jsem posedlá Satanem. Stále jsem ve svém srdci cítila volání, abych činila pokání a byla spasená, ale neučinila jsem tak. Myslela jsem, že mám ještě čas, že k Ježíši se navrátím až zítra a On mi odpustí a vysvobodí mne. Čekala jsem ale příliš dlouho a teď už je příliš pozdě,“ plakala. Její smutné oči byly pohlceny plamenem a zmizely. Vykřikla jsem. Ach, Pane, myslela jsem si, jak snadno bych to mohla být já nebo kdokoliv z mých milovaných! Prosím, hříšníku, probud' se dříve, než bude příliš pozdě!

Přišli jsme k další cele. V ní byl další muž ve formě kostry se špinavě šedou duší uvnitř. Vycházelo z něho volání z veliké bolesti a lítosti. Věděla jsem, že na to už nikdy nemohu zapomenout. Ježíš řekl: „Mé dítě, někteří, kteří čtou tuto knihu, ji budou přirovnávat k nějakému fiktivnímu příběhu nebo k filmu, který viděli. Řeknou, že to není pravda, ale ty víš, že tyto věci jsou pravdivé. Ty víš, že peklo je reálné, neboť jsem tě sem mnohokrát přenesl svým Duchem. Zjevil jsem ti pravdu, abys mohla o tom vydat svědectví.“

Ty, který jsi ztracený, pokud nebudeš činit pokání, nepokřtíš se a neuvěříš-li evangeliu Ježíše Krista, bude to jistě tvůj konec. „Tento muž je zde,“ řekl Pán, „kvůli své vzpouře. Hřích vzpoury je jako hřích čarodějnictví. Ve skutečnosti všichni ti, kteří vědí o Mém Slově a Mých cestách a slyšeli evangelium, ale stále nečiní pokání, jsou ve vzpouře proti Mně. Mnozí jsou dnes v pekle kvůli tomuto hříchu.“ Ten muž promluvil k Ježíši a řekl: „Jednou jsem myslel na to, že bych Tě měl učinit Pánem svého života, ale nechtěl jsem jít po té Tvé úzké a přímé cestě. Chtěl jsem tu širokou cestu. Bylo mnohem jednodušší sloužit hříchu. Nechtěl jsem být nábožný. Miloval jsem svoji hříšnou cestu. Toužil jsem pít tvrdý alkohol a dělat věci tohoto světa více, než poslouchat Tvoje přikázání. Ale teď si přeji, abych tehdy uposlechl ty, které jsi mi poslal. Místo toho jsem konal zlo a nečinil jsem pokání.“ Velký nářek otřásl jeho tělem, když v lítosti volal: „Již léta jsem trápen na tomto místě. Vím co jsem a vím, že se odsud už nikdy nedostanu. Jsem mučen dnem i nocí v těchto plamenech a těmito červy. Křičím, ale nikdo mi nepřijde na pomoc. Nikdo se tady o moji duši nestará, nikdo se o moji duši nestará!“ Zhroutil se na zem a pokračoval v pláči.

Přišli jsme k další cele. Seděla tam nějaká žena a z kostí si vybírala červy. Když uviděla Ježíše, začala volat: „Pomoz mi, Pane, už budu hodná. Prosím, pusť mě ven!“ Vstala a přitiskla se k mřížím cely. Cítila jsem nad ní velikou lítost. Její nářek otřásl celým jejím

tělem. Řekla: „Pane, když jsem byla na zemi, uctívala jsem hinduistické bohy a mnoho model. Nechtěla jsem uvěřit evangeliu, které mi kázali misionáři, i když jsem je slyšela mnohokrát. Jednoho dne jsem zemřela. Volala jsem ke svým bohům, aby mě vysvobodili z pekla, ale oni nemohli. Teď bych, Pane, ráda činila pokání.“ Ježíš ale řekl: „Je příliš pozdě!“ Plameny pohltily její postavu, když jsme odcházeli. Její křik naplňuje moji duši i teď. Satan ji podvedl. Smutným hlasem Ježíš řekl: „Pojď, zítra se vrátíme. Teď je čas jít.“

Kapitola 17 Válka v nebesích

Znovu jsme šli do pekla. Ježíš mi řekl: „Mnoho duší je zde kvůli čarodějnictví, okultismu, uctívání jiných bohů, neposlušnosti, nevěry, opilství a nečistotě těla i ducha. Pojď, ukážu ti tajné a skryté věci. Zjevím ti, jak se modlit proti mocnostem zla.“ Vešli jsme do části pekla, která byla poblíž zlého srdce. „Brzy půjdeme do čelistí pekla, chci všem sdělit, že peklo se rozšířilo.“

Zastavili jsme se a Ježíš řekl: „Pohleď a věř!“ Podívala jsem se a uviděla otevřenou vizi. V této vizi jsem viděla, že jsme spolu s Ježíšem vysoko nad zemí a hledíme do prostoru. Vysoko nad zemí jsem uviděla duchovní kruh. Tento kruh byl neviditelný přirozenému oku, ale v Duchu jsem ho mohla jasně vidět. Věděla jsem, že tato vize se týká našeho boje proti knížatům a mocnostem v povětří. Když jsem tak hleděla, zjistila jsem, že takových kruhů je tam několik. V prvním kruhu bylo mnoho špinavých, zlých duchů. Viděla jsem, jak tyto duchové nabrali podoby čarodějů, začali lítat v podnebeských oblastech a dělat mnoho duchovní škody. Slyšela jsem hlas Ježíše, jak říká: „V Mém jménu jsem dal svým dětem moc nad tímto zlem. Poslouchej a UČ SE, JAK SE MÁŠ MODLIT!“

Uviděla jsem podivně tvarovanou bytost, jak povstává z dalšího kruhu. Začala se točit a házet kletby. Potom jsem viděla, jak nějaký démon povstal a začal dělat zemi zlé věci. Ten démon měl ducha šamana. Obrátil se, zasmál a potom z kusu dřeva, který měl v ruce, začal házet čáry na určité lidi. Viděla jsem i jiné zlé duchy, jak se k tomuto čaroději připojují a Satan mu dal ještě více moci. „To, co svážete na zemi, svážu i v nebi.“ řekl Ježíš. „Satan musí být svázán, aby v těchto posledních dnech mohly být modlitby svatých účinné. („Svatí“ jsou v Bibli nazýváni všichni věřící, kteří jsou ospravedlnění obětí Ježíše Krista na kříži a stali se duchovně „novými stvořeními v Kristu“.)

Z dalšího kruhu povstal jiný čaroděj a ten začal vydávat rozkazy. Když začal mluvit, na zem padal déšť a oheň. Mluvil spoustu zlých věcí a svedl mnoho lidí. Když jsem to sledovala, viděla jsem, jak se k tomu čaroději přidali další dva zlí duchové vysoko nad zemí. Toto vše byla zlá knížata a mocnosti povětří. Dali svou moc čarodějům, kteří se shromáždili na určitém místě, aby konali zlo. Kolem nich byli pracovníci temnoty. Duchové přišli a odešli podle toho, jak si sami vybrali. „Sleduj to pozorně,“ řekl Ježíš, „protože Svatý Duch ti zjevuje velikou pravdu.“

Ve vizi jsem viděla, jak se na zemi děje strašné zlo. Zlo bylo velebeno a hřích v rozkvětu. Mocnosti zla způsobily, aby lidé kradli, lhali, šidili, zraňovali jeden druhého, aby mluvili zlo a podlehli vášním těla. Na zemi byl uvolněn veškerý druh zla. Řekla jsem: „Pane, to je

hrozná podívaná!“ Ježíš mi řekl: „Mé dítě, před Mým jménem musí zlo utéct. Obleč se v plnou Boží výzbroj tak, abys mohla obstát ve zlém dni, všechno vykonat a zůstat stát.“

Mezitím, co tito zlí duchové plivali na zem své ohavnosti a špínu, viděla jsem, jak se Boží lid začíná modlit. Modlili se s vírou ve jménu Ježíše. Když se modlili, vyšlo Slovo Boží proti těmto zlým duchům, takže začali ztrácet půdu pod nohama. Když se svatí modlili vytrvale, síly zla musely povolit své sevření. Zlé čáry byly zlomeny a ti, kteří byli oslabeni mocnostmi pekla, byli najednou posilněni. Když se modlili v jednomyslnosti, do boje vstoupili nebeští andělé. Viděla jsem je, jak bojují se zlými knížaty a mocnostmi povětrí a ničí je. Viděla jsem řady a řady andělských sil a v každé řadě jich bylo asi 600. Když lidé takto uvěřili Bohu, andělé mohli zakročít. Bůh jim dal rozkazy a velikou moc. Tu dal svým lidem i andělům, aby ničili skutky Satana. Bůh bojoval proti zlu v oblacích. Když lidé uvěřili a modlili se k Bohu, pak byly zlé mocnosti zničeny. Ale když převládala nevěra, začaly zlé mocnosti vítězit.

„Můj lid musí věřit a shodnout se jeden s druhým a se Mnou,“ řekl Pán, „aby tak všechny věci byly předloženy k nohám Otce.“ Nebe a země se musejí shodnout, aby zničily naše nepřátele. Když ze země začaly stoupat chvály Božího lidu, zlé mocnosti se daly na ústup. Viděla jsem svatý Boží lid, jak se modlí celým srdcem proti nástrahám ďábla. Když se tak modlili, zlé čáry a prokletí byly zlomeny a svatí získali vítězství. Tady je to, co se stalo. Když andělé bojovali s démony a mocnostmi pekla, byli svatí vysvobozeni SKRZE MODLITBU. Když byli tito lidé vysvobozeni, mnoho chvály stoupalo k Bohu a tyto chvály přinesly ještě více vítězství. Pouze když okamžité odpovědi na modlitby byly v nedohlednu, začaly chvály ustávat a zlo začalo vítězit.

Uslyšela jsem anděla, jak mocným hlasem říká: „Ach, Pane, víra Tvého lidu je slabá. Musejí mít víru, abys je mohl vysvobodit od hord Satana. Pane, slituj se nad dědici Tvého spasení!“ Hlas Všemohoucího odpověděl: „Bez víry je nemožné zalíbit se Bohu. Ale Pán je věrný a vybuduje vás.“ Znovu jsem v této vizi viděla, jak Bůh vylévá svého Ducha na všeliké tělo a lidé uvěřili, že Bůh učiní vše, o co požádají, protože jsou Jeho a upřímně Ho milují. Měli víru v Boha a věřili Jeho Slovu a Bůh je vysvobodil. A Slovo Boží se rozmáhalo na zemi. Pán řekl: „Všechny věci jsou možné těm, kteří věří, že Já bdím nad svým Slovem, abych ho vykonal. Vy vykonáte svoji část a můžete si být jisti, že Já vykonám tu svoji. Pokud bude Můj lid stát v pravdě a bude bojovat ten dobrý boj víry, stanou se nádherné věci, tak jako v den Letnic. Volejte ke Mně a Já vás vyslyším. Budu vaším Bohem a vy budete Mým lidem. Já vás upevním v pravdě, spravedlnosti a upřímnosti.“

Ve vizi jsem viděla křesťany, jak jsou znovu zrozeni jako malé děti. Viděla jsem, jak při nich stojí andělé a ochraňují je před ublížením. Viděla jsem Pána zástupů, jak bojuje jejich bitvu a vybojovává pro ně vítězství. Potom tyto děti vyrostly a sklidily pole Pána slávy. Konaly dílo Páně s radostným srdcem. Milovaly Boha, Bohu důvěřovaly a Bohu sloužily. Viděla jsem, jak se spojují andělé a Boží Slovo, aby zničili zlo z povrchu zemského. Viděla jsem pokoj na zemi, když nakonec vše bylo položeno k Božím nohám.

Kapitola 18 Otevřené vize v pekle

Pán řekl: „Tato vize je pro budoucí čas. Stane se to, ale Já se vrátím, abych vykoupil svoji nevěstu, mou Církev a ona už tohle neuvidí. Probud'te se, můj lide! Já se vrátím tak, jak prohlašuje Moje Slovo.“

Lukáš 21,28: „*A když se toto počne dítí, pohled'te a pozdvihněte hlav vašich, protože se přibližuje vykoupení vaše.*“

Římanům 8,23: „*A netoliko ono, ale i my, prvotiny Ducha mající, i my také sami v sobě lkáme, zvolení synů Božích očekávající, a tak VYKOUPENÍ TĚLA našeho.*“

Uviděla jsem toho ohnivého hada, který byl v pravé ruce pekla. Ježíš řekl: „Pojď, pohleď, co Bůh praví světu.“ Viděla jsem, jak rohy ohnivého hada vstoupily do těl lidí na zemi. Mnozí byli tímto hadem totálně posedlí. Když jsem to sledovala, uviděla jsem velikou šelmu, jak povstává a proměňuje se v člověka. Obyvatelé země od ní utíkali, někteří na poušť, jiní do skal a někteří do podzemních drah a kryptů. Hledali jakékoliv přístřeší, aby se schovali před očima této šelmy. Nikdo nechválil Boha, ani nemluvil o Ježíši. Hlas ke mně promluvil: „Kde je Můj lid?“

Podívala jsem se blíže a spatřila, že lidé chodí jako mrtví. V ovzduší převládal zoufalý smutek a nikdo se neotáčel doleva ani doprava. Viděla jsem, že lidé byli vedeni jakousi neviditelnou silou. Čas od času k nim promluvil hlas ze vzduchu a oni ho uposlechli. Jeden k druhému nemluví. Každý měl na čele a na ruce napsáno číslo „666“. Viděla jsem vojáky na koních, jak za sebou vedou lidi jako dobytek. Americká vlajka ležela podupaná a roztrhaná opuštěně na zemi. Nebyla tam žádná radost, smích, ani nikdo šťastný, jenom všude zlo a smrt. Lidé chodili jeden za druhým do obchodního domu. Drželi krok jako vojáci a všichni byli stejně oblečení, jako vězni. Obchod obklopoval plot a všude byli porůznu umístění vojáci, kteří měli válečné uniformy.

Viděla jsem tyto zombie-lidi, jak jsou nahnáni do obchodu, kde si mohli koupit pouze nezbytnosti. Když všichni dokončili své nákupy, byli naloženi do velkého zeleného armádního nákladáku a odvezeni do jiné oblasti. Bylo tam něco, co se podobalo klinice, lidé byli zkoumáni na přenosné nemoci nebo tělesné vady. Menší skupinka z nich byla vyčleněna jako nežádoucí. Brzy ti, kteří neprošli zkouškou, byli vzati do jiné místnosti. Byla v ní velká spousta vypínačů, knoflíků a měřidel. Otevřely se dveře a vstoupilo několik techniků. Jeden z nich začal vyvolávat jména lidí přítomných v místnosti. Ti bez odporu vstali a vpochozovali do velké krabice. Když byli uvnitř, jiný technik za nimi zavřel dveře a otočil vypínačem na panelu ve zdi. Za pár minut otevřel dveře, vzal koště a lopatku na smetí a smetl z podlahy jejich pozůstatky. Nic než trocha prachu z nich nezbylo!

Lidé, kteří prošli zkouškou, byli naloženi do toho stejného nákladáku a odvezeni k vlaku. Nikdo nemluvil, ani se neotáčel, aby na někoho pohlédl. Každému byla přidělena práce. Bez jediného slova odešli pracovat. Každý dostal úkol, na kterém pracoval velmi tvrdě a ke konci dne byli odvezeni do obytné budovy s plotem okolo. Každý se svlékl a šel do postele.

Další den znovu tvrdě pracovali. Slyšela jsem zvučný hlas, který naplňoval noční vzduch. Uviděla jsem velkou šelmu, která se usadila na velikém trůnu. Všichni lidé tuto šelmu poslouchali. Z hlavy jí rostly duchovní rohy. Dosáhly ke každému člověku i místu na zemi. Tato šelma na sebe vzala mnoho úředních postavení a její moc byla veliká. Dosadila sama sebe na mnohá místa a svedla mnoho lidí. Bohatí a slavní byli svedeni stejně jako chudí a všichni ti, kteří byli zbaveni svobody. Malí i velcí vzdávali poctu této šelmě v podobě muže. Na úřad byl přinesen veliký stroj. Šelma na ten stroj vložila své znamení a vyšel z něho její hlas. Byl tam také stroj jako „velký bratr“, který mohl vidět do domovů a zaměstnání. Existoval pouze jediný stroj tohoto druhu, a ten patřil šelmě. Ta část, která byla umístěna u lidí doma, byla lidskému oku neviditelná, ale zaznamenala každý pohyb člověka.

Když se ta šelma na trůnu otočila, uviděla jsem, že má na čele číslo 666. Viděla jsem, jak se nějaký muž z jiné kanceláře na šelmu rozhněval a dožadoval se rozhovoru s ní. Křičel z plných plic. Když se šelma objevila, jednala velmi zdvořile a řekla: „Pojď, já ti pomohu postarat se o všechny tvoje problémy.“

To odpovídá vidění sv. Jana, je to „napodobenina Beránka“. Zjevení Janovo 13,11: „**Potom viděl jsem jinou šelmu vystupující ze země, a měla dva rohy, podobné rohům Beránkovým, ale mluvila jako drak.**“ To znamená, že bude napodobovat Krista svým vnějším chováním, ale ve skutečnosti bude jedno s drakem (Satanem). 13.kapitola Zjevení Janova nám ukazuje dvě šelmy, první představuje Antikrista a druhá šelma tohoto Antikrista potvrzuje znameními a divy, je tedy jeho prorokem (verše 12-13). Satan, Antikrist a jeho prorok budou takovou napodobeninou Otce, Syna a Ducha svatého. Antikristův duch působí již dnes, ale jednou bude zjeven v TĚLE (2.Tesalonickým 2,3), podobně jako Kristus na sebe vzal lidské tělo.

Šelma vzala toho nahněvaného muže do velké místnosti a pokynula mu, aby ulehl na stůl. Místnost a stůl mi připomněly jednotku intenzivní péče. Muži byla dána anestézie, šelma připojila drátky k jeho hlavě a zapnula obrovský přístroj. Nahoře na přístroji byl nápis: „Tento myšlenkový zmizík patří šelmě 666.“ Když byl muž sundán se stolu, jeho oči měly prázdný pohled a jeho pohyby připomínaly film o zombiích. Viděla jsem na jeho čele velkou prázdnou skvrnu a věděla jsem, že jeho mysl byla chirurgicky pozměněna tak, aby mohl být pod kontrolou této šelmy. Šelma řekla: „Necítíte se teď lépe, pane? Neřekl jsem, že se mohu postarat o všechny vaše problémy? Dal jsem vám novou mysl. Teď už nebudete mít žádné starosti ani žádné problémy.“ Muž ani nepromluvil. „Budeš poslouchat každý můj rozkaz!“ řekla šelma a upevnila na tričko toho muže malý předmět. Šelma znovu promluvila k tomuto muži a ten odpověděl bez jakéhokoliv pohybu rtů. Pohyboval se jako oživlá mrtvola. „Budeš pracovat a nenahněváš se, ani nebudeš frustrován, nebudeš plakat ani nebudeš smutný. Budeš pro mne pracovat, dokud nezemřeš. Mám mnoho takových pod kontrolou, jako jsi ty. Někteří jsou lháři, jiní vrazi, zloději, rváči, někteří mají děti, jiní obsluhují stroje a ostatní dělá zbytek. Ano, ovládám všechno.“ Vyšel z něho zlý smích. Muži byly dány nějaké papíry k podpisu. S radostí tím odevzdal všechnen svůj majetek šelmě.

Viděla jsem tohoto muže, jak opouští kancelář šelmy, nasedá do auta a jede domů. Když se přiblížil k manželce, která ho chtěla políbit, vůbec nezareagoval. Neměl žádný cit ke své manželce, ani k nikomu jinému. Šelma ho učinila neschopným cítit jakékoliv emoce. Jeho manželka se velmi rozhněvala, nadávala svému muži, ale nic nepomohlo. Nakonec řekla: „Tak dobře, zavolám tedy šelmě. On bude vědět, co dál.“ Po rychlém telefonátu opustila dům a vešla do téže budovy, ze které vyšel nedávno její manžel. Šelma ji přivítala a řekla: „Svěř se mi se vším, co tě trápí. Jsem si jist tím, že ti mohu pomoci.“ Velmi pěkný muž ji uchopil za ruku a vedl ji ke stejnému stolu, na kterém předtím ležel její manžel. Po stejné operaci se i z ní stal otrok šelmy, zbavený vlastní osobnosti. Slyšela jsem, jak se jí šelma ptá: „Jak se cítíš?“ Neodpověděla, dokud nebyl k její halence připevněn malý předmět. Potom uznala, že je mistr a pán a začala ho chválit. „Budeš ta, která rodí děti,“ řekl. Budeš mít dokonalé děti a ty děti mě budou chválit a sloužit mi.“ Žena odpověděla hlasem robota: „Ano, mistře, uposlechnu tě.“

Uviděla jsem tuto ženu znovu. Tentokrát byla v jiné budově. Bylo tam mnoho těhotných žen. Ženy ležely na postelích jakoby bez života a monotónním zpěvem oslavovaly šelmu. Všechny měly na svých čelech číslo 666. Když jejich děti vyrostly, byly dány pod přístroj, který zničil jejich mysl. Uctívaly šelmu a její obraz. Moc šelmy vzrůstala, až se její vláda rozprostírala po celé zemi, ale tento přístroj neměl žádnou moc nad dětmi Božími.

Tato šelma si bude říkat muž pokoje. A skutečně přinese pokoj mnoha národům v době velmi chaotické. Bude schopen zaopatřit svět laciným zbožím a bude všechny ujišťovat, že jejich výplata je dostačující. Uzavře dohodu s mnoha národy a velcí lidé tohoto světa ho budou následovat do falešného pocitu jistoty. Ježíš řekl: „Dříve než se toto stane, dám povstat Mojí armádě věřících, kteří budou stát v pravdě a spravedlnosti. Tato mocná armáda, o které mluvil Joel, uslyší Můj hlas od východu slunce až na západ. Také v noci uslyší Můj hlas a odpoví na Moje volání. Budou pro Mne pracovat a poběží jako mocní válečníci. Budou pro Mne konat velké skutky, protože Já budu s nimi.“

Všechny tyto věci mi byly zjeveny Ježíšem Kristem v otevřené vizi. Jsou to slova Jeho úst a týkají se času konce. Ježíš a já jsme se vrátili domů a já jsem přemýšlela o všech těch věcech, které mi ukázal a pověděl. Usnula jsem přitom, když jsem se modlila za spásu všech lidí.

Kapitola 19 Čelisti pekla

Další noc jsme spolu s Ježíšem vstoupili do čelistí pekla. Ježíš řekl: „Už jsme prošli téměř celým peklem, Mé dítě. Celé peklo ti ale neukážu. Ale to, co jsem ti ukázal, chci říct světu. Řekni jim, že peklo je reálné. Řekni jim, že tato zpráva je reálná.“ Když jsme tak šli, zastavili jsme se na kopci a dívali se do malého údolí. Kopec po stranách lemovaly hromady lidských duší. Mohla jsem slyšet jejich křik. Kromě křiku bylo slyšet hlasitý zvuk. Ježíš řekl: „Mé dítě, tohle jsou čelisti pekla. Pokaždé, když se otevrou ústa pekla, uslyšíš tento hlasitý zvuk.“ Duše se snažily dostat ven, ale nemohly, protože byly do těchto stran pekla zapuštěny. Když Ježíš mluvil, viděla jsem mnoho temných postav, jak padají kolem nás a s žuchnutím přistávají na dně pekla. Démoni s velkými řetězy tyto duše

odtahovali pryč. Ježíš řekl: „Toto jsou duše, které právě na zemi zemřely a přicházejí do pekla. Tato aktivita se děje ve dne, v noci.“

Najednou toto místo naplnil veliký klid. Ježíš řekl: „Miluji tě, Mé dítě, a chci, abys řekla lidem na zemi o pekle.“ Hleděla jsem dolů do pekla skrze takový zvláštní otvor ve stranách čelistí. Vycházel odtud křik plný bolestí a muk. Přemýšlela jsem, kdy tohle asi skončí. Ráda bych si už od tohoto místa odpočinula. Potom jsem se náhle cítila velmi osaměle. Nevím jak, ale v srdci jsem věděla, že Ježíš už tady není. Byla jsem velmi smutná. Otočila jsem se směrem, kde předtím stál. Samozřejmě, že Ježíš už tam nebyl! „Ach ne!“ volala jsem. „Znovu už ne! Ach, Ježíši, kde jsi?“

To, co teď budeš číst, tě vystraší! Modlím se, aby tě to vystrašilo natolik, aby se z tebe stal opravdu věřící člověk. Modlím se, abys činil pokání ze svých hříchů tak, abys nemusel jít na toto strašné místo. Modlím se, abys mi uvěřil, nechci totiž, aby se to komukoliv přihodilo. Miluji tě a doufám, že se probudíš dříve, než bude pozdě. Pokud jsi křesťan a čteš tyto řádky, pak se ujisti, jestli jsi opravdu spasen. Připrav se na to, že se můžeš setkat se svým Pánem kdykoliv. Udržuj své světlo hořící a tvoje nádobka ať je plná oleje. Buď připraven, protože nevíš, kdy se Pán vrátí. Pokud nejsi znovuzrozený, čti Jan 3,16-19 a volej k Pánu. On tě zachrání od tohoto místa trápení.

Když jsem volala Ježíše, běžela jsem dolů s kopce a hledala jsem Ho. Zastavil mě veliký démon s řetězem. Zasmál se a řekl: „Nemáš kam utéct, ženo, Ježíš tady není, aby tě zachránil. Jsi navždy v pekle.“ „Ach, ne,“ volala jsem, „nechej mě jít!“ Bojovala jsem s ním ze všech svých sil, ale on mě velmi rychle svázal řetězem a hodil mě na zem. Když jsem tam tak ležela, začal mě potahovat jakýmsi lepkavým povlakem, který zapáchal tak strašně, že mi bylo velmi zle. Nevěděla jsem, co se bude dít dál. A potom jsem cítila, jak mi moje maso i kůže začíná odpadávat s kostí! Hrůzou jsem křičela: „Ach, Ježíši, kde jsi?“ Uviděla jsem, že se mi po celém těle začínají objevovat díry. Moje barva se začala měnit do špinavě šedé, a toto šedé maso ze mne začalo odpadávat. Měla jsem díry na bocích, v nohou, v pažích a rukou. Křičela jsem: „Ach, ne! Jsem navždy v pekle! Ach, ne!“ Začala jsem v sobě cítit červy a zjistila jsem, že se jimi moje kosti jen hemží. I když jsem je nemohla vidět, věděla jsem, že tam jsou. Snažila jsem se je ze sebe vytahat, ale na jejich místě se objevili další. Cítila jsem, jak se moje tělo rozkládá.

Ano, všechno jsem vnímala a přesně jsem si pamatovala, co se stalo na zemi. Mohla jsem cítit, vidět, slyšet, čichat a chutnat utrpení pekla. Mohla jsem vidět dovnitř sebe. Byla jsem pouhá špinavá forma kostry, a přesto jsem cítila vše, co se se mnou děje. Viděla jsem ty druhé stejně jako sebe. Všude kolem byly duše. Volala jsem ve velké bolesti: „Ach, Ježíši, prosím, pomoz mi, Ježíši!“ Chtěla jsem zemřít, ale nemohla jsem. Znovu jsem pocítila, jak se v mých nohou rozhořel oheň. Zakřičela jsem: „Kde jsi, Ježíši?“ Válela jsem se na zemi a křičela spolu s ostatními. Byli jsme umístěni v čelistech pekla na malých hromádkách jako odhozené odpadky. Naše duše cítily nesnesitelnou bolest. Volala jsem stále znovu a znovu: „Kde jsi, Ježíši? Kde jsi, Ježíši?“

Přemýšlela jsem o tom, jestli to není jenom sen. Probudím se? Nebo jsem skutečně v pekle? Spáchala jsem nějaký velký hřích proti Bohu a ztratila jsem spasení? Co se stalo? Zhřešila jsem proti Duchu svatému? Pamatovala jsem si všechna biblická vyučování, která jsem kdy slyšela. Věděla jsem, že moje rodina je tam někde nade mnou. V hrůze jsem si uvědomila, že jsem v pekle stejně jako všechny ty duše, které jsem viděla a se kterými jsem mluvila. Byl to velmi podivný pocit, protože jsem mohla vidět skrze své tělo. Cítila jsem, jak červi znovu po mně začali lézt. Křičela jsem strachem a bolestí.

V tu chvíli řekl jeden démon: „Tvůj Ježíš tě opustil, že? Takže teď jsi majetkem Satana!“ Zlý smích z něho vycházel, mezitím co mě vzal a na něco mě položil. Brzy jsem zjistila, že jsem na zádech jakéhosi mrtvého, a přesto živého zvířete. Toto zvíře, stejně jako já, bylo špinavě šedé barvy, plné špíny a rozkládajícího se mrtvého masa. Hrozný zápach naplňoval toto špinavé ovzduší. To zvíře mě neslo vysoko na jakýsi výstupek. Míjeli jsme spousty duší, které volaly po záchraně.. Slyšela jsem, jak se čelisti pekla s hukotem otvírají a kolem mne na dno pekla dopadají další duše. Ruce jsem měla svázané za zády. Bolest nebyla stálá, jak náhle přišla, tak i odešla. Křičela jsem pokaždé, když na mě bolesti dolehly a v hrůze jsem očekávala jejich opětovný návrat. Přemýšlela jsem, co mě asi ještě čeká a jak se odsud asi dostanu. Nebo je snad tohle už naprostý konec? Co jsem udělala, že jsem si zasloužila peklo? „Ach, Pane, kde jsi?“ volala jsem v bolesti. Plakala jsem, ale z mých očí žádné slzy nevycházely, jen suchý vzlykot otřásal mým tělem.

Najednou se to podivné zvíře před něčím zastavilo. Když jsem se rozhlédla kolem sebe, spatřila jsem krásnou místnost plnou výstředního bohatství a zářících klenotů. Uprostřed této místnosti byla krásná žena, oblečená jako královna. V mém stavu zoufalství jsem přemýšlela, co to asi může znamenat. Řekla jsem: „Ženo, prosím tě, pomoz mi!“ Nato se ke mně přiblížila a plivla mi do tváře. Proklela mě a říkala o mně ošklivá slova. „Ach, Pane, co mě ještě čeká?“ volala jsem. Vycházel z ní zlý smích. Přímou před mýma očima se ta žena najednou proměnila v muže, v kočku, v koně, potom v hada, v krysu a v mladého muže. Cokoliv chtěla být, v to se proměnila. Měla velikou zlou moc. Nad jejími dveřmi byl nápis „Královna Satana“.

Zvíře mě neslo dál. Připadalo mi, že uběhlo několik hodin, když se najednou zastavilo. Byla jsem prudce shozena na zem. Když jsem pozvedla hlavu, uviděla jsem armádu lidí na koních, jak jedou směrem ke mně. Byla jsem nucena schoulit se stranou, aby mě nepřejeli. Byly to také kostry špinavě šedé barvy smrti. Pak jsem byla sebrána se země a vhozena do cely. Někdo za mnou zamkl dveře. S hrůzou jsem se rozhlédla po cele a rozplakala se. Modlila jsem se, ale bez jakékoliv naděje. Plakala jsem a tisíckrát jsem činila pokání ze svých hříchů. Ano, přemýšlela jsem o tisíci věcech, které jsem mohla udělat, abych druhé přivedla ke Kristu a pomoci někomu, když mě potřeboval. Činila jsem pokání z věcí, které jsem udělala, i z věcí, které jsem mohla vykonat, ale nevykonala.

Jakub 4, 17: „*Kdo tedy umí činit dobře, avšak **nečiní, má hřích.***“

„Ach, Pane, zachraň mě!“ volala jsem. Znovu a znovu jsem volala k Bohu, aby mi pomohl. Neviděla jsem Ho, ani necítila. Byla jsem v pekle stejně jako všichni ostatní, které jsem tam viděla. V bolesti jsem padla na podlahu a plakala. Cítila jsem, že jsem na věky ztracená. Hodiny plynuly a bylo slyšet, jak každou chvíli někdo s hlasitým křikem spadl do pekla. Neustále jsem volala: „Ježíši, kde jsi?“ Ale žádná odpověď nepřicházela. Červi začali znovu lézt uvnitř mé duchovní formy. Mohla jsem je všechny uvnitř sebe cítit. Neměla jsem žádné maso, žádné orgány, ani krev, ani tělo a žádnou naději. Ze své kostry jsem si vytahovala červy. Věděla jsem o všem, co se děje a chtěla jsem zemřít, ale nemohla jsem. Moje duše by stále žila navěky. Začala jsem zpívat o životě a moci, která je v krvi Ježíše, která je schopna zachránit od hřichu. Když jsem tak zpívala, přišli velicí démoni s oštěpy a zakřičeli: „Přestaň s tím!“ Když mě bodali oštěpy, cítila jsem ohnivé plameny. Bodali mě znovu a znovu. Skandovali: „Tady je bohem Satan. Ježíše nenávidíme i všechno, o co mu jde.“ Když jsem nepřestala zpívat, vzali mě z cely a odtáhli na veliké prostranství. „Jestli nebudeš zticha,“ řekli, „budou tvoje muka ještě větší.“ Když jsem po delší době přestala zpívat, strčili mě zpět do cely. Vzpomněla jsem si na verš z Bible o padlých andělech, kteří jsou drženi v řetězech a čekají na poslední soud.

2. Petrova 2, 4: „*Nebo poněvadž Bůh andělům, kteří zhřešili, NEODPUSTIL, ale strhna je do žaláře, řetězům mrákoty oddal, aby k odsouzení chování byli ...*“ Zde je to řečeno jako napomenutí pro NÁS VĚŘÍCÍ.

.....

Přemýšlela jsem nad tím, jestli tohle není můj soud. „Pane, zachraň lidi na zemi,“ volala jsem. „Probud' je dříve než bude příliš pozdě!“ Přišlo mi na mysl mnoho veršů, ale pro strach z démonů jsem je necitovala. Špinavé ovzduší kolem mě naplňovalo nárek a sténání. Krysa ležela vedle mne. Odkopla jsem ji pryč. Myslela jsem na svého manžela a děti. „Ach, Bože, nedovol, aby sem přišli,“ volala jsem, protože jsem s jistotou věděla, že jsem v pekle. Bůh mě ale nemohl vyslyšet. Uši Všemohoucího jsou zavřeny k volání z pekla, pomyslela jsem si. Kdyby mě jen někdo mohl slyšet! Veliká krysa mi přiběhla k noze a kousla mě. Zakřičela jsem a setřásla ji. Způsobila mi prudkou bolest. Náhle ke mně začal pomalu přicházet oheň. Ubíhaly sekundy, minuty, hodiny. Byla jsem hříšník, který odešel do pekla. „Ach, smrti, prosím, přijď!“ volala jsem. Zdálo se mi, že můj křik musí pronikat celou touto částí pekla. I jiní se připojili k mému nářku, ztraceni navždy bez jakékoli cesty ven. Chtěla jsem zemřít, ale nemohla jsem. Pod tíhou tohoto trápení jsem se zhroutila na podlahu.

Slyšela jsem, jak se čelisti otevírají a dovnitř bylo vhozeno více duší. Stravoval mě teď oheň a zakoušela jsem nový druh bolesti. Přitom jsem věděla o všem, co se děje. Měla jsem ostrou, velmi chápající mysl. Věděla jsem o všech těchto věcech, i to, že když lidé na zemi umírají a nejsou zachráněni od svých hříchů, tak přijdou na toto místo. „Ach, můj Bože, zachraň mě,“ volala jsem. „Prosím, zachraň nás všechny!“ Pamatovala jsem si celý svůj život a všechny ty, kteří mi říkali o Ježíši. Vzpomínala jsem i na to, když jsem se modlila za nemocné a Ježíš je uzdravil. Pamatovala jsem si Jeho slova lásky, útěchy a věrnosti.

Kdybych jen byla více podobná Ježíši, pak bych tady nebyla! Vzpomínala jsem na všechny ty dobré věci, které mi Bůh dal, na vzduch, který jsem dýchala, jídlo, děti a domov, dobré věci pro radost. Ale jestli je On dobrý Bůh, tak proč jsem tedy zde? Neměla jsem sílu vstát, ale moje duše stále volala: „Pusťte mě ven!“ Věděla jsem, že někde nade mnou probíhá život, kde moje rodina a přátelé žijí své normální životy. Věděla jsem, že je tam smích, láska, dobrota. Ale i tyto představy mizely pod tíhou bolesti. V této části pekla bylo šero, které se prolínalo se špinavou mlhou. Zápach zkaženého masa a hniloby byl nesnesitelný. Minuty se zdály jako hodiny a hodiny se zdály věčností. Ach, kdy to jen skončí? Neměla jsem ani spánek, ani odpočinek, ani jídlo a pití. Takový hlad a žízeň jsem na zemi nikdy nezažila. Byla jsem velmi unavená a ospalá, ale ta bolest pokračovala dál a dál. Pokaždé, když se čelisti pekla otevřely a vyklopil se další náklad ztracených lidí, přemýšlela jsem, jestli mezi nimi není někdo, koho znám. Přinesou sem mého manžela? Přešlo už mnoho hodin od chvíle, kdy jsem přišla do čelistí pekla. Ale potom jsem si všimla, že místnost začíná naplňovat světlo. Najednou oheň přestal, krysy utekly a bolest opustila moje tělo. Divila jsem se, co se to děje. Dívala jsem se otvorem ven z cely, protože jsem věděla, že se děje něco hrozného. A pak se peklo začalo otřásat a pálivost ohně se znovu vrátila. Znovu tam byli hadi, krysy a červi. Nevyslovitelná bolest naplnila moji duši, když se tato muka znovu vrátila. „Ach, Bože, nechej mě zemřít,“ volala jsem, zatím co jsem bouchala svými kostnatými rukama do podlahy cely. Křičela jsem a plakala, ale nikdo nic nevěděl, ani se o mě nezajímal.

Náhle mě neviditelná síla vyzvedla ven z mé cely. Když jsem se probírala k vědomí, stála jsem po boku Pána vedle svého domu. Volala jsem: „Proč, Pane, proč?“ a padla jsem mu k nohám v zoufalství. Ježíš řekl: „Pokoj tobě, buď v klidu.“ Najednou mě zaplavil pokoj. Něžně mě zvedl a já usnula v Jeho náručí. Když jsem se dalšího rána probudila, nebylo mi dobře. Dny ubíhaly a já stále myslela na ty hrůzy a muka v pekle. V noci jsem se budila s křikem, že v mém těle lezou červi. Tak moc jsem se pekla bála.

Kapitola 20 Nebe

Po této zkušenosti v čelistech pekla jsem ještě po mnoho dní byla velmi slabá. Když jsem usínala, musela jsem mít rozsvícená světla. Neustále jsem potřebovala nosit s sebou Bibli a stále jsem si v ní četla. Moje duše byla hluboce otřesena. Teď už jsem poznala, čím musí projít ztracení, když jdou do pekla, aby tam zůstali. Ježíš opakoval slova: „Pokoj, buď klidná!“ a pokoj vždy zaplavil moji duši. Ale za pár minut jsem se vzbudila, hystericky křičíc strachy. Během té doby jsem věděla, že nejsem nikdy sama, že Ježíš je tam vždy se mnou. Ale i když jsem to věděla, tak jsem někdy necítila Jeho přítomnost. A tolik jsem se bála, že budu muset jít znovu do pekla, že jsem měla občas strach, i když byl Ježíš blízko. Snažila jsem se druhým lidem říct o svých zkušenostech v pekle. Oni mě ale neposlouchali. Prosila jsem je: „Prosím vás, číňte pokání ze svých hříchů dříve, než bude příliš pozdě.“ Nemohli uvěřit tomu, jakými mukami jsem musela projít a že mi Ježíš řekl, abych napsala o pekle knihu. Pán mě ujistil, že On je ten, který mě uzdravuje. A i když jsem nevěřila, že se někdy zcela uzdravím, tak uzdravení přece jen přišlo.

A pak se to stalo znovu. Znovu jsem byla v Duchu s Pánem Ježíšem a vznášeli jsme se vysoko do oblak. Ježíš řekl: „Chci ti ukázat lásku a dobrotu Boží a různé části nebe. Chci, abys viděla obdivuhodné skutky Páně, které jsou tak nádherné!“ Před námi jsem uviděla dvě obrovské planety, překrásné a slavné v celé své nádheře. Bůh sám byl světlem těchto planet!

Setkal se s námi anděl a ten mi řekl: „Viz dobrotu a laskavost Pána Boha svého. Jeho milosrdenství trvá věčně.“ Kolem tohoto anděla byla cítit láska a něha tak silně, že jsem se téměř rozplakala, když promluvil podruhé: „Viz moc a sílu a majestát Boha. Ukážu ti místo, které stvořil pro své děti.“ A potom jsem uslyšela hlas Otce, který řekl: „Otec, Syn a Duch svatý jsou jedno. Poslal jsem svého Syna proto, aby umřel na kříži, aby tak již nikdo nemusel být ztracen. Ale chci ti ukázat místo, které jsem stvořil pro děti. Mám velmi rád všechny děti. Mám starost i o ty, které matka potratí nebo jsou narozeny předčasně, mé dítě, jako i ty, když jsi se narodila předčasně. Vidiš, Já vím všechno a Já se starám. Víme o dítěti, i když ještě leží v lůnu své matky. Víme o dětech, které jsou zavražděny, zatímco leží v lůnu své matky – potracené životy, které jsou nechtěny a odhozeny. Víme o těch, které se narodí mrtvé, i o těch, které se narodí jako mrzáčci. Víme o všech dětech od času početí, kdy je jenom duše. Moji andělé sestupují dolů a děti, které umírají, přinášejí ke Mně. Mám pro ně místo, kde vyrůstají, učí se a jsou milovány. Dávám jim jejich celá těla a nahrazuji jim i ty části, které jim chybí. Dávám jim oslavená těla.“

Po celé této planetě bylo cítit, že jste velmi milováni, dokonalý pocit blaha. Všechno bylo dokonalé. Kolem dokola mezi zelenou trávou a jezírky s křišťálově čistou vodou byla hřiště s mramorovými sedadly a vyleštěnými dřevěnými lavičkami na sezení. A byly tam děti. Kamkoli jste pohlédli, všude byly děti a dělaly různé činnosti. Každé dítě mělo na sobě bílé roucho a sandály. Roucha byla tak bílá, až zářila ve světle té nádherné planety. Množství všech možných barev ladilo s bělostí rouch, které děti měly na sobě. Strážci bran byli andělé a jména všech dětí byla zapsána v knize. Viděla jsem, jak se děti učí Slovo Boží a ze zlaté knihy se učí hudbě. Byla jsem překvapena, když jsem uviděla různá zvířata, jak k dětem chodí nebo se usazují vedle nich v té andělské škole. Nebyla tam ani jedna slza, žádný zármutek. Všechno bylo svrchovaně nádherné a všude byla radost a blažený pocit štěstí.

Potom mi anděl ukázal jinou planetu, která přede mnou zářila jako veliké světlo, světlo o síle milionů hvězd. Všechno tam bylo nádherné a všude bylo velmi živo. V dáli jsem viděla dvě hory z čistého zlata, zatímco poblíž mě byly dvě zlaté brány posázené diamanty a jinými vzácnými drahokamy. Věděla jsem, že tohle je ta nová země a že město, které leželo přede mnou v záři, je Nový Jeruzalém, město Boží, které sestoupí na zem.

A potom jsem byla zpět na naší staré zemi, předtím, než ji pročistí konečný Boží oheň a připraví ji pro ten slavný Boží záměr. I tam jsem viděla Jeruzalém, hlavní město Milénia. A viděla jsem, jak lidé vycházejí z jeskyní a hor a jdou směrem k tomuto městu. Tady byl Ježíš králem, a všechny národy země mu přinášely dary a vzdávaly mu chválu. Ježíš mi dal výklad tohoto vidění. Řekl: „Brzy se vrátím a vezmu s sebou do nebe nejdřív spravedlivé mrtvé, a potom ti, kteří zůstanou naživu, budou se mnou uchvázeni do oblak.“

Tahle oblaka nejsou tato zemská oblaka s deštěm, ale oblaka Boží slávy. Skutky apoštolské 1,9: „*A to pověděv, ani na to hledí, vzhůru vyzdvižen jest, a OBLAK vzal jej od očí jejich.*“ Skutky apoštolské 1,11: „*A řekli: Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzhůru vzat jest od vás do nebe, tak přijde, jakž jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe.*“ Matouš 26,64: „*Od toho času uzříte Syna člověka sedícího na pravici moci Boží a přicházejícího NA OBLACÍCH NEBESKÝCH.*“

Hned nato bude na zemi po určený čas vládnout Antikrist a bude veliké soužení, jakého nikdy nebylo ani nikdy znovu nebude. A potom se vrátím se svými svatými a Satan bude uvržen do bezedné propasti, kde zůstane po tisíc let. Během tohoto tisíciletí budu na zemi vládnout z Jeruzaléma. Až milénium pomine, Satan bude na krátkou dobu propuštěn a nakonec ho zničím jasem své přítomnosti. Stará země pomine. Hle, bude nová země a Nový Jeruzalém na ni sestoupí a budu kralovat na věky věků.“

Kapitola 21 Falešné náboženství

Pán řekl: „Pokud Mě budou lidé na zemi poslouchat a budou činit pokání ze svých hříchů, pak pozdržím práci Antikrista a šelmy. Cožpak lidé Ninive nečinili pokání ke kázání Jonáše? Já jsem stejný včera, dnes i navěky. Čiňte pokání a Já pošlu období občerstvení a požehnaní. Můj lid by měl milovat jeden druhého a navzájem si pomáhat. Musejí nenávidět hřích, ale milovat hříšníka. Podle této lásky všichni poznají, že jste Moji učedníci.“ Když Ježíš mluvil, země se otevřela a byli jsme opět v pekle.

Uviděla jsem kopec plný vyschlých pařežů a kolem nich byla šedá špína. Uvnitř kopce jsem viděla malé jámy a šedé postavy lidí, jak jdou a povídají si. Šla jsem za Ježíšem po velmi křivolaké a špinavé cestě, která vedla ke straně šedého kopce. Když jsme se přiblížili, uviděla jsem, že tito lidé byli celí, ale přesto mrtví. Měli na sobě šedé mrtvé maso a všichni byli omotáni jakýmsi šedým provazem nebo spíše jakousi šedou hmotou. Neviděla jsem žádný oheň, ale věděla jsem, že je to část pekla, protože jim maso opadávalo s kostí a pak jim zase velmi rychle narostlo. Všude byla smrt, ale tito lidé si to ani neuvědomovali, jak byli zabráni do rozhovoru. Ježíš řekl: „Poslouchej, co říkají.“

Jeden muž řekl tomu druhému: „Slyšel jsi o tom Ježíši, který přišel, aby zničil hřích?“ Druhý muž odvětil: „Já znám Ježíše, On mě očistil od mých hříchů. Vlastně ani nevím, co tu dělám.“ „Ani já,“ řekl ten první muž. Další řekl: „Snažil jsem se svědčit mému sousedovi o Ježíši, ale nechtěl poslouchat. Když pak jeho manželka umřela, přišel si vypůjčit peníze na pohřeb, ale vzpomněl jsem si na to, co Ježíš řekl, abychom byli chytří jako hadi a bezelstní jako holubice. Tak jsem mu nic nepůjčil. Věděl jsem, že by ty peníze stejně utratil za něco jiného. Musíme být dobrými správci našich peněz.“ Ten první muž promluvil znovu: „Ano, bratře, chlapec v našem shromáždění potřeboval oblečení a boty, ale jeho otec hodně pil, tak jsem jeho synovi odmítl cokoliv koupit. Tím jsem tomu muži udělil opravdovou lekci.“ „Správně,“ řekl jiný muž, zatímco držel ten provaz otroctví ve svých rukou a nervózně si ho kolem sebe omotával, „musíme vždy učit druhé, aby žili tak, jako Ježíš. Ten muž neměl žádné právo se opíjet. Tak ať trpí!“

Ježíš řekl: „Ach, vy blázniví lidé a zpozdilí srdcem, probud'te se k pravdě a vroucně milujte jeden druhého. Pomozte těm, kteří si nemohou pomoci. Těm, kteří potřebují, dejte bez toho, abyste očekávali, že to dostanete zpět. Pokud budete činit pokání, pak vám požehnám a nenechám vás v prokletí. Probud'te se ze svého spánku a přijd'te ke Mně. Pokořte se a skloňte přede Mnou svou hlavu, a Já přijdu a budu s vámi žít. Budete Mým lidem a Já budu vaším Bohem.“

Kapitola 22 Znamení šelmy

Slyšela jsem, jak Pán říká: „Můj Duch nebude s člověkem zápasit navždy. Pojd' a viz šelmu. V posledních dnech povstane ze země zlá šelma a svede mnohé z každého národa, který je na zemi. Bude požadovat, aby každý přijal její znamení, číslo 666, na ruku nebo na čelo. Každý, kdo vezme toto znamení, bude šelmě patřit a nakonec bude spolu s ní uvřazen

do ohnivého jezera, které hoří ohněm a sírou. Tato šelma povstane se souhlasem světa, protože přinese pokoj a takový blahobyt, jaký nikdo nepamatuje. Až získá vládu nad světem, pak ti, kteří nemají její znamení na ruce nebo na čele, nebudou si moci koupit jídlo, oblečení, auta, ani cokoli jiného. Ani nebudou moci nic vlastního nikomu prodávat.

Zjevení Janovo 13,16-17: „*A způsobí, aby všem, malým i velkým, bohatým i chudým, svobodným i otrokům, bylo dáno znamení na pravou ruku nebo na čelo a aby nikdo nemohl kupovat ani prodávat, jedině ten, kdo má znamení nebo jméno té šelmy nebo číslo jejího jména.*“

Pán Bůh jasně praví, že ti, kteří vezmou toto znamení, potvrdí tím svoji oddanost šelmě a budou navěky odříznuti od Pána Boha. Budou mít svůj díl s nevěřícími a s těmi, kteří páchají nepravost. To znamení jednoduše prohlašuje, že ti, kteří ho mají, odmítli Boha a obrátili se k šelmě pro oporu. Šelma a její následovníci budou pronásledovat ty, kteří odmítnou znamení a mnohé z nich zabijí. Bude použit jakýkoliv nátlak, nezbytný k tomu, aby přinutili věřící v pravého Boha přijmout toto znamení. Děti a novorozeňata budou zabíjeny před očima svých rodičů, kteří odmítnou. Bude to čas velikého nářku. Ti, kteří budou mít toto znamení, budou nuceni odevzdat své vlastnictví šelmě a jako odměnu dostanou slib, že šelma naplní všechny jejich potřeby. Někteří z vás ochabnou a poddáte se šelmě a přijmete její znamení na čelo nebo na ruku. Budete říkat: „Bůh to odpustí, Bůh to pochopí!“ Ale své Slovo měnit nebudu. Varoval jsem vás opakovaně skrze ústa svých proroků a služebníků evangelia. Čiňte pokání ještě dnes, dokud je den, neboť přichází noc, kdy soud bude stanoven navěky.

Pokud neuposlechnete šelmu a odmítnete vzít její znamení, pak se o vás postarám. Neříkám, že mnozí nebudou muset položit životy za svoji víru v té době, neboť mnozí přijdou o hlavu za to, že důvěřují Pánu Bohu. Ale pozhnaní jsou ti, kteří umírají v Pánu, neboť velká bude jejich odměna. Ano, bude čas pokoje a hojnosti, díky čemuž si šelma získá popularitu a úctu.

1.Tesalonickým 5,3: „*Až totiž budou říkat: Pokoj a bezpečnost, tehdy na ně nečekaně přijde zhouba, tak jako bolest na těhotnou ženu, a neuniknou.*“

Způsobí to, že lidem se bude zdát, jako by problémy ve světě vůbec nebyly, ale tento pokoj skončí prolitím krve a blahobyt velikým hladomorem na celé zemi. Nebojte se toho, co vám mohou udělat, ale bojte se Toho, který má moc uvrhnout vaši duši i tělo do pekla. Neboť i když bude pronásledování velké a soužení rozmnoženo, Já vás skrze to provedu vítězně. Ale před tím zlým dnem pozvednu svou mocnou armádu, která Mě bude chválit v Duchu a pravdě. Tato armáda Páně bude konat velké hrdinské skutky a nádherné věci pro Mne. A proto se sejděte dohromady a chvalte Mě v Duchu a pravdě. Přinášejte ovoce spravedlnosti, dejte Mi to, co Mi právem náleží, a Já vás vysvobodím od té zlé hodiny, která má přijít. Čiňte pokání teď, a budete zachráněni od těch hrozných věcí, které dopadnou na ty vzpurné a nespasené. Mzdou hříchu je smrt, ale dar Boží je věčný život. Volejte ke Mně, dokud můžete a Já vás přijmu a odpustím vám. Miluji vás a nechci, abyste byli ztraceni. Věřte tomuto poselství a žijte. Již dnes si zvolte, komu budete sloužit.“

Kapitola 23 Návrat Krista

Viděla jsem příchod Páně. Uslyšela jsem jeho volání jako hlas polnice a hlas archanděla. Celá země se třásla a z hrobů povstali mrtví spravedliví, aby se setkali s Pánem v povětří. Zdálo se, že toto troubení trvalo několik hodin a země i moře vydaly své mrtvé. Pán Ježíš Kristus stál nad oblaky v zářivém rouchu a sledoval tuto slavnou událost.

Znovu jsem uslyšela troubení. Ti, kteří byli živí a zůstali na zemi, stoupali do povětří, aby se k nim připojili. Viděla jsem tyto vykoupené jako miliony světél, které se sbíhají na své místo v oblacích. Tam jim andělé dali roucha nejčistší bělosti. Byla tam velká radost. Andělé udržovali řád a zdálo se, že jsou všude a těm, kteří byli vzkříšeni, věnují zvláštní pozornost. Vykoupeným bylo dáno nové tělo a v okamžiku, kdy prošli povětřím, byli proměněni. Veliká radost a blažený pocit naplňovalo nebesa a andělé zpívali: „Sláva Králi králů!“ Vysoko v nebesích jsem viděla veliké duchovní tělo, bylo to tělo Kristovo. Tělo leželo na loži na zádech a krev z něj kapala dolů na zem. Věděla jsem, že tohle je tělo našeho zabitého Pána. A potom toto tělo rostlo a rostlo, až naplňovalo celá nebesa. A vcházely do něj miliony vykoupených. V údivu jsem sledovala, jak do tohoto těla vstupují po schodech miliony lidí a naplňují ho od nohou až po hlavu. A když už bylo plné, viděla jsem, že je naplněné muži i ženami ze všech národů a jazyků, které jsou na zemi. Silným hlasem všichni chválili Pána. Miliony se usadily před trůnem a viděla jsem, jak andělé přinesli knihy, ze kterých bylo předcítáno. Byla to soudná stolice Kristova, a mnohým byla udělena odměna.

Zemi zatím přikryla tma a všude byly démonické síly. Nespočetně zlých duchů bylo uvolněno ze svého vězení a vrženo na zem. Slyšela jsem, jak Pán říká: „Běda těm, kteří přebývají na zemi, neboť Satan k vám přišel, aby byl mezi vámi.“ Uviděla jsem nahněvanou šelmu, jak vylévá svůj jed po celé zemi. Peklo se otřásalo vztekem a z bezedné propasti vystoupily hordy hemžících se zlých tvorů, až se celá zem od jejich množství zatemnila. Muži a ženy s křikem utíkali do kopců, skal a hor. A na zemi byly války, hladomor a smrt. Nakonec jsem na nebesích uviděla vozy a ohnivé koně. Země se třásla a slunce se zbarvilo do ruda jako krev. Anděl řekl: „Slyš, země, Král přichází!“ A na obloze se objevil Král králů a Pán pánů a spolu s ním všichni svatí ze všech věků, oblečení v čistě bílém. Vzpomněla jsem si na to, že každé oko ho uvidí a každé koleno před ním poklekne. Potom andělé vhodili své srpy a sklidili to zralé obilí – což je konec světa.

Ježíš řekl: „Čiňte pokání a buďte spaseni, neboť království Boží je už nadosah. Moje vůle a Moje Slovo se naplní. Připravte cestu Páně!“

A já jsem myslela na to, že musíme milovat jeden druhého. Že musíme stát pevně v pravdě a musíme připravovat naše děti na brzký příchod Krista. Neboť jistě Král přichází!

Kapitola 24 Poslední Boží volání

Ježíš řekl: „Řekni těm, kteří žijí ve světě, ať nejsou nadutí ani ať nedoufají v nejisté zboží, ale ať vloží svou důvěru v živého Boha, který nám dává bohatě všechny věci k užívání. Chodte v Duchu, a žádosti těla nevykonáte. Nemylte se, Bohu se nelze vysmívat; vždyť cokoli člověk rozseje, to také sklídí. Rozséváte tělu, a budete sklízet porušení. Rozséváte Duchu, a budete sklízet život věčný.

Skutky těla jsou cizoložství, smilstvo, nečistota, modloslužba, čarování, hněvivost, závist, opilství, obžerství a těm podobné věci. Ti, kteří takové věci dělají, Boží království nezdědí.

Ovoce Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, mírnost, milosrdnost, věrnost, pokora a sebekontrola. Ti, kteří patří Kristu, ukřižovali své tělo s jeho žádostmi.

Až se Boží Slovo naplní, pak přijde konec. Žádný člověk nezná den ani hodinu, kdy se Syn Boží vrátí na zem. Ani Syn to neví, pouze Otec. Slovo se ale velmi rychle naplňuje. Přijďte jako malé děti a nechte mne, abych vás očistil od skutků těla. Řekněte mi: „Pane Ježíši, přijď do mého srdce a odpusť mi moje hříchy. Vím, že jsem hříšník, a činím z nich pokání. Očisti mě svojí krví a učiň mne čistým. Zhřešil jsem proti nebi a před Tebou a nejsem hoden, abych byl nazván synem. Přijímám Tě vírou jako svého Spasitele.“

Dám vám pastýře podle svého srdce a Já budu vaším Pastýřem. Budete Mým lidem a Já budu vaším Bohem. Čtěte Moje Slovo a neopouštějte společných shromáždění. Odevzdejte se Mi celým svým životem a Já vás ochráním. Nikdy vás nezanechám ani neopustím.“

Lidé, skrze jednoho Ducha máme přístup k Otci. Modlím se, abyste všichni odevzdali svá srdce Pánu.

Kapitola 25 Vize Nebe

Některé z těchto následujících vizí mi byly dány ještě předtím, než mě Ježíš vzal do pekla. Jiné přišly, když se blížil konec mého putování peklem.

Podobnost Boží

Tuto vizi jsem přijala, když jsem byla v hluboké modlitbě, rozjímání a chvále. Sláva Boží sestoupila na místo, kde jsem se modlila. Veliké vlny ohně, jasných světél a majestátní moci byly před mýma očima. V centru toho ohně a světél byl trůn Boží. Na tom trůnu byla podobnost Boží. Radost, pokoj a láska z něho proudila. Okolo trůnu byli cherubové, zpívali a líbali Pána, líbali i Jeho ruce a nohy. Jejich píseň zněla. „Svatý, svatý, svatý je Pán Bůh Všemohoucí!“ Na každém z cherubů byly jakoby ohnivé jazyky, i na koncích jejich tenkých křídel. Jeden z cherubů ke mně přiletěl a dotkl se mých očí.

Zlaté Hory

Ve vizi jsem se dívala z výšky na zem. Mohla jsem vidět, že země je suchá, popraskaná, vyschlá a holá. V dohledu nebyly žádné stromy ani jiný porost. Potom jsem se dívala z této suché země nahoru do nebe. Tam jsem uviděla dvě obrovské hory, které se vespod dotýkaly jedna druhé. Byly velice, velice vysoké. Přiblížila jsem se k těmto horám a zpozorovala, že jsou z pravého zlata, tak čistého, že byly průhledné. Skrze ně a za nimi jsem viděla bílé oslnivé světlo, které se rozpínalo přes celý vesmír. Cítila jsem ve svém srdci, že tohle je ten základ, na kterém je nebe postaveno. Člověk bojuje o malý zlatý prstýnek, ale Bůh vlastní všechno zlato.

Stavba příbytků

V modlitbě jsem dostala následující vizi. Viděla jsem, jak andělé čtou záznamy skutků, které děláme zde na zemi. Někteří andělé měli křídla, zatímco jiní ne. Někteří byli velcí, jiní malí a každá tvář byla jiná. Stejně jako lidé zde na zemi, mohou být andělé rozpoznáni podle obličejů. Viděla jsem, že andělé byli velmi zaneprázdnění tím, že opracovávali velké diamanty a vkládali je do základů překrásných příbytků. Diamanty byly asi 30 cm široké a 60 cm dlouhé a byly velmi nádherné. Pokaždé, když je pro Boha získána jedna duše, je do příbytku toho, kdo tuto duši získal, vložen diamant. Žádná práce tedy není zbytečná, když je dělána pro Boha.

Brány nebes

Jindy, když jsem se modlila, dostalo se mi tohoto nebeského vidění. Přišel ke mně anděl a vzal mě do nebe. Znovu ty úžasné scenérie vlnících se světél a oslňující slávy, takové jaké jsem viděla za těmi horami z čistého zlata. Vzbuzovalo to úctu vidět Boží moc takto přímo před očima. Když jsme spolu s andělem přicházeli ke dvěma velikým branám ve vysoké zdi, uviděli jsme dva zvlášť obrovské anděly s meči. Měřili kolem čtyř metrů a vlasy měli dozlatova. Brány byly tak velké, že jsem neviděla jejich vršek. Bylo to nejnádhernější řemeslnické dílo, jaké jsem kdy viděla. Byly ručně vyrobené se spleťnými ornamenty, vrstvením a řezbářskou prací a osázeny perlami, diamanty, rubíny, safíry a jinými drahými

kameny. Všechno bylo v naprosté harmonii. Brány se otevíraly směrem ven. Z brány vyšel anděl s knihou v ruce. Když pohleděl do knihy, pokývl na znamení, že mohu vstoupit. Čtenáři, nemůžeš se dostat do nebe, pokud tvoje jméno není zapsáno v Beránkově knize života.

Místnost s kartotékou

Ve vizi mě anděl vzal do nebe a ukázal mi obrovskou místnost se stěnami z ryzího zlata. Po zdech byla sem a tam rozmístěna písmena abecedy. Podobalo se to obrovské knihovně, ale knihy byly vloženy do zdí, místo aby byly na polici. Andělé v dlouhém rouchu brali tyto knihy ze zdí a pozorně je studovali. V tom, co dělali, se zdálo, že je pevný řád. Všimla jsem si, že knihy měly široké zlaté desky a některé stránky byly červené. Knihy byly velmi překrásné. Anděl, který byl se mnou, mi řekl, že v knihách jsou záznamy života každého člověka, který se kdy na zemi narodil. Bylo mi řečeno, že takových místností je ještě více. Čas od času brali archandělé tyto záznamy před Boha pro Jeho schválení nebo zamítnutí. Knihy obsahovaly modlitební žádosti, proroctví, záměry, růst v Pánu, duše přivedené k Pánu, ovoce Ducha a další věci. Vše, co na zemi děláme, je zaznamenáno anděly do jedné z těchto knih. Po určité době brával anděl knihy ze zdí dolů a přetřel je jemným hadříkem. Když tak učinil, stránky zčervenaly.

Nebeský žebřík

Duch Páně mi přinesl následující vidění. Viděla jsem veliký duchovní žebřík, který sestoupil z nebe na zem. Na jedné straně žebříku sestupovali andělé dolů na zem, na druhé straně vystupovali nahoru. Andělé na žebříku neměli křídla, ale každý měl knihu se jménem na předním obalu. Někteří andělé udávali směr a odpovídali na otázky, které jim pokládali jiní andělé. Jakmile přijali směr a jejich otázky byly zodpovězeny, zmizeli. Další žebříky jsem viděla v jiných částech země. Andělé byli v neustálém pohybu, vystupovali a sestupovali. Pohybovali se se smělostí a autoritou, protože jsou to poslové s příkazy od Boha.

Kapitola 26 Proroctví od Ježíše

Když se mi Ježíš poprvé zjevil, řekl mi: „Kathryn, byla jsi vyvolena Otcem, abys se mnou šla skrze hlubokosti pekla. Ukážu ti mnoho věcí o pekle a o nebi, o kterých chceš, aby se svět dověděl. Řeknu ti, co máš napsat, aby ta kniha byla pravým záznamem toho, jaká opravdu jsou tato neznámá místa. Můj Duch ti zjeví tajemství o věčnosti, soudu, lásce, smrti a budoucím životě.

Poselství ztracenému světu zní: „Já netoužím po tom, abyste šli do pekla. Stvořil jsem vás pro své potěšení a pro věčné společenství se Mnou. Vy jste Moje stvoření a Já vás miluji. Volejte ke Mně, dokud jsem blízko a Já vás uslyším a odpovím vám. Chci vám odpustit a požehnat vám.“

Těm, kteří jsou znovuzrozeni, Pán říká: „Nezapomínejte na svá společná shromáždění. Sejděte se dohromady, modlete se a studujte Moje Slovo. Chvalte Mě v Duchu a svatosti.“ Pán praví církvím a národům: „Moji andělé vždy bojují za ty, kteří jsou nebo budou dědici spasení. Já se neměním. Jsem stejný včera, dnes i navěky. Hleďte Mě a Já na vás vylíjí svého Ducha. Vaši synové a vaše dcery budou prorokovat. Budu konat mezi vámi veliké věci.“

Pokud nejste spaseni, pak si, prosím, právě teď oddělte nějaký čas, abyste poklekli před Pánem a požádali ho o odpuštění vašich hříchů a aby z vás učinil své děti. Ať už je cena jakkoliv vysoká, rozhodněte se právě teď učinit nebe vašim věčným domovem. Peklo je hrozné a peklo je reálné.

Pár slov na závěr

Znovu vás chci ujistit, že věci, které jste četli v této knize, jsou pravé. Peklo je opravdové místo ohně a muk. Ale chci vám říci, že stejně tak je reálné i nebe. A může se stát tvým domovem na věky věků. Jako Boží služebnice jsem pod vedením Pána Ježíše Krista věrně zaznamenala ty věci, které mi řekl a ukázal.

Abyste měli co největší užitek, měli byste tuto knihu číst společně s Biblií a vše, co je zde řečeno, srovnávat s Písmem svatým. Ať Bůh použije tuto knihu ke své slávě.

Mary Kathryn Baxter

Zjevení 20,13-15; Matouš 10,28; Lukáš 16,20-31; Žalm 9,17; Přísloví 7,27; Izajáš 5,14; Izajáš 14,12-15; Matouš 5,22; Matouš 23,33; Marek 9,43-48; Římanům 10,9-10; 1.Janova 1,9

O autorce

Mary Kathryn Baxter se narodila v Chattanooga, Tennessee. Byla vychována ve věřící rodině. V mládí ji matka vyučovala o Ježíši Kristu a jeho spasení. Znovuzrodila se, když jí

bylo 19 let. Několik let sloužila Pánu, ale pak na nějakou dobu odpadla. Duch Páně ji ale jen tak nepustil, a ona se vrátila a znovu odevzdala svůj život Kristu. Stále mu věrně slouží.

V roce 1960 se Kathryn přestěhovala se svou rodinou do Detritu, Michigan. Nějakou dobu tam žili, ale později se přestěhovali do Belleville, Michigan, kde začala dostávat vize od Boha. V roce 1976 se jí Ježíš zjevil v lidské podobě ve snech, vizích a zjeveních. Od té doby přijala mnoho navštívení od Pána. Během nich jí ukázal hlubiny, stupně, různé úrovně a muka ztracených duší v pekle. Přijala také mnoho vizí o nebi, velikém soužení a o poslední době. Během určitého období jejího života se jí Ježíš zjevoval každou noc po dobu čtyřiceti nocí. Zjevil jí hrůzy pekla a slávu nebe. Řekl jí, že tohle je poselství pro celý svět.

Služebníci Páně i vedoucí mluví o ní a její službě velice dobře. Hnutí Ducha svatého je zdůrazňováno při každé její bohoslužbě. Došlo při nich už k mnoha zázrakům. Dary Ducha svatého s projevem moci se na jejím shromáždění projevují tak, jak ji Duch Boží vede a zmocňuje. Miluje Pána celým svým srdcem, myslí, duší a silou a nade vše touží být tou, která získává duše pro Ježíše Krista. Je opravdu vydaná služebnice Páně. Její povolání je zvlášť v oblasti snů, vizí a zjevení. V roce 1983 byla ustanovena jako služebnice v Církvi Boží Plného Evangelia v Tailor, Michigan. Nyní slouží v Národní Církvi Boží ve Washingtonu, D.C.

Doslov od překladatele

1) Ježíš znovu promluvil: „Peklo má tělo, (podobně jako člověk), ležící na zádech uprostřed země. Peklo je vytvarované podobně jako obrovské lidské tělo a má mnoho komor trápení.“

Biblickou odpověď nalezneme zde:

Izajáš 5,14: „ **Pročez rozšířilo i peklo hrdlo své, a rozevřelo nad míru ústa svá, i sstoupí do něho slavní její, i hluk její, i ti, kteříž se veselí v ní.**“

2) Někteří tvrdí, že příběh o boháčovi, který se ocitl v pekle je pouhým podobenstvím. Ale **v žádném podobenství Pán neudává jména lidí**, zde Pán uvádí jméno člověka „Lazar“. Jedná se tedy nikoliv o podobenství, ale o **skutečnou událost!** (Lukáš 16, 19-31). Peklo tedy není jen nějaká duchovní sféra! Můžete mít již zde na zemi jakousi ochutnávku pekla podobně jako je ochutnávka nebeských věcí (Židům 6,5). Peklo je reálné místo stejně jako nebe. Představte si, že Chóre i jeho následovníci ve vzpouře **sestoupili za živa do pekla!** A to i s fyzickými věcmi, které měli. Sestoupili tam i se svými **těly**.

Numeri 16,31: „...**rozstoupila se země pod nimi. A otevřevše země ústa svá, požřela je i domy jejich i všechny lidi, kteříž byli s Chóre, i všecken statek jejich. A tak sstoupili oni se vším, což měli, za živa do pekla a přikryla je země; i zahynuli z prostředku shromáždění.**“

Tato pasáž z Písma dává odpověď i na otázku, kde se peklo nachází. Je ve středu země. Peklo tedy **musí** být i místem, kde se nacházejí i fyzické věci, jako například „statek Chóre“. Mojžíš je předobrazem Ježíše (Jan 5,39). Pán nás posílá mezi lidi podobně jako byl poslán Pán Ježíš (Jan 20,21: „ Jakož mne poslal Otec, tak i já posílám vás.“). Pokud je toto pravda, je příběh o vzpouře Chóre zaznamenán pro **nás** jako varování. Přečtěte si, prosím, celou kapitolu sami a zjistíte, že se zde nejednalo o nevěřící lidi, ale o opravdu věřící! Pán zde dává peklo jako varování **VĚŘÍCÍM!** Tato část Božího Slova z Numeri 16 vydává jasné svědectví o tom, že i věřící může skončit v pekle, podobně jako Mary K.B. tuhle skutečnost také dosvědčuje.

Sám Ježíš říká v Matouši 18,35: „ **Tak i Otec můj nebeský učiní vám, jestliže neodpustíte jeden každý bratru svému z srdcí vašich jejich provinění.**“ Tam bude „**pláč a skřípění zubů**“, což je utrpení v pekle a ne někde jinde. Dále je řečeno, že jméno některých křesťanů může být vymazáno z knihy života (Zjevení Janovo 3,5). Ani slovo „očistec“ v celé Bibli nenajdete. Je to přesně to, co lidé chtějí slyšet, ale není to pravda. Mají totiž „lechťavý sluch“.

2.Timoteovi 4,3: „**Neboť nastane čas, kdy nebudou snášet zdravé učení, ale budou si podle vlastní chuti shromažďovat učitele lechtající jejich sluch.**“ NBK

3) Po tisíciletém království Krista, u posledního soudu, kdy sám nebeský Otec bude soudit zbytek všech živých i mrtvých, tehdy všichni ti, kteří jsou v pekle, budou vzkříšeni i s tělem a budou souzeni. Jestli někomu bude ještě udělena milost – je jen naše spekulace – . Potom budou někteří v jezeře ohně lidé i v jejich těle, a to je smrt druhá. Satan a všichni jeho démoni budou sami mučeni, i peklo samo tam bude celé vhozeno.

Zjevení Janovo 20,11: „ **I viděl jsem trůn veliký bílý... I viděl jsem mrtvé, malé i veliké, stojící před obličejem Božím, a knihy otevřeny jsou. A jiné knihy také jsou otevřeny, to jest knihy života, i souzení jsou mrtví podle toho, jakž psáno bylo v knihách, totiž podle skutků svých. ...tolikéž smrt i peklo vydaly ty, kteříž v nich byli, i souzení jsou jeden každý podle skutků svých. Smrt pak a peklo uvrženy jsou do jezera ohnivého, a to jest smrt druhá. I ten, kdož není nalezen v knihách života, uvržen jest do jezera ohnivého.**“

4) Izajáš 30,27: „*Aj, jméno Hospodinovo přichází zdaleka, jehožto **HNĚV hořící a TĚŽKÁ POMSTA**, rtové jeho naplnění jsou prchlivostí a jazyk jeho jako oheň zžirající.*“

Někdo může říct, že není správné strašit lidi peklem... avšak i to je jen pouhý lidský názor... Juda 1,23: „ ***Jiné pak strašením k spasení přivozujete, jako z ohně je vychvacující... (ale s obezřetností, ať se vám oškliví i jejich plášť, poskvrněný hříchem.)*** CEP

5) Je psáno, že Bůh „chce, aby všichni lidé byli spaseni“, to je Jeho VŮLE. Otázka je: jsou všichni spaseni? Ne! Tedy Boží vůle se neděje tak, jak by si Bůh sám přál. Proto nás Pán učí se modlit: „Bud' vůle Tvá jako v nebi tak i na zemi“. A Pán Ježíš říká „přišel jsem konat Tvou vůli“.

Pokud je to tak, jak říkají někteří, pak by tam mělo být napsáno: „děkuji, že Tvá vůle se vždy děje“ na místo „Tvá vůle se staň“.

Dnešní problém opravdu znovuzrozených lidí spočívá v tom, že nechtějí Bohu sloužit, protože si říkají, že nejsou k tomu duchovně zvlášť obdařeni. Málo si uvědomují, že podobenství o hřivnách mluví o duchovních darech a že každému byl dán duchovní dar v určité míře, podle jeho schopností. A tento dar roste a nabývá, čím víc ho používáme a sloužíme druhým.

Matouš 25,14-30: „ ***A odpovídaje Pán jeho, řekl mu: Služebníče zlý a lenivý (duchovní lenost)... A toho neužitečného služebníka uvrzte do temnotí zevnitřních. Tam bude PLÁČ A SKŘÍPĚNÍ ZUBŮ.***“ Představte si hasiče v době požáru, jak se dívají na televizi nebo hrají karty mezitím, co ostatní hynou v plamenech! Když se vrátí jejich šéf, budou se vymlouvat: „No, nedělal jsem nic špatného, sledoval jsem televizi a nic špatného jsem přece neudělal!“ Co byste takovým hasičům udělali vy? Budou muset jít do vězení. Tím, že nic nedělali, ve skutečnosti spáchali zločin! Z toho je jasné, že je povinností každého křesťana přinášet lidem dobrou zprávu evangelia a přivádět je ke Kristu. Každý křesťan má sloužit jako novozákonní kněz evangelia Pána Ježíše Krista (1.Petrova 2,5 a 2,9) všem lidem a uhašovat tak požár hříchu a záhuby.

6) Nemůžeme se vymlouvat ani na to, že „církve“ je mrtvá a žádná „pravá církev“ nikde není, protože prvotní církev se scházela PO DOMECH (Skutky 5,42) a chrám byl později zbořen, tak jak Ježíš předpověděl. Matouš 18,20: „***Nebo kdežkoli shromáždí se dva nebo tři ve jménu mém, tuť jsem já uprostřed nich.***“ To je ta „pravá církev“, shromáždění, kde jsou dva nebo tři opravdu věřící a scházejí se, aby četli Bibli a modlili se.

Přál bych si, aby i o mně mohl Bůh hrdě říct jako o jednom starozákonním služebníku Božím :“...***a mnohé odvrátil od nepravosti***“. Malachiáš 2,6.

Daniel 12,3: „***Ale ti, kteříž jiné vyučují, stkvíti se budou jako blesk oblohy, a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky.***“

Pavel mluví o tom, že při **vzkříšení našeho těla** se budou křesťané lišit v intenzitě záře, podobně tak jako se každá hvězda liší jedna od druhé (1.Korintským 15,41-42). To, co děláme tady na zemi, nás ovlivňuje až do věčnosti! Boží částí je, že volá na hříšníka, aby se zastavil, že před ním je propast, ten se ale musí zastavit a **OTOČIT**, a zde je právě naše část, je to jednoduché, ale je to tak. Bůh nebude nikoho **NUTIT** proti jeho vůli. On respektuje svobodnou vůli člověka. To je ta svobodná vůle, která způsobila, že Lucifer padl. Sama o sobě je tato vůle zázrakem, představte si, že byste vytvořili robota, který by měl svobodnou vůli a vzbouřil by se proti vám.

Zde je několik veršů jako důkaz, že jména věřících mohou být vymazána z knihy života.

Exodus 32,31-33: „ *Tedy navrátiv se Mojžíš k Hospodinu, řekl: Prosím, zhřešil jest lid ten hříchem velikým; nebo udělali sobě bohy zlaté. Nyní pak neb odpusť hřích jejich, a pakli nic, vymaž mne, prosím , z knihy své, kteroužs psal. I řekl Hospodin Mojžíšovi: **Kdo zhřešil proti mně, toho vymaže z knihy své.***“

Zjevení Janovo 22,19: „ *A jestliže by kdo ujal něco od slov proroctví tohoto, **odejmeť Bůh díl jeho z knihy života.***“

Nakonec vážné varování pro věřící i nevěřící:

1,Korintským 6,9: „ *Což nevíte, že nespravedliví nedostanou do dědictví Boží království? **Neblud'te! ANI SMILNÍCI, ANI MODLÁŘI, CIZOLOŽNÍCI, ROZKOŠNÍCI (NEMRAVNÍ), ANI HOMOSEXUÁLOVÉ, ZLODĚJI, ANI HRABIVCI (LAKOMCI), OPILCI, UTRHAČI (RVÁČI), ANI LUPIČI NEOBDRŽÍ BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ ZA DĚDICTVÍ!***“

L. Zimmer

Knižní informace

Vytištěno ve Spojených Státech Amerických 1993 by Lowery Ministries International

Whitaker House

30 Hunt Halley Circle New Kensington, PA 15068 www.whitakerhouse.com

For speaking engagements, please contact: Mary K. Baxter

Lowery Ministries International

P.O. Box 2550

Cleveland, TN 37320-2550

ISBN: 0-88368-279-6

Printed in the United States of America @ 1993 by Lowery Ministries International

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Baxter, Mary K.

A divine revelation of hell! Mary K. Baxter.

p. em.

ISBN 0-88368-279-6 (trade paper)

1. Hell-Christianity. 2. Private revelations.

4. Baxter, Mary K. I. Title. BT838.B35 1997 236'.25-dc21

96-49171s